

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕ

Φυλλάδ. 2.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. ΣΤ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1852.

Η ΣΕΙΡΗΝ.

(Συνέχεια, ιδε φυλ. 4.)

Ἐντὸς δύο ὥρων ἔφθασαν εἰς τὸ μονίδριον. Εἶναι δὲ τοῦτο εἶδος μικρᾶς περιπτέρου οἰκοδομῆς, περὶ τὴν ὅποιαν κείνται κτεριά τινα, χρησιμεύοντα ἀντὶ σταύλων διὰ τοὺς ἵππους καὶ ὡς φυλακτεῖον διὰ τοὺς ἐκεῖ σταθμεύοντας φύλακας τοῦ ὄρου. Εἶναι ἐκτισμένη ἐπὶ τοῦ τελευταίου κλίτους τῆς ψυχρανθείσης τέφρας, κατάντικρυ τοῦ ἱεραιστείου.

Ἡ ἡμέρα τοῦ ὀκτωβρίου ἦτο γαλήνιος καὶ γλυκεῖα. Αἱ Καπρέαι ἐξ ἀριστερῶν ἐτόξευον, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἀπότομον διαγραφὴν τῶν δύο βουνῶν των, ἅτινα φαίνονται ὡς ἔργα τινὰ Κυκλώπων, ἡ δὲ Ἰσθία καὶ Πρώκιδα συνηνοῦντο μετὰ τοῦ κυανοῦ τῆς θαλάσσης, ὡς δύο εὐμορφαι κοιτίδες κορῶν Ἑλληνίδων.

Ἡ προπορευομένη τοῦ Τζέμς καὶ τῆς Σειρήνος συνοδία κατέλαβε τὸ μονίδριον, τὸ ὅποιον ἐπλήρουν ἤδη διὰ τοῦ θορύβου τῶν ἄσμάτων των καὶ τῆς κινήσεώς των. Ἡ Σειρὴν πρότεινε νὰ μὴ συναναμιχθῶσι μετὰ τοῦ πλήθους ἐκείνου. Ἐκάθησαν ἐπὶ τῶν ὄγκων τῆς λάσπας, κατὰ μόναν, καὶ ἔφαγον ὀλίγον. Ἐκ διαλειμμάτων, ἐκ τῆς ἄλλης συνοδίας τινὲς ἐφαίνοντο εἰς τὸ παράθυρον τοῦ μονιδρίου καὶ ἐδείκνυον τοὺς δύο περιηγητὰς με χειρονομίας ἀπορίας καὶ σχεδὸν λύπης. Ἡ Σειρὴν ἐπετάχυνεν ἔτι πλέον τὸ τέλος τοῦ προγεύματος καὶ ἐξήγησεν εἰς τὸν Τζέμς, ὅτι διὰ νὰ προφθῆσῃσι τὸ Οὐεσουβίον ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ μεγαλειότητι καὶ μοναξίᾳ, ἔπρεπε νὰ σπεύσωσι ν' ἀναβῶσι πρὶν τῆς ἐλεύσεως τῶν λοιπῶν περιηγητῶν.

Ἦτο ἡρωϊκὴ κατὰ τὴν ἀνάβασιν· δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν στηρίξῃσι καὶ μόνη τῆς ἦτο ὁδογός. Προεπορεύετο τοῦ Τζέμς βήματά τινα, κρατοῦσα μίαν ἀπὸ τὰς μακρὰς ἐκείνας καὶ ἐχούσας σιδηρᾶν τὴν ἀκροκὴν ράβδου, τὰς ὁποίας οἱ ἀναβαίνοντες λαμβά-

νουςιν εις Βεζίναν. Ούδεν ώρσιότερον τῆς γυναικός ταύτης, ὀρμώσης ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς, ἐκείνου στηρίγματος τὸ ὁποῖον οὐδ' ἐκέρτου τὸ ἐλαφρὸν αὐτῆς βάρος, προτεινούσης τὴν λευκότητά της ἐπὶ τοῦ βαθυχοροῦ διαπέδου τῆς λάβας, καὶ ἐλκούσης ὀπισθὲν τῆς τὸν κυματίζοντα ἐάνον τῶν μαύρων κελίων της. Ὁ Τζέμς εἶχεν ἀποκάμει μᾶλλον ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ ἢ ἐκ τοῦ κόπου, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρατῆρος.

Τὸ Οὐεσοῦδιον εἶχε πάντοτε τὴν αὐτὴν ὄψιν του. Σώμα γιγαντώδες, μολύβδου ἀποψυχρανθὲν καὶ ἀμαυρωθὲν ἐν τῷ μέσῳ, κῶνος πυρκαϊδοειδής, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν κρότος φαινόμενος τὸ πρῶτον ὡς οἰμωγὴ τῆς ὑποχθόνιος, ἔπειτα ἐκπυροσκόρησις βαθεῖα φθάνουσα ἐκ τῶν μυχῶν τοῦ κρατῆρος, ἔπειτα βίπη καπνοῦ μεμιγμένου μὲ φλόγας, ἔπειτα λίθοι ἐπαναπίπτοντες, ἔπειτα τὸ αὐτὸ θέαμα πάντοτε νέον, πάντοτε ἐξάισιον καὶ πάντοτε ἀνανεοῦμενον.

Μολονότι ὁ Τζέμς προσοικειώθη τὸ θέαμα τοῦτο ἐκ μακρῆς διαμονῆς, τὸ ἠτένισεν ὅμως πρὸς στιγμὴν, ἀλλὰ ταχέως τὰ ὄμματά του ἐσφίγησαν ἐπὶ ἄλλης τινοῦ φλογὸς πλέον ζωηρᾶς καὶ πλέον αἰθλοῦ, τῆς Σειρήνος.

— Μιλόρδε, τῷ εἶπε τότε αὐτῇ, δίδουσα ἐκφρασιν ζωηρότητος εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της, ἰδοὺ ἡ ὥρα καὶ ὁ τόπος· σὰς ἔφερα, ὅπου ἠθέλετε νὰ ὑπάγετε. Εὐχαριστήσατέ με!

Ὁ Ἄγγλος τὴν ἐθεώρησε, καὶ ἐπειδὴ μόνον αὐτὴν εἶχεν εἰς τὸν λογισμόν του, δὲν ἐνόησε.

— Ἡπατήτην τάχα; ἐξηκολούθησεν ἡ Σειρὴν, δὲν ἀπερκαίσατε ἐδῶ καὶ σήμερον, νὰ ἀποθάνατε;

Ὁ Ἄγγλος ἤρχισε νὰ τρέμη, ἠρυθρίασε καὶ ὠχρίασε, πτοηθεὶς. Εἶτα ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς Σειρήνος, ἠσπάσθη τὴν χεῖρά της, χωρὶς ν' ἀποκριθῆ.

Ἡ δὲ ἐπανάλαβε μετὰ μειδιάματος σαρκαστικῶν ἐν μέρει.

— Ὡραῖον τρώντι! εἰμεθα νέοι, δυνάμεθα νὰ ὠρελήσωμεν τοὺς ἀδελφοὺς μας, ἐπεψάσαμεν τὰ πάντα χωρὶς εὐδὲν νὰ ἐμβατεύσωμεν, πιστεύομεν εἰς τὴν ἀτελεύτητον θλίψιν, καὶ ἡ θλίψις αὕτη θέλει σκεδασθῆ εἰς τὸ πρῶτον μειδίαμα μιᾶς ἀγνώστου, θέλομεν νὰ φονευθῶμεν! φονευθῆτε, μιλόρδε, τὸ μέρας εἶναι κατάλληλον. Δύο βήματα μόνον ἔχετε νὰ κάμετε ἐπὶ τοῦ κόνου τούτου, καὶ τὸ ἠραιότεριον θέλει σὰς ἐμέσει ὡς τὸν λίθον τοῦτον καὶ δὲν θὰ μείνη εἰμὴ ἡ σποδὸς σας καὶ ἡ ψυχὴ, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς θέλει τιμωρήσει! Μὰ τὸ ναι, μιλόρδε Τζέμς, εἶναι θαυμασία ἡ ἐφεύρεσις καὶ ἡ γενναίότης σας! . . .

— Δὲν σὰς ἐγνώριζα, Σειρὴν, ἐτραύλισεν ὁ λόρδος, ἀλλὰ τώρα, ὅτε σὰς ἐγνώρισα; . . .

Ἡ Σειρὴν τὸν διέκοψε.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ πετάξω ἀπὸ ὑπερηράνειαν; σοβαρὸς μὰ τὴν ἀλήθειαν ἄνθρωπος! Σήμερον μέλλει νὰ ἐκτελέσῃ πρᾶξιν, μελετηθεῖσιν πρὸ χρόνου,

καὶ ἐπειδὴ διέμεινα ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μετ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ μὲ γνωρίζει ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας, τὰς ὁποίας μέχρι τοῦδε ἠγάπησε, διότι ἠγάπησε παραφρόνως μίαν ξένην, ἣτις δυνατὸν νὰ ἦναι ἡ ἀθλιωτέρα τῶν γυναικῶν! θέλει ἀθετήσῃ ἀνάνδρως τὸν λόγον του! Αὐτοχειρισθῆτε μιλόρδε.

— Μὴ μὲ ἐμπκίξῃς! Δὲν ἠξέουρις ὅτι ἡ ζωῆ μου πλέον δὲν εἶναι ἰδική μου!

— Μὲ ὀμνύετε εἰς τὴν τιμὴν σας, ὅτι παραιτεῖσθε τὴν ἀθλίαν ταύτην ἰδιοτροπίαν.

— Θέλω ζῆσαι, Σειρὴν, ἔστω καὶ μόνον διὰ νὰ ἐνθυμοῦμαι, ὡς ἔλεγεσ σήμεραν τὸ πρῶτ.

— Ἄριστα! κ' ἐγὼ δὲν θέλω εἰπεῖ τοῦτο εἰς ψυχὴν ζῶσαν, σὲ τὸ ὀρκίζομαι. Εἶσαι πολλὰ γνωστὸς εἰς Νεάπολιν, ὅπου σὲ εἶδα καὶ ἐγὼ πολλάκις.

— Ἀλλὰ τὸ μυστικὸν τοῦτο ἐγὼ μόνος τὸ ἐγνώριζα. . .

— Καὶ τὸ χαρτίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψες χθὲς τὸ ἐσπέρας τὴν σειρὰν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔλαβα τὴν εὐτυχῆ ἀδιακρισίαν ν' ἀναγνώσω διὰ τῆς ὀπῆς τῆς θύρας, ὀπῆς πολλὴ πλατυτέρα παρ' ὅσον ἐνομίζεις, τὴν σειρὰν ἐκείνην, ἣτις μὲ παρεκίνησε ν' ἀποπειραθῶ πάντων, ἔχουσαν δὲ οὕτω ἐπὶ τοῦ λευκώματός σας, « Αὐριον ὑπάγω νὰ αὐτοχειρισθῶ εἰς Οὐεσοῦδιον! »

— Δὲν δύναμαι, φεῦ! νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην διὰ τὸ παρελθόν! ἀπήνησεν ὁ Τζέμς, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐμέλλετε νὰ μὲ ρίψετε εἰς τὴν δεινότεραν ἀπελπισίαν, ἀφίνουσά με τώρα, δὲν θέλω πλέον ποτὲ τολμήσει νὰ ὑποπέσω εἰς τοιαύτην ἀπὸ μέρους σας περιφρόνησιν.

— Σὰς εἶχα εἰπεῖ, μιλόρδε, ὅτι θέλω σὰς κάμει ἐκδούλευσιν!

— Καὶ καταδέχθητε νὰ μὲ ὑποσχεθῆτε ὅτι καὶ εἰς ἐπίσης. . .

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ κορυφὴ τοῦ κρατῆρος ἐπληρώθη ὑπὸ τῶν περιηγητῶν, ὧν τὰ βήματα ἐπόδισεν ὁ κρότος τοῦ ἠραιστείου ν' ἀκουσθῶσιν.

Εἰς αὐτῶν ἔκαμε κίνημα ἀπελπισίας, ἰδὼν τὴν Σειρὴνα, καὶ πρὶν ἢ ὁ Τζέμς δυνήθῃ ν' ἀντισταθῆ, ἤρπασε τὴν νέαν, κρᾶζων:

— Μὰ τὸν πάναν! δὲν ὑποφέρω ὥστε ἡ πριγκιπέσσα Καλαδρίνη, ἡ ἐξαδέλφη μου, νὰ ἀτιμάζηται πλείστορον ἐνώπιον ὀλοκλήρου τῆς Νεαπόλεως.

Καὶ τὴν ἔσυρεν εἰς τὴν κατωφέρειαν τοῦ Οὐεσοῦδιου.

Ὁ Τζέμς δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τὴν προφθάσῃ, ἀλλὰ τῷ ἐφάνη ὅτι τῷ ἔπεμπαν εὐδαιμόν τι μειδίαμα.

I'

Εἰς τὰς ἑπτὰ ὥρας τῆς ἐσπέρας, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Τζέμς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ πληροφορηθεὶς περὶ τῆς κατοικίας τῆς πριγκιπέσσης Καλαδρίνης ἐπορεύθη εἰς αὐτήν.

Ἦτο περίλυπος μᾶλλον ἢ παρωργισμένος διὰ τὸ συμβᾶν τῆς πρώτας. Εἶχεν ἀνάγκην μιᾶς τελευταίας ἐξηγήσεως μετὰ τῆς Σειρήνος. Πέραν τῆς συνεντεύξεως ταύτης, ἄλλο δὲν διέβλεπεν, εἰμὴ τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν γενναίαν ὑποταγὴν, ἣν ἀφρόνως εἶχεν ὑποσχεθῆ.

Ἄλλ' εἰς τὸν Τζέμς ἦσαν ἄγνωστα τὰ πάντα. Ἠγνόει τοὺς περὶ τὴν Πριγκιπέσσαν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῆς. Ἦκουσε νὰ λέγωσιν ὅτι ἦτο πολλὰ πλουσία, καὶ ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἦτο τῆς δυστυχίας του ἡ κυριωτέρα ἀφορμὴ.

Τὸ μέγαρον Καλαδρίνη ὑψοῦτο αὐστηρὸν καὶ σιωπηλὸν μὲ τὸ τετράγωνον αὐτοῦ προμετώπιον. Ὁ Ἄγγλος δὲν ἐνόει ὅτι τοσαύτη χάρις καὶ ζωηρότης ἠδύνατο νὰ κατοικήσωσιν τὸ ἄφρονον αὐτὸ μνημα. Οἱ ὑψηλοὶ τοῖχοί του ἦσαν πλέον μαῦροι ἀπὸ τὴν σκιάν τὴν ὁποίαν ἐξόριπταν εἰς τὴν ὄδον, φωτιζούσης σελήνης νεφελοσκεπούς. Ἄνεμος ἀπληρώτης ἔπαιεν εἰς ὅλας τὰς ὀροφὰς τὰ πρόσινα δικτυωτὰ τῶν παραθύρων. Οἱ οἰκέται περιεπόλουν πρὸ τῆς βαρείας πύλης. Ὁ Τζέμς ἐδίσταζε νὰ εἰσέλθῃ καὶ δὲν ἠθελε νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὸ ν' ἀποπεμφθῆ ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τῆς γυναικός μετὰ τῆς ὁποίας πρὸ τινῶν ὠρῶν συνέζησεν ἐν προσφιλεστάτῃ οἰκειότητι.

Τρία παράθυρα εἰς τὴν πρώτην ὀροφὴν ἦσαν φωτισμένα, καὶ κύμβαλον ἐμελεπεν, ὑπὸ χεῖρας ἐλαφρᾶς. Ὁ Τζέμς ἐθλίβετο, ὅτι ἡ Σειρὴν ἠδύνατο νὰ διασκεδάξῃ τόσον εὐκόλως φροντίδα, ἣτις ἔπρεπε νὰ ἦναι σκληρὰ καὶ δι' αὐτήν, ὅτε αἴφνης, καὶ τοι μουσουργούσα, ὡς νὰ ἠκροᾶτο τὸν θόρυβον τῶν βημάτων ἐπὶ τῶν μαρμάρων, ἡ Σειρὴν ἐφάνη εἰς τὸν ἐξώστην καὶ διέταξε θαλαμηπόλον τινα νὰ εἰσάξῃ τὸν λόρδον Σούλιθαν.

Ἡ αἴθουσα ἦτο εὐρύχωρος καὶ ψυχρά. Τὰ ἐπιπλα αὐτῆς εἰδείκνυον ὅτι εἶχεν ἐτοιμασθῆ διὰ τὰς γενεὰς τὰς προγενεστέρας, καὶ ἔχι διὰ τὴν χαριτόδωρον γυναῖκα, τὴν κληρονόμον των. Ἐρωτές τινες ἐξίτηλοι ἐμειδίων ἐν τοῖς ὕδρογραφήμασιν, ἀλλ' ἐμειδίων εἰς φιλοφρονήσεις ἄλλου αἰῶνος, εἰς τοὺς πανιερωτάτους καὶ τὰς δουκίσσας παιπάλω κεκαλυμμένας, οὐχὶ δὲ εἰς τὰς ζωηροτέρας ἐμπνεύσεις τῆς Σειρήνος.

— Σὰς περιέμενον, εἶπεν αὕτη. Δὲν δύναμεθα νὰ μένωμεν εἰς τὴν γελοῖαν λύσιν τῆς ἐκδρομῆς εἰς τὸ Οὐεσοῦδιον. ἔπειτα πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω! Τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς.

— Ἵψηλοτάτη, ἀπαντᾷ ὁ Τζέμς, χαίρω ὅτι σὰς συμβαίνουσιν εὐτυχῆ, δι' αὐτῶν ἐλαφρύνετε πᾶν ὅ,τι σκληρὸν συμβαίνει εἰς ἐμέ. Δέχομαι τὴν θλίψιν, ἐὰν σὰς ἀποδίδω τὴν χαρὰν.

— Μὴ μὲ ὀνομάζετε πλέον Ἵψηλοτάτην, ὑπέλαβεν ἡ πριγκιπέσσα μὲ φαίνεται ὅτι εἶμαι ἡ μαμμὴ μου, ὅταν μὲ προσαγορεύωσιν οὕτω. Ὄνομάζετε με Σειρὴνα, ὡς σήμερον τὸ πρῶτ εἰς τὸ κορρίκο. . .

— Τὴν πρώτην διήρκει εἰσέτι τὸ ὠραῖον τῆς νυκτὸς ὀνειρῶν μου, τώρα ἀπέπτη, καὶ νομίζω ὅτι

καμμία καλοσύνη σας δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ μὲ τὸ δῶσῃ ἐκ νέου.

— Δὲν σὰς παρεκάλεσα νὰ ἔλθητε ἐδῶ διὰ νὰ μὲ λυπῆτε τοιουτοτρόπως, εἶπεν ἡ Σειρὴν, κτυπούσα ἐξ ἀνυπομονησίας τὰς ὠραίας χεῖράς της τὴν μίαν κατὰ τῆς ἄλλης. Ὅταν σὰς λέγω, ὅτι τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς, πιστεύσατέ με! Θέλετε ν' ἀκούσατε τί θὰ σὰς εἰπῶ; Ἀλλ' ὅπως δῆποτε, εἴτε θέλετε, εἴτε μὴ, πάντοτε θὰ ἐξηγηθῶ, διότι πρέπει νὰ σὰς φαίνομαι ἡ πλέον τρελλὴ νέα, καὶ ὅμως ὁ συνδυασμὸς μου ἐπέτυχε κατὰ πάντα.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην οὐδεμιᾶς ἐξηγήσεως πιστεύω ὅτι εἴσθε φρόνιμος καὶ ὅτι εἴχετε δίκαιον νὰ πατήσατε ἐπάνω μου, ἐὰν σὰς ἔχρησάμευσα εἰς τὸ νὰ διέλθητε κώλυμά τι.

— Εἴσθε φοβερὸς εἰς τὰς ἐξηγήσεις σας! Ἰσως τὸ ὁποῖον μέλλω νὰ σὰς εἰπῶ ἐλαφρύνει ὅ,τι φοβείσθε. Ἀκούσατέ με λοιπὸν.

— Ἐπειδὴ τὸ θέλετε!

— Ἀπαιτεῖται τοῦτο διὰ τὴν ἀτομικὴν μου ὑπεράσπισιν. Καὶ πρῶτον ἐὰν καὶ περιηγήθητε πολλὸ, δὲν θὰ ἐσπουδάσατε κατὰ βάθος τὴν ἀριστοκρατείαν τῆς Νεαπόλεως. Ἰδοὺ ὁ βίος μιᾶς ὑποκατάστατο πριγκιπέσσης ἀφ' ἧς ἡμέρας συνέδεσε συζυγίαν τῆς τάξεώς της, δηλ. ἠλλάξε τὸν τίτλον αὐτῆς δι' ἄλλου τίτλου νὰ διέλθῃ τριάκοντα ἔτη εἰς μέγαρον εὐθυμον ὡς τὸ ἰδικόν μου, νὰ ἐπιδεικνύῃ εὐλάβειαν διὰ νὰ ἀρέσκῃ εἰς τὸν βασιλέα, φιλαργυρίαν διὰ νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν σύζυγον, νὰ ἦναι αὐθαδῶς πλουσία ἐν μέσῳ πληθυσμοῦ τριακοσίων χιλιάδων ἐπαυτῶν καὶ ἀνοήτων, νὰ ἔχη θεωρεῖον εἰς τὸν Σάν - Κάρολον, καὶ ἕνα Σιζισμπέον, ὅστις νὰ σὰς λατρεύῃ ἐν διαστήματι τόσων ὠρῶν τοῦ ἔτους, ὥστε νὰ κατανήσῃ καὶ αὐτὸς ὀχληρὸς ὅσον καὶ ὁ σύζυγος, νὰ μὴν ἐξέρχεται ποτὲ τῆς Νεαπόλεως, καὶ ποτὲ νὰ μὴ ὑπάγῃ περαιτέρω τῆς Καζέρτας, ὅταν ἡ αὐτὴ διαμῆνῃ ἐν αὐτῇ, νὰ κλείῃ τὴν καρδίαν της εἰς ὅλας τὰς νέας ιδέας, νὰ ἐξασκῆ διαρκῶς τὸν δεσποτισμὸν καὶ τὴν βλακίαν καὶ νὰ καταστέλλῃ τὰς ἐπαναστάσεις τοῦ νοῦς της ἐὰν, κατὰ τύχην, πνοῇ τις τοῦ αἰῶνος εἰσδύσῃ εἰς τὸ περιτετειχισμένον κατοικημὰ μας, νὰ βαδίξῃ ἀκριβῶς εἰς τὰ βήματα τῶν ἀναπαυομένων εἰς τὸ κοιμητήριον γενεῶν πρὸ τοσοῦτων ἐνιαυτῶν, καὶ ἐαυτῆς νὰ μὴ ἀφίη ἄλλην ἐνθύμησιν, εἰμὴ τὴν εἰκόνα της, ἣτις θὰ φαίνεται μίαν ἡμέραν γελοία καὶ ὁμοία μὲ ἐκείνας, τὰς ὁποίας δύναμαι νὰ σὰς δεῖξω εἰς τὴν στοάν, ἰδοὺ τί ἀφεύκτως μὲ περιέβην, ἐν ὑπανδρευθῆν τὸν Μαρκεσίον Σαντα-Λουκία, ὅστις τόσον ἐσπευσμένως μὲ ἀπήγαγε σήμερον τὸ πρῶτ ἐμπροσθέν σας.

— Τὸν μαρκέσιον Σαντα-Λουκία!

— Ναι! τοῦτο μ' ἐτρόμαξε! αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου! δὲν θέλω ν' ἀγαπῶ ψευδῶς, καὶ τὸν μαρκέσιον δὲν τὸν ἀγαπῶ, εἶμαι μίαν Καλαδρίνη, ὡς γνωρίζετε, δηλαδή εἶμαι πλουσία καὶ ἐκκληρονομῆσα μίαν δίκην, ἣτις διαρκεῖ ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα μετὰ τῶν Καλαδρίνη καὶ τῶν Σαντα-Λου-

κία, ἀρκνίζουσα τώρα τους μὲν, τώρα τους δέ. Ἢδη εἶναι ἡ σειρά τῶν Σάντα-Λουκία, ν' ἀρκνισθῶσι ὀλίγον.

Διὰ τῆς συζυγίας τοῦ Σάντα-Λουκία μετὰ μιᾶς Κιλανδρίνι ἐτελείοναν τὰ πάντα. Ἐγὼ εἶμαι ὀρφανή. Ὁ κηδεμὼν μου εὐρέθη νὰ ἦναι ἄνθρωπος νουνεχῆς, διότι χάρις εἰς αὐτὸν, περιηγήθην, ἔζησα, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέκτησα ἰδέας, μὴ εἰσχωρούσας εἰς τὴν ὁδὸν Τολέδου καὶ Κιόζα. Ἡ ὑπανδρεία αὐτῆ με κατέλυσε· ἀλλὰ δὲν εἶχα τι νὰ εἶπω. Ἐὰν ἔλεγα τὸ τέταρτον τῶν ὄσων εἶπα τώρα εἰς ὑμᾶς, ἤθελαν μὲ ἐκλάβει σπουδαίως ὡς παράφρονα. Ἐπρεπε νὰ ὑπαταχθῶ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀγνοῶ, ἢ νὰ πράξω ἄτοπον τι καὶ σκανδαλώδες, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἤτο εὐχολον.

Τέλος χθές, ἀπηλιπισμένη ἀπ' ὅλα, ἐδραπέτευσα μεταμφιεσθεῖσα, χωρὶς νὰ ἤξεύρω μῆτε ποῦ ὑπάγω μῆτε τι ἐμελλε νὰ με συμβῆ, ὅταν ἀπήντησα ὑμᾶς· εἶχα πληροφορηθῆ περὶ τῆς μελετωμένης ἐκδρομῆς εἰς Οὐεσούβιον. Ἡ περὶ αὐτοχειρίας ἰδέα σας μὲ ἐχρησίμωσεν. Τὴν ἐμποδίσαι, καὶ, φαινομένη δημοσίως μαζὶ σας, ἀνέτρεπα ἐπίσης καὶ τὴν ὑπανδρείαν μου.

Ἦκουσα περὶ ὑμῶν ἐν Λονδίῳ, καὶ σας εἶδον ἐν Νεαπόλει. Ἐνόησα ὅτι δὲν ἠθέλετε μὲ ἐνοχοποιήσει, εἰμὴ μέχρι τοῦ ἀναγκαιούτου βαθμοῦ. Ἢδη, νομίζετε ἐραστής μου, ἀλλὰ τοῦτο μ' εἶναι ἀδιάρρονον. Ὁ Σάντα-Λουκίας ἔχει δύο πάθη, τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὴν τιμὴν. Ἀρπάζων με λίαν σκαιῶς τῆ προφάσει ὅτι εἶναι ἐκ τῆς οἰκογενείας μου, ἐχρεώσεται νὰ μ' ἐμποδίσαι ὥστε ν' ἀπολεσθῶ ἐξ ὀλοκλήρου, ἀλλὰ μοὶ ἀνήγγειλε συγχρόνως, ὅτι τὰ πάντα τετέλεσται μετὰ τῶν ἡμῶν. Εἶμαι λοιπὸν ἐλευθέρη, χάρις εἰς ὑμᾶς, μιλῶρδε. Προσεφέραμεν εἰς ἀλλήλους τὴν αὐτὴν ἐκδούλευσιν, καὶ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι σχεδὸν ἐμποδίσαιμεν ἀμοιβαίως τὴν αὐτοχειρίαν μας.

— Καί, Σειρήν, ἔχετε καρδίαν, ὡς ἐλέγετε, ἀπεκρίθη ὁ Τζέμς, πλησιάζων πρὸς αὐτήν, καὶ θέλετε μ' ἐνοήσει καὶ μὲ λυπηθῆ, εἶμαι βέβαιος. Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σας ὁμολογήσω, ὅτι σας ἀγαπῶ. Τὸ θέλητρον τῆς ὠριότητος, τοῦ ἀπροσδοκήτου, τῆς ἀρωγῆς πρὸς ἕνα ἀπελιπισμένον, ἐνώσετε τὰ πάντα διὰ νὰ μὲ ἀνοίξετε, ἐκ συνεντεύξεως ἐφημέρου, ἕνα ὀρίζοντα μετὰ τὸν ὁποῖον οὐδὲν ἄλλο πλέον θέλ' εἶσθαι ὁρατὸν εἰς ἐμὲ. Εἶμαι εὐγενῆς, καὶ συγγνώμην ἔαν σας τὸ λέγω, εἴσθε ἀνωτέρω τῶν προλήψεων. Αἰσθάνομαι ὅτι ὁ πρὸς ὑμᾶς ἔρωσ μου εἶναι πολὺ σοβαρὸς, ὥστε νὰ τοιμήσω νὰ σας ὑποσχεθῶ τὴν εὐτυχίαν, καὶ ὅτι οὐδὲν πικράδοξον πράττω ἐννοπιῶν σας, ζητῶν τὴν ἀδειαν νὰ σας ἀφιερῶσω τὴν ζωὴν μου.

— Τζέμς, διέκοψεν αὐτὴ μειδιῶσα, καὶ οἱ δύο μας ἀπεπειράθημεν μίαν ἀφροσύνην. Ἄς ἀφήσωμεν τὸν χρόνον νὰ μάς ἱατρεύσῃ πρὶν ἢ ἀποφασίσωμεν περὶ τοιαύτης ὑποθέσεως.

— Μείνετε ἡσυχος! φεῦ! εἶναι ἀδύνατος.

— Ἄ! νομίζετε; ἀπήντησεν ἡ Σειρήν τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον συνεστάλη ἀνεπισηθῆτως. Καὶ ἀδύνατος... ἀπὸ ποῖον μέρος.

— Ἐκατέρωθεν.

— Ἐξηγηθῆτε, μιλῶρδ!

— Ἄν ὑποθέσωμεν ὅτι τοιαύτη ἀπόφασις θέλει μὲ ἀποδώσῃ μίαν ἡμέραν ὀλίγην συμπάθειαν διὰ τὴν τόσην λατρείαν, θέλει εἶσθαι ἀνάξιον διὰ τὴν Πριγκιπέσσαν Καλάνδρινι νὰ δεχθῆ τὸν ἔρωτα ἀνδρός, ὅστις δὲν θέλει δυνηθῆ ποσῶς νὰ τὸν κηρύξῃ δημοσίᾳ. Ἐκεῖνος, ὃν θὰ ὑψώσῃ μέχρις ἑαυτῆς πρέπει νὰ τῆς δώσῃ τὸ ὄνομά του.

— Καὶ τίς θὰ ἐμποδίσαι τοῦ νὰ τὸ δώσῃ... ἔν ἑν αὐτῇ συγκατένευε;

— Ἐδῶ μάλιστα εἶναι τὸ ἐμπόδιον, πρὸς δυστυχίαν μου...

— Μήπως πράττουσα ὀλίγον σκάνδαλον πρὸς ὄφελός μου, ὑμᾶς ἐνοχοποιήσαι ἀθελήτως; ὑπέλαβεν ἡ Σειρήν μειδιῶσα. Μήπως, κατὰ τύχην, εἴσθε ἔγγαμος, μιλῶρδ;

— Κυρία μου, ἀπήντησεν ὁ Ἄγγλος ἀπλῶς καὶ περιλύπως, σεις εἴσθε πλουσία καὶ ἐγὼ πτωχός.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι μία ἀφορμὴ περισσοτέρη...

— ἔχετε πάσας τὰς ἀβροφροσύνας καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σας παραστήσω διατί, ἔαν καὶ θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην στερούμενος ὑμᾶς, ἡ διαφορά αὐτῆ τῆς καταστάσεως εἶναι δυσκολία ἀνυπέριθτος.

— Ἄς ἰδῶμεν! Ἐπειδὴ ὁμιλοῦμεν ἐπὶ ὑποθέσει τῆς ἐνώσεως ταύτης; ἀπολέσατε πολὺ τῆς παρουσίας σας; συνεχῶς αἱ ἀπώλειαι ὑμῶν, εἶναι πλοῦτη δι' ὑμᾶς τοὺς πτωχοὺς Ἰταλοῦς.

— Τοσοῦτον, ὥστε μία ἀπὸ τὰς ἀνάδρους αἰτίας τῆς μελετηθείσης αὐτοχειρίας μου ἦτο καὶ τοῦτο.

— Τζέμς, ἐπανέλαβεν ἡ Σειρήν, τὴν ὁποίαν ἐκίνησεν εἰς συμπάθειαν ἢ εἰλικρίνεια αὐτῆ καὶ τιμιότης, λοιπὸν διὰ νὰ μὴ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἀγαπάτε μίαν ἡμέραν, δὲν θέλετε νὰ προσκολληθῆτε εἰς ἐμὲ διὰ τοῦ ἀθλίου τούτου δεσμοῦ τοῦ χρυσοῦ;

— Γνωρίζετε τὸ ἐναντίον, ἀπήντησεν οὗτος; ἀλλ' ἐνοεῖτε πόσον αἱ ἀρχαί μου περὶ τούτου εἶναι ὀριστικαί, ἐπειδὴ θυσιάζω εἰς αὐτὰς καὶ τὴν εὐτυχίαν μου.

— Θὰ εἴσθε λοιπὸν ἀκλόνητος!

— Εἰπέτε μᾶλλον ὅτι θὰ ἔχω γενναϊότητα καὶ ἐναντίον αὐτῆς τῆς καρδίας μου.

— Ἀλλὰ πῶς ἤθελα κάμει καὶ ἐγὼ ἐν τούτοις ἂν σας ἠγάπων αἰφνης; Δὲν δύναμαι νὰ καταστρέψω τὴν παρουσίαν μου ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς διὰ νὰ γένω ἀξία ὑμῶν!

Ἄλλ' ἡ Σειρήν ἦτο συγκεκινημένη. Ἐπίστευεν εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ νέου τούτου, ὅστις τῆ ἀπεδείκνυεν εἰλικρινῶς ὅτι αὐτήν, ἐξω τοῦ βαθμοῦ τῆς καὶ τοῦ πλοῦτου τῆς, ὅτι αὐτὴν μόνην ἐλάτρευεν. Ἡ ἀρνησις τοῦ Τζέμς συνηγόρησεν ὑπὲρ τοῦ αἰσθηματός του εὐγλωττότερον ἢ αἱ ποιητικώτεραι διουμολογίαι.

Ἐν τάχει ἐφάνη ὡς ἀνευρούσα τὴν λύσιν καὶ ἐσήμανε τὸν κωδωνίσκον.

— Ποσάκις ἦλθεν ὁ μαρκέσιος Σάντα-Λουκία νὰ δοκιμάσῃ νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς βίας ἀπόψε, ἠρώτησε τὸν εἰσελθόντα ὑπρέτην.

— Τρίς, ἴψηλοτάτη.

— Πρὸ πολλῆς ὥρας;

— Εἶναι ἀκόμη ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Κράξε τον καὶ εἰπέ του, ὅτι τὸν περιμένο.

Ὁ ὑπρέτης ἐξῆλθε.

— Μὴ ταράττεσθε. Δὲν ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά μου, ἔρχεται ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας μου, διὰ νὰ μὲ καθυβρίσῃ διὰ τὸ συμβάν τῆς πρωίας. Ἀλλ' ἡ ὥρα ἐπείγει, εἶπεν αὐτῆ προσελθοῦσα εἰς τὸν Τζέμς. Μὲ ὀμνύεις λοιπὸν, ὅτι εἶσαι βέβαιος πῶς μὲ ἀγαπᾶς;

— Φιλτάτη Σειρήν! εἰπέ μοι τότε διὰ ποίων λέξεων δύναμαι νὰ σὲ πείσω.

— Ὁ παράδοξος τρόπος τῆς γνωριμίας μας δὲν ἀρξῆε κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸ πνεῦμά σας; ἡ δὲν θέλει διακρίσει ἡ ἐντύπωσις αὐτῆ;

— Τί λέγετε! ἀλλὰ πρὸς τί νὰ παρέχετε ἐλπίδας εἰς ὅτι ἀδύνατον;

— Διατί; διότι νομίζω ὅτι εὐρον τὸ δεσμὸν τοῦ ζητήματος! διατί; διότι, ὑπεῖκάω εἰς τὴν ἐμπνευσιν τῆς καρδίας μου! διατί; διότι μὲ ἐπεισετε, Τζέμς, καὶ σοὶ ἀφιερῶ καὶ ἐγὼ ἤδη τὴν ζωὴν μου.

Ὁ Ἄγγλος ὄλω; ἐνθους, ἦτον ἔτοιμος νὰ βυθθῆ καὶ νὰ καταφιλήσῃ τὰς χεῖρας τῆς Ἰταλίδος, ἀλλὰ πρὶν ἐγγίσειν αὐτὰς τὰ χεῖλη του, ἔκαμε νεῦμα νὰ ἐγερθῆ δεικνύουσα αὐτῶ τὸν μαρκέσιον.

— Μὴ μὲ ψεύσετε, εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῆ εἰς τὸν Τζέμς.

Ὁ Σάντα-Λουκίας ἦτον ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης περιπόου, παχύσωμος καὶ βαρὺς, ἐχαίρειτῃσε ταπεινότατα τὴν πριγκιπέσσαν, ἔπειτα ἀτενίζων ἀποφασιστικῶς τὸν Τζέμς.

— Ἡ ἐξαδέλφη μου θέλει μὲ συγχωρήσει νὰ σας συγχαρῶ διότι σας εὐρίσκω, ἐδῶ, κύριε! τῆ ἀληθείᾳ περιέτρεξα ὅλα τὰ ξενοδογεῖα. Δὲν κατοικεῖτε ποῦποτε.

— Καὶ ἐγὼ, κύριε μαρκέσιε, εἶχον πρόθεσιν νὰ ἰάθω μὲ ὑμᾶς συνέντευξιν, ἥτις θέλει γίνῃ αὐριον...

— Μίαν στιγμὴν, κύριε, ἀντέκοψεν ἡ Σειρήν, φρονῶ ὅτι ἐπειδὴ δὲν ὀρεῖλω τίποτε οὔτε εἰς τὸν ἕνα, οὔτε εἰς τὸν ἄλλον, δὲν ἔχετε κἀνένα μετὰ ὑμῶν λογαριασμόν. Ἐξαδέλφῃ μου, ἐπανέλαβεν, ἐν τίνι δικαίωματι, εὖρες κακὸν, ὁ λόρδος Τζέμς Σούλλιθαν νὰ μὲ συνοδεύσῃ εἰς τὸ Οὐεσούβιον;

— Ἄλλ' ἡ θέσις μου πλησίον σας, ἦτον ἀρκούντως γνωστή...

— Φρονεῖτε ὅτι καὶ εἰς Λονδίον ἠδύνατο νὰ ἦναι πασιγνωστός; ἄλλως τε ἡ θέσις αὐτῆ δὲν ὑπάρχει πλέον, πῶς λέγετε;

— Βεβαίως, ἐξαδέλφη μου.

— Καὶ ὑμεῖς, μιλῶρδε, εἶπε στρεφόμενη πρὸς τὸν Τζέμς, πῶς εὐρετε ἄτοπον, ὅτι ὁ ἐξαδέλφός μου ἀπαντήσας μὲ ἐκεῖ ἐπάνω, μ' ἐπενέφερον εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Πλὴν, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Τζέμς, ἀμνηστών...

— Δὲν ἠθέλετε εὐρεῖ τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς συγγενείας ὑπερβολικόν, παρ' ἔαν ἦσθε ἐραστής μου... καὶ εἰς τὴν τιμὴν σας, εἴσθε τοιοῦτος;

— Κυρία!...

— Ἡ σύζυγός μου.

— Φιλτάτη Σειρήν!

— Ἀλλὰ δὲν εἴσθε ἀκόμη, καὶ δὲν θὰ εἴσθε, εἰμὴ μετὰ μίαν ἐβδομάδα! Μαρκέσιε, εἶπε στρεφόμενη πρὸς τὸν Σάντα-Λουκία, σὰς παρουσιάζω τὸν μέλλοντα ἐξαδέλφόν σας, Τζέμς Σούλλιθαν. Βλέπετε, κύριοι, ὅτι πάσα ἀμφισβήτησις μετὰ ὑμῶν ἐξέλιπε. Ἀλλὰ μένει εἰσέτι μία σημαντικὴ ὑπόθεσις μετὰ τῶν μαρκεσίου καὶ ἐμοῦ. Ἰδοὺ πῶς ἐνοῶ τὴν ἔκβασιν. Ἡ δίκη αὐτῆ διήρκεσε ἑκατὸν πεντήκοντα ἔτη καὶ κατέστρεψε δέκα γενεάς εἰσαγγελέων. Δότε με κάλαμον.

Καὶ ἔγραψε, ἀναγινώσκουσα μεγαλοφώνως τὰ ἐξῆς:

« Ἡ ὑπογεγραμμένη, πριγκιπέσσα Σειρήν Καλανδρίνι, δηλοποιῶ, ὅτι παραιτοῦμαι ἀπὸ πάντα τὰ δικαιώματά μου εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ προπάππου μου, Καρδινάλιου Ὀττάβια. »

Ὁ Τζέμς ἐβρίφη εἰς τοὺς πόδας τῆς.

— Εὐγνωμονῶ! ἐκραύγασεν, ἀλλὰ μ' εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῶ...

— Καὶ ὁ ἔρωσ δὲν καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον εὐδαιμονέστερον ἢ ὁ χροσὸς; τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Ἀλλὰ δὲν προσεῖδετε ὅλα, πριγκιπέσσα, εἶπεν ὁ ἐξαδέλφος, καὶ δυνάμει τῆς παραιτήσεώς σας, οὔτε αὐτὸ τὸ παλάτι πλέον εἶναι ἰδικόν σας.

— Οὕτω ἐνοῶ καὶ ἐγὼ, ἀπήντησεν ἡ Σειρήν, θέτουσα τὸν βραχιόνά της εἰς τὸν τοῦ Σούλλιθαν Τζέμς, ἐξηκολούθησε λέγουσα, ἐπιστρέφομεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν τριῶν Κορασιῶν.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΔΥΟ ΝΥΚΤΕΣ ΘΕΡΙΝΑΙ.

(Μετάφρασις).

Ἡ νύξ ἦτο ὠραία. Ὁ πύργος πλήρης θερῆς καὶ κινήσεως, ἐξέπεμπε χαμηλοφώνως φωτὸς καὶ ἀρμονίας· εἰς τὰς αἰθούσας κυρίαὶ περικαλλεῖς, νέοι κομποὶ παραδίδοντο ἀμέτρως εἰς τοῦ χοροῦ τὰς κινήσεις. Τὸ μέγαρον ἅπαν ἐστόλιζον πολὺτιμα κοσμήματα καὶ ἀνθη παντοδαπά.

Ὁ μαρκίων Λουὶς Μαυλλὰν πανηγύριζε, μετὰ λαμπρότητας ὅλως ἡγεμονικῆς, τὴν ἑορτὴν τοῦ βασιλέως καὶ τὴν ἐξουτοῦ εἰς τὸν εἰς Ἀνζού πύργον του.

Μόνος ἴσως μετὰ ὅλων, ὁ υἱὸς τοῦ Γάστων ἐφάνετο μελαγχολικός καὶ σύννοος, ὑπὸ τὴν λαμπρὰν στολὴν του, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἐξα-

φως του χορού ἠδύνατο εὐκολώτερον νὰ κρύψῃ τὴν ἀπουσίαν του, ἐμακρύνθη, καὶ, διὰ μυρίων περιστροφῶν, διευθύνθη πρὸς τὴν μικρὰν λίμνην τῶν παραδείσων τοῦ πύργου.

Αὐτοῦ γυνὴ τις τὸν περιέμενε. Ἦτον ἐνδεδυμένη ἀπλῶς μὲν, ἀλλὰ χαριέντως. Ἡ ὄψις λευκότης τοῦ προσώπου της, οἱ μαῦροι καὶ ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ της, ἡ ἀρχαϊκὴ προτομή της, ἡ πυκνὴ κόμη καὶ αἱ ὀφρὺς της ἐδήλου ἐν αὐτῇ φύσιν σοβαρὰν, περιπαθῆ, βεμβώδη, γλυκεῖαν καὶ ὑπερήφανον ἐνταυτῷ.

— Μ' ἐπερίμενες, Ἰωάννα, εἶπεν ὁ Γάστων μετὰ φωνῆς τρυφεράς.

Καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ ἐδωλίου παρὰ τὸ χεῖλος τῆς λίμνης.

— Ναί, ἦλθα, ἀπήντησεν ἡ νέα γυνὴ, διότι σὲ τὸ ὑπεσχέθην, ἀλλ' ἦλθα διὰ τελευταίαν φορὰν.

Ὁ Γάστων τὴν ἐθεώρησε περιλυπὸς καὶ ἐστατικὸς.

— Ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἡσυχία μ' ἐπιτάττουσι τὸ νὰ μὴ σὲ ἰδῶ πλέον ἢ ἐδικὴ σου τιμῇ, Γάστων, ἀπικτιῶ τοῦ νὰ παύσης καταδιώκων με . . . Ἡξέυρω τί θὰ μὲ ἀποκριθῆς, ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, δὲν εἶναι οὕτω; Λοιπὸν ἂν ἀποποιηθῆς τὴν αἴτησιν τὴν ὁποῖαν σὲ ἀποστεινῶ τώρα. Θέλεις ἀποδείξει ὅτι ὀλίγην λαμβάνεις μέριμναν περὶ τῆς εὐτυχίας μου. Ὁχι, Γάστων, ἡ Ἰωάννα Δελωναίη, δὲν δύναται νὰ γενῆ σύζυγος τοῦ μαρκιῶνος Μαλλάν ἀνήκοντος εἰς οἰκογένειαν εὐγενῶν, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι θυγάτηρ καὶ χήρα στρατιώτου. Ὁχι δὲν θέλω νὰ γενῶ πρόσκομμα εἰς τὸ μέλλον σου, εἰς τὸ μεγαλειόν σου. Ὁ πατήρ σου ἔθνηκεν ἐν σοὶ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὴν ἐλπίδα.

— Ὁ! ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ πλέον τῆς φιλοδοξίας, πλέον τῆς δόξης καὶ τοῦ μέλλοντός μου, πλέον παρὰ κόσμον ἅπαντα.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν σου, Γάστων, ὀμιλοῦσιν ὄλοι οὕτω. Σήμερον λησμονεῖς τὸ μέλλον, διὰ νὰ κέπτεσαι μόνον περὶ τοῦ παρόντος. . . Ἀλλὰ ὁ κόσμος ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου χρεωστεῖς νὰ ζήσης. . .

— Ἀλλ', Ἰωάννα, σὺ ἀγνοεῖς τὸ τί ὑποφέρω, ἀγνοεῖς τὴν ἰσχὺν τοῦ ἔρωτός μου! δὲν εἶναι ἀπερίσκεπτος, δὲν εἶναι ἐφήμερος, ποίας ἀποδείξεις ἀπικτιῶ, εἰπέ τί θέλεις νὰ πράξω, Ἰωάννα, φιλάτη Ἰωάννα, διὰ νὰ πεισθῆς ὅτι τὴν ἀγάπην μου ταύτην τίποτε δὲν δύναται νὰ τὴν μεταβάλλῃ;

Καὶ ὁ Γάστων ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἰωάννης παρακαλῶν, δεόμενος.

Προσεπάθησε καὶ τότε ἡ ἀρίστη γυνὴ ν' ἀποτρέψῃ τὸν νέον ἀπὸ τὰ ἄφρονα, κατ' αὐτὴν, σχεδὸν διὰ του, καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ οὕτω σιωπὴν εἰς τὰς κινήσεις, εἰς τὰς ἀλγηδόνας τῆς ἰδίας καρδίας της, διότι ἠγάπα καὶ αὐτὴν.

— Ἀλλ' ὁ Γάστων ἐπιμένων εἰς τὸ αἰσθημά του,

— Ἰωάννα, λέγει, θέλεις νὰ γίνης σύζυγός μου; Ἰωάννα τί μ' ἀποκρίνεσαι;

— Ἡ νέα ἐσιώπη.

— Ἰωάννα, εἶπε, ἔφησεν ὁ Γάστων, λέγει, ἔ-

χεις πίστιν εἰς τὸν λόγον μου, εἰπέ, ἔχεις πίστιν εἰς τὸν ἔρωτά μου;

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα, τείνουσα τὴν χεῖρά της εἰς τὸν Γάστων. Πιστεῖω, ὡς πιστεῖω εἰς ἐμαυτὴν, ὡς πιστεῖω εἰς τὸν Θεόν, Γάστων, σὲ ἀγαπῶ.

Ὁ Γάστων δὲν ἤρπασε τὴν χεῖρα ταύτην διὰ νὰ τὴν καταριλήσῃ, δὲν ἐβρίθθη εἰς τοὺς πόδας τῆς νέας, ἀλλ' ἀνηγέρθη, καὶ, μὲ φωνὴν συγκινήσεως, ὤχι δὲ καὶ τρέμουσαν,

— Ἰωάννα, εἶπε, θὰ γίνης σύζυγός μου, καὶ ἐπειδὴ περὶ τῆς εὐτυχίας μου φαίνεσαι φοβουμένη, ὑπόσχομαι ἐνώπιόν σου, ὅτι θὰ ἦμαι εὐτυχής. Θὰ ἦμαι εὐτυχής, Ἰωάννα, καὶ σὺ, καὶ σὺ θὰ ἦσαι εὐτυχής δι' ἐμοῦ, διὰ τῆς εὐτυχίας μου.

Κρότος βημάτων ἠκούσθη. Ὁ Γάστων ἔσυρε τὴν Ἰωάνναν εἰς τὴν λέμβον, ἧτις ἦν δεδεμένη εἰς τὸ χεῖλος τῆς λίμνης καὶ ἐμακρύνθη εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, φέρων μετ' ἑαυτοῦ τὴν εὐτυχίαν του.

Αἱ κώπαι ἔπαιον ἐναρμονίως τὰ σιωπηλὰ ὕδατα, αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης ἔτρεμον ἀντανakλόμεναι εἰς τοὺς αὐλακας τῆς λέμβου, οἱ ἀστέραι ἔλαμπον εἰς τὸ στερέωμα. Πανταχοῦ ἡ μυστηριώδης γαλήνη τῆς νυκτός. Αἱ μακριναὶ λάμψεις ἐφάνιντο ὡς ὀπῶραι φωτὸς ἐβρίμμεναι εἰς τὸ φύλλωμα. Οἱ ἦχοι τῆς μουσικῆς, τοὺς ὁποίους ἐμετρίαζεν ἡ ἀπόστασις, ἔφθανον ἐκ διαλειμμάτων ἐπὶ πτερύγων τῆς αὔρας, πλήρεις τοῦ ἀρώματος τῶν ἀνθέων.

Ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ Γάστων δὲν ὀμίλου. Ἡ καρδιά τῆς Κ. Δελωναίου κτεκλύζετο ὑπὸ ἐξάλλου ποιήσεως. Ἄνεμος γλιάρος καὶ ἐλαφρὸς ἔπνεεν εἰς τὴν κόμην της καὶ ἐδρόσιζε τὸ μέτωπόν της. Ὁ δὲ Γάστων ἀφείδ τὰς κώπας νὰ πλέωσι μόναι, καὶ κρατῶν τὴν χεῖρα τῆς Ἰωάννης,

— Ὅποια ἐξαίσιος νύξ, εἶπεν. Ἰδὲ, οὔτε ἐν σύννεφον εἰς τὸν ὠραῖον τοῦτον γλαυκὸν οὐρανὸν, κρεμάμενον ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας, οὔτε μία ρυτίς ἐπὶ τοῦ διανογῶς τούτου ὕδατος! Καὶ ἰδὲ ἐπίσης τὴν χαρὰν τῆς καρδίας ταύτης, τὴν ὁποῖαν ἐπαρηγόρησας καὶ κατέθελξας καὶ εἶπέ, Ἰωάννα, ἐὰν δὲν μᾶς ἀναμένῃ εὐτυχία!

Ἡ Ἰωάννα ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς νὰ κλίνει ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γάστωνος.

— Ὅμιλει, ἐπανελάμβανεν ὁ νέος, εἰπέ ὅτι ἔχεις πεποιθήσιν εἰς ἐμὲ, εἰς τὸ μέλλον.

Ἡ Ἰωάννα ἦς τὸ πρόσωπον ἐφώτιζε θεῖα τι αἰδῶς ἀπεκρίνετο.

— Τί νὰ σὲ εἰπῶ; Ὅτι σὲ ἠγάπησα πολὺ ταχέως, ὅτι πρὸ πολλοῦ σὲ ἀγαπῶ ὅτι, ἐπάλαισα πρὸς τὸ αἰσθημα τοῦτο, ὅτι ἔπρεπε νὰ σὲ φύγω, ν' ἀντισταθῶ, ὅτι δὲν εἶχα τὴν γεναιότητα, ὅτι ἐνίκησας ἐπὶ τέλους, Γάστων, καὶ ὅτι ἦδη σ' ἔδωκα τὴν καρδίαν μου διὰ παντός καὶ ὀλόκληρον.

Ἀλλ' ὁ Γάστων δὲν ἠδύνατο νὰ μένη πολλὴν ὥραν μακρὰν τοῦ χοροῦ, ἔπρεπε νὰ χωρισθῶσιν. Ἐπανῆλθον εἰς τὴν ὄχθην, ἀπεχαιρέτησαν ἀλλήλους εἰσοσάκις καὶ ἐχωρίστησαν.

Καὶ ὁ μαρκιῶν Μαλλάν, κεκρυμμένος ἐπισθεν αὐτῶν εἰς τὸ φύλλωμα, ἐψιθύρισε βραδέως καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Θεέ μου, διαφύλαξόν μοι τὸν υἱόν μου!

Β'.

Ὁ Γάστων ἦτον εἴκοσι καὶ τεσσάρων ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, καὶ εὐγενὴς τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς τρόπους. Τὴν φύσιν ἦτο περιπαθῆς ἄμα καὶ σοβαρὸς καὶ ἐπίμονος. Μονογενὴς υἱός, κληρονόμος μεγάλου ὀνόματος, τελευταῖος βλαστὸς ἐνδόξου οἰκογενείας, ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς του ἀγωγὴν στερεάν. Τὴν νεότητά του κατέτριψε εἰς ἀσχολίας καὶ μελέτας σπουδαίας, εἰς τὰς ὁποίας προσεπάθησε νὰ φέρῃ αὐτὸν ὁ πατήρ, διότι παρὰ τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας ὁ φιλοδόξος οὗτος ἀνὴρ ἤθελεν ὥστε ὁ υἱὸς του νὰ στολιζέται καὶ δι' ἰδίων ἀρετῶν. Διὸ εἰσοσάκης ὁ Γάστων κατεῖχεν ἤδη ἐν τῇ διπλωματίᾳ σπανίαν καὶ ζηλωτὴν εἰς τὴν ἡλικίαν του θέσιν. Εἰς τὰ σχέδια ταῦτα συνετέλεσε καὶ τὸ φιλότιμον καὶ φιλοδόξον τοῦ νέου, καὶ ὁ μαρκιῶν ὑπερέχαιρε βλέπων τὸ τέκνον τοῦτο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπανεπαύοντο ὅλαι αἱ ἐλπίδες ἐνδόξου οἰκογενείας ἐν ἐνί, ὁ υἱὸς οὗτος ἦτο ἡ χαρὰ, ἡ διπνεκὴς ἐνασχόλησις, ὁ μόνος σκοπὸς τοῦ πατρὸς του.

Ὁ Κ. Μαλλάν ἦτο ἐξηκοντούτης. Σιδηροῦς τὸν χαρακτῆρα, ἀτρόμητος τὴν καρδίαν, εὐρέθη εἰς τοὺς πολέμους τῆς Βανδέας. Τοποτηρητὴς τοῦ Charette, κατεπολέμησε μετ' αὐτοῦ τοὺς δημοκρατικούς εἰς εἴκοσι μάχας, περαιωθέντος δὲ τοῦ πολέμου, διετήρησε φήμην ἀμόμητον καὶ ἐλατρεῖτο παρὰ τῶν συνεπαρχωτῶν του, ὥστε ἐπανερχομένων τῶν Βουρβόνων, ἡ ἐπιβρόχῃ του ἦν μεγίστη ἐν τῇ κυβερνήσει, καὶ μετὰ τῶν ἀρχαίων εὐπατριδῶν.

Τὸν Γάστων, ὡς εἶπομεν, ἀνέθρεψεν ὁ μαρκιῶν μετὰ τῆς δυνατῆς ἐπιμελείας, ἀλλ' ἐνῶ συνεκέντρωνεν ἐν αὐτῷ πᾶσαν τὴν στοργὴν του καὶ περιεῖπε διὰ μητρικῶν σχεδὸν φροντίδων, τῷ ἐδείχθη ὅμως σοβαρὸς πάντοτε, φειδωλὸς εἰς τοὺς λόγους του, κύριος καὶ οἰκογενειάρχης, κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων. Ἐὰν ὁ Γάστων ἦτο προσφιλεὶς υἱὸς του, ἦτο ἐνταυτῷ καὶ υἱὸς τοῦ μαρκιῶνος Μαλλάν. Ἡ εὐγένεια τῷ ἐπέβαλλε πάντοτε καθήκοντα, καὶ τὸ αὐτὸ ἀπῆται καὶ πρὸς τοῦ υἱοῦ του.

— Πάτερ μου, ἀπεκρίνετο ὁ νέος μετὰ σπουδαίας συγκινήσεως, οἱ Μαλλάν δὲν θέλουσιν ἐρυθριάσει διὰ τὸν ἀπόγονόν των.

Μέχρι λοιπὸν τοῦ εικοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του, ὁ Γάστων μίαν μόνην εἶχε φιλοδοξίαν, τὸ νὰ φέρῃ ἐπαξίως τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του, καὶ ὠρκίσθη εἰς τοῦτο, ὁ ἄφρων νεανίας, μηδὲν προβλέπων τὴν ἰσχὺν τοῦ ἔρωτος.

Ὁ μακρὸν τοῦ πύργου, κτώκει ἡ Κ. Ὁβρὺ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Ἰωάννα ἡ Κ. Ὁβρὺ ἦν χήρα ἀρχαίου τινὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Charette, συστρατιώτου τοῦ μαρκιῶνος. Ὁ Ὁβρὺ ἔπεσε πολέμων ὑπὲρ τῶν νομίμων βασιλείων του καὶ ἡ Κ. Ὁβρὺ,

ἧτις ἠκολούθει τὸν σύζυγόν της πάντοτε καὶ πάντοτε, ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον, ἐπανῆλθε μετὰ τῆς Ἰωάννης εἰς τὸ ταπεινὸν κατοικημὰ της. Ἡ Ἰωάννα παρὰ τὴν ἀπλότητά της, ἦτο εὐγενὴς τὴν καρδίαν καὶ τὴν διάνοιαν. Ἡ φαντασία της ἦτο ζωηρὰ, ὑγιὴς δὲ ἡ κρίσις της. Ἀφωσιωμένη τῇ μητρὶ της μέχρι αὐταπαρνήσεως, ὑπανδρεύθη, ἵνα τὴν εὐχαριστήσῃ, ἀξιωματικόν τινα τῆς Βανδέας, παρήλικα ὀποσοῦν, ὀνόματι Δελωναίου ἀλλ' ἡ συζυγία αὐτῆ ἦτο βραχεία καὶ ἡ Ἰωάννα ἔμεινε χήρα πλησίον τῆς μητρὸς της μικρὸν μετὰ τὴν ὑπανδρείαν της.

Ὅταν ἦτο παῖς ἔτι, ὁ Γάστων ἤκουε τὸν μαρκιῶνα ὀμιλοῦντα μετ' ἐπαίνων περὶ τοῦ ἀρχαίου συστρατιώτου του, τοῦ ὁποίου ἀπαξ ἔσωσε καὶ τὴν ζωὴν ἐν πολέμῳ. Ὁ Γάστων πολλὰκις εὐρέθη πλησίον τῆς Ἰωάννης, καὶ πάντοτε τὴν ἐπανεβλέπε μετ' εὐτυχίας. Ἐπανεβλῶν ποτε ἐκ Παρισίων, ὅπου διέμεινε πολλὸν χρόνον, ἐπανεῖδε τὴν Ἰωάνναν καὶ ἐθαύμασε τὴν καλλονὴν καὶ τὴν χάριν της, καὶ μολονότι ἡ Κ. Δελωναίου ἦτο πρεσβυτέρα αὐτοῦ τρία ἔτη, ἐνόησε ταχέως, ὅτι ὑπῆρχε διὰ τὴν καρδίαν καὶ ἑτερόν τι αἰσθημα πρὸς τὴν φιλοδοξίαν τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς εὐγενείας.

Κατ' ἀρχὰς ἠγάπησε, ἀσκόπως πως καὶ οὐδόλως ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοῦτον προφυλαττόμενος, καθ' ὅσον τῷ ἐφάνετο ἀδύνατος ἡ ἐμπιστοσύνη δὲ αὐτῆ εἰς ἑαυτὸν τὸν ἀπώλεσεν. Ἀφωπλισμένος, καθ' ἣν ἡμέραν ἐπέστη ὁ ἀγὼν, ἔπεσε θῦμα τῆς ἀπερισκεψίας του καὶ τῆς ὑπεροψίας. Καὶ ὅταν ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν ἡ ἀπάτη δὲν ἦτο δυνατὴ, ἠθέλησε νὰ πολεμήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς. Ὁ ἔρωτος εἶχε βίρωθῃ θαθέως. Ὁ Γάστων ἠγάπα μετὰ ζέσεως τὴν Ἰωάνναν. Ἀπεμακρύνθη μολαταῦτα, ἐζήτησε ν' ἀντιπερισπᾷ τὸ πάθος του, καὶ νὰ λησμονήσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην.

Ἐπανῆλθεν εἰς Μαλλάν καὶ εὗρε τὴν Ἰωάνναν παραδεδομένην εἰς βαθυτάτην θλίψιν. Εἶχεν ἀπολέσει τὴν μητέρα της. Ὁ Γάστων προσεπάθησε νὰ παρηγορήσῃ τὴν λύπην της, τὴν ἔβλεπε καθεκάστην καὶ τὴν ἐθαύμαζεν ἔτι πλέον, καὶ μέχρι τέλους ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας της καὶ τῇ ὀμολόγησε τὸν ἔρωτά του.

Ἡ Ἰωάννα ἀπόθησε τὸν ἔρωτα τοῦτον ὡς παραφροσύνην. Ἡ ὡς ἐγκλημα. Ἀλλ' ὡς πᾶν αἰσθημα ἐνθουσιώδες, καὶ ὁ ἔρωτος τοῦ Γάστωνος ἔπρεπε νὰ ἦναι ἀλόγητος καὶ τρομερός. Τὸ πάθος εἰς τὴν ἐναντιότητά βῆλιστα εὐρίσκει ἐξελίξιν καὶ ἰσχὺν ἀκαταμάχητον. Ἡ ἀντίστασις τῆς Ἰωάννης ἐγένετο πολυχρόνιος, εἰλικρινὴς, ἀφιλοκερδῆς, ἀλλ' ἠγάπα τὸν Γάστων καὶ νικηθεῖσα ὑπὸ τοῦ αἰσθηματός της, ὠρκίσθη τὴν 28 αὐγούστου 1819, νὰ γενῆ συμβία του.

Ὁ δὲ μαρκιῶν, ὅστις εἶχε διαφόρους ἄλλας ἀσχολίας, ἐπὶ πολλὴν ἡπατάτο περὶ τοῦ αἰτίου τῆς θλίψεως τοῦ Γάστωνος. Μόλις δὲ πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἀρίστοί τινες ὑποψία εἰσέδυσαν εἰς τὸ πνευμά του, καὶ τυχαίον τι συμβᾶν διεφώτισε, τέλος, αὐτὸν περὶ

της ἀληθείας· καὶ τότε δὲ ἐπεφώνησε τὸν λόγον, ὅν ἠκούσαμεν ἤδη: Θεέ μου, διαφύλαξόν μοι τὸν υἱόν μου.

Γ'.

Τὸ πλῆθος ἀπῆρχετο, τὰ φῶτα ὠχρίων προσεγγίζουσαι τῆς ἡμέρας, τὰ ὄχηματὰ ἔτρεχον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, οἱ χωρικοὶ ἐπέστρεπον ἄδοντες εἰς τὰς ἐστίας των. Ἡ ἡσυχία ἐπανήρχετο εἰς τὸν πύργον τοῦ Μαιλλάν. Περιβεβλημένος τὸν μανδύαν του, ὁ Γάστων περιεπλανᾶτο ἐντὸς τῶν κήπων, πνέων ἀπλήστως τὸν δροσερὸν τῆς αὐγῆς ἄνεμον, καὶ ζητῶν παρὰ τῆς αὔρας νὰ καταπραύνη τὴν φλόγα τοῦ μετώπου του, τὴν ὁποίαν ἀνῆψαν αἱ συγκινήσεις τῆς νυκτός. Ἐθάδιζε ταχέως, φέρον τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, καὶ πλήρης μῆθης ἐκ τῆς παρούσης εὐτυχίας του. Ἀνεπαίσθητος καὶ χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσῃ, ἐπλησίασε τὴν κατοικίαν τῆς Ἰωάννης, καὶ εὗρεθῃ πρὸ τῆς θύρας τῆς Κ. Δελωναίου. Ἰδὼν τοῦτο, ἠσθάνθη πάλλουσαν ἰσχυρῶς τὴν καρδίαν του. Ἡ αὐγὴ μόλις ὑπέφωσκε. Πάντες ἐκοιμῶντο εἰς τὴν πεδιάδα. Ἄς ἐδύνατο καὶ ἀπὸ μακρὰν μόνον νὰ διῶδῃ αὐτὴν μίαν φοράν ἀκόμη. Καί, χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσώτερον, ἐπήδησε τὸν φράκτιν καὶ τὸν γάνδακα, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸν οἶκον. Εἰς τὸ ἰσόγειον, τὸ παράθυρον τοῦ θαλάμου τῆς Ἰωάννης εἶναι ὑπνερωγμένον. Ἡ Ἰωάννα κἀθηται τὴν κεφαλὴν κλίνουσα ἐντὸς τῶν χειρῶν της. Φαίνεται βεβουθισμένη εἰς βαθύτατον βεβουθισμόν. Ὁ Γάστων θεᾶται αὐτὴν ἐν τῷ σιωπηλῷ αὐτοῦ ἔρωτι. Ἀλλὰ ταχέως παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ζωηρᾶς νεότητός του, ὡθεὶ τὸ παράθυρον, ὄρμη εἰς τὸν θάλαμον καὶ πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἰωάννης.

— Σεῖς ἐδῶ, Γάστων, κραυγάζει ἡ γυνὴ ἔντρομος· μόνος μετ' ἐμοῦ, κατὰ τοιαύτην ὥραν; Ἄ! φύγετε! ἄλλως μὲ ἀπατήσατε, δὲν μὲ ἀγαπάτε.

Καὶ ἡ Κ. Δελωναίου, τρέμουσα, περιφοβος, ἀπαθεῖ αὐτὸν, μὴ θέλουσα νὰ τὸν ἀκούσῃ· ἀλλ' ὁ Γάστων μετὰ φωνῆς ἐμφανιούσης εἰλικρίνειαν, ἐξηγεῖ τὸ πῶς ἐφθασε πλησίον της, τὸ πῶς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ τῇ ἐπαυλαχμαίνει ὅτι τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν εὐλογεῖ.

— Σὲ πιστεύω, Γάστων, θὰ σὲ πιστεύω πάντοτε, ἀποκρίνεται ἡ Ἰωάννα. Ἀλλὰ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φύγε! Ἡ τιμὴ μου, εἶναι καὶ ἰδική σου, πᾶν δεύτερον λεπτοῦ ὅπου μένεις δύναται νὰ καταφέρῃ εἰς αὐτὴν θανάσιμον πληγὴν. Ἐν ὀνόματι τῆς εὐτυχίας σας καὶ τῆς ἰδικῆς μου, φύγετε!

Αἱ λέξεις αὗται τῆς Ἰωάννης ἐξύπνησαν τὸν Γάστων ὡς ἀπὸ ὄνειρόν τι. Ἐνόησε τὴν ἀφροσύνην τῆς διαγωγῆς του.

— Ἐχεις δίκαιον, Ἰωάννα, εἶπε, φεύγω. Ἀλλὰ, ἐπρόσθεσε μετ' ἀφᾶτου γλυκύτητος, συγχώρησέ με. Ἡ εὐτυχία μου μὲ καταπιέζει, θέλει μὲ κάμει νὰ παραρρηθῶ, τὸ βλέπεις, Ἰωάννα! Ὑγίαινε! Ὑγίαινε!

Ὁ Γάστων ἐπιστρέφει εἰς τὸν πύργον καὶ βίπτει εἰς τὴν κλίνην του μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν

ἔπρεπε νὰ ἐνδυσθῇ ἐν βίᾳ, νὰ ἱππεύσῃ καὶ νὰ παρευρεθῇ εἰς πρόγευμα μεταξὺ νέων, ὅπερ ἐθίδεν ὁ γείτων του ἀρχων καὶ ὑποκόμης Μωρίς Δεσάρ. Τὸ ἀποτέλεσμα τοιαύτης συναθροίσεως τῷ ἀπαρέσκεαι, αἱ χυδαῖαι ἐκείναι διαχύσεις τὸν φοβίζουσι. Ἦθελε νὰ μείνῃ μόνος μακρὰν τοῦ θορύβου, μετὰ τῶν ἀγνώστων ἡδονῶν του· ἀλλ' ἔδωκε ὑπόσχεσιν καὶ δὲν δύναται νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν λόγον του.

Τὸ πρόγευμα ἦτο εὐθύμον, ἀλλ' ὁ Γάστων καὶ τοὶ προσπαθῶν νὰ μιμηθῇ τοὺς φίλους του, εὐμενεψυχρὸς, σιωπηλὸς καὶ σύννους. Ὅτε δὲ περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, πολλαὶ φιάλαι ἐκενώθησαν καὶ πολλῶν κεφαλαὶ ἐξήφθησαν, ἐγένοντο πολλαὶ προπώσεις κατὰ τὴν φαντασίαν ἢ τὴν προτίμησιν ἐκάστου τῶν συνδαιτυμόνων.

— Εἰς ὑγίαν τοῦ Γάστωνος Μαιλλάν καὶ τοῦ ἔρωτός του, εἶπεν ὁ Ἀρθούρος Γονδώ.

— Ναί, εἰς ὑγίαν τοῦ ἔρωτός σου, Γάστων, εἰς ὑγίαν ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷς, καὶ ἥτις ἐπίσης σὲ ἀγαπᾷ, τὸ γνωρίζομεν, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰούλιος Μεριέγγης, εἰς τὴν εὐτυχίαν σου, τὴν ὁποίαν φθονοῦμεν.

— Τὸν ἔρωτα τοῦ Γάστωνος! εἶπεν ὁ Ρογγῆρος, μειδιῶν, ὁ ἄγριος ἱππύλυτος δὲν ἔχει ἔρωτα.

— Ὁ Ρογγῆρος ἔχει δίκαιον, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἀμφιτριών, ὁ ἔρωσ τοῦ Γάστωνος, Κύριοι, εἶναι ἡ δόξα τῆς γενεᾶς του. Ἐγὼ προπίνω εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν εὐγενῶν σχεδίων σου. Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ λαμπροῦ σταδίου σου, μέλλων ὑπουργεῖ τοῦ βασιλέως· προπίνω εἰς τὸ λαμπρὸν ὄνομά σου, πίνω, φίλε, εἰς ὑγίαν σου.

Ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τούτου καὶ τῶν φωνῶν, τὸ μέτωπον τοῦ Γάστωνος σκυθρωπάζει. Μυρίαὶ ἀντίθετοι ἐντυπώσεις συγκροτοῦνται θορυβωδῶς ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἐπὶ τέλους ὁ πρῶτον λαλήσας διηγῆθη τὴν νυκτερινὴν εἴσοδον τοῦ Γάστωνος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἰωάννης.

— Τίποτε δὲν εἶδες καὶ ψεύδεσαι, ἐκραύγασεν ὁ Γάστων, ἐγειρόμενος, μὲ πρόσωπον ὠχρὸν, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀστράπτοντας.

Ἡ ὕβρις ἦτο αἱματηρά. Οἱ συνδαιτυμόνες εἰς μάτην προσεπάθησαν νὰ τὴν ἐλαφρύνωσι. . .

Οἱ μάρτυρες ἐξελέχθησαν μετὰ δύο ὥρας ὁ Ἀρθούρος καὶ ὁ Γάστων θέλουσι μονομαχήσει εἰς τὸ δάσος. Ὁ Γάστων γράφει ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πατέρα του, ἀλλήν πρὸς τὴν Ἰωάννην, τὰς θέτει ἐσφραγισμένας ὑπὸ τὸν αὐτὸν φάκελλον ἄνευ ἐπιγραφῆς, καὶ παραδίδων αὐτὰς εἰς τὸν Μωρίς.

— Φίλε μου, τῷ λέγει, ἐὰν ἀποθάνω θέλεις ἀποστείλει αὐτὰ τὰ γράμματα. Ἰπάρχει ἴσως μυστικόν τι· τὸ ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν φιλίαν σου.

Δύο ὥρας μετὰ ταῦτα, ὁ Γάστων πληγωθεὶς, μετεφέρθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Μαιλλάν· τὸ πρόσωπον τοῦ μαρκιῶνος δὲν ἐπρόδωκε καμμίαν συγκίνησιν. Δὲν ἐπερώτησε κανένα, δὲν ἐπρόφερε λέξιν. Ἀλλ' ὅταν τὴν νύκτα, ἀπῆλλαγμένος παντὸς περι-

ρισμοῦ καὶ παντὸς ξένου βλέμματος, εὗρεθῃ μόνος εἰς τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς, ἐθεώρησε πολλὴν ὥραν τὸν υἱόν του ἀποκεκοιμημένον, καὶ ὁ λογισμὸς τοῦ ἐβουβίσθη εἰς ἀμετρήτους θλίψεις. Ἐν ὄνομα ἐκφυγὸν τῶν χειλέων τοῦ τραυματίου, ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα του, ἂν εἶχεν οὗτος ἀνάγκη νὰ μάθῃ, καὶ δὲν εἶχε, φεῦ! ἐνόησει τὰ πάντα.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας, ὁ Κ. Μαιλλάν δὲν ἀφῆκε τὸν Γάστων. Δὲν τὸν ἠρώτησεν. Ἐμεινε σοβαρὸς, σιωπηλὸς, στηρίζων τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ του εἰς τὰς στιγμαῖς τῶν λειποθυμιῶν του, καὶ τῷ ἐδίδε μόνος τὰ φάρμακα ὅπερ ἐμελλεν νὰ τὸν σώσωσιν. Ἡ πληγὴ δὲν ἦτο βαθεῖα, ὅσον ἐροβήθησαν κατ' ἀρχάς. Μετὰ ἓνα μῆνα ὁ Γάστων ἐσηκώθη. Ἰάθη σχεδὸν, μόνον δὲ ὁ ἱατρὸς ἀπῆτει πολλὰς ἔτι ἐβδομάδας ἀναπαύσεως.

Στηριγμένος εἰς τὸν βραχίονα τοῦ πατρός του, προσέχοντος εἰς τὸ νὰ μετριάξῃ τὸ βάδιμά του, καὶ νὰ ἐκλέγῃ ὁδοὺς εὐκόλους καὶ ὁμαλὰς, ὁ Γάστων ἀτενίζει τὰ ὄμματά του πρὸς τὴν κατοικίαν τῆς Ἰωάννης, φλέγεται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὴν, νὰ τὴν καθησυχάσῃ, νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Τὸ αἷμά του βράζει, τὸ πνεῦμά του καὶ ἡ καρδία του ὑποφέρουσι σκληρὰν βίασιν. Τί γίνεται ἡ Κ. Δελωναίου; τί κάμνει; τί ἄρα γε ὑποθέτει; ὄχι, δὲν ἔχει πλέον τὴν δύναμιν νὰ περιμεινῇ, καὶ θὰ τὴν ἰδῇ, καὶ ἂν πρέπη ἔπειτα ν' ἀποθάνῃ.

Ἡ εἰδήσις τῆς ἀσθενείας τοῦ Γάστωνος, καὶ ἡ αἰτία τῆς μονομαχίας ἐγνώσθησαν εἰς τὴν Ἰωάννην. Ἐκτοτε κεκλεισμένη εἰς τὴν οἰκίαν της, πληροφορομένη καθ' ἑκάστην περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς, διὰ τῆς γηραιᾶς τροφοῦ της Μάρθας, ὑποκύπτει εἰς τὸ βάρος τῶν σιωπηλῶν ἀλγηδόνων της. Ἀγαπᾷ τὸν Γάστων καὶ ἐννοεῖ ὅτι τοῦ λοιποῦ αἱ δύο αὐτῶν υπάρξεις εἶναι διὰ παντὸς καὶ στενωῶς συνδεδεμένα. Ἐνοχοποιημένη εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου, τὸν λογισμὸν αὐτῆς τείνει ἤδη ὅλον πρὸς τὸν νέον, ὅστις ὠρκίσθη νὰ τῇ δώσῃ τὸ ὄνομά του. Ἀλλ' ἡ ἀπαίσιος αὐτῆς ἀρχὴ τοῦ ἔρωτός των τὴν φοβίζει· τὸ μέλλον τῇ παρίσταται πλήρες τρικυμιῶν καὶ θλίψεων, αἱ ὧραι αὐτῆς παρέρχονται ἐν ἀνησυχίᾳ, αἱ νύκτες της φεύγουσιν ἄπνοι. — Ἡμέραν τινα, ὅτε ἔτι πλέον ἀνήσυχος, δὲν εἶχε λάθει εἰδήσεις περὶ τοῦ Γάστωνος, βλέπει τὸν μαρκιῶνα Μαιλλάν. Ὅταν ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦτο, ἡ Ἰωάννα ταρασσεται, ἐγείρεται καὶ στηρίζεται κατὰ τῆς ἐστίας ἵνα μὴ καταπέσῃ. Ὁ μαρκιῶν τὴν προσαγορεύει μετὰ γλυκυτάτης θλίψεως, καὶ κάθηται ἀπέναντι αὐτῆς. Φαίνεται καὶ αὐτὸς ὠχρότερος τοῦ συνήθους. Ἀλλὰ, καὶ τοὶ καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ τῆς λύπης τῆς πλέον σκληρᾶς εἰς καρδίαν πατρός, ἔχει τοσαύτην θελήσεως ἰσχύον, ὥστε τὸ πρόσωπόν του οὐδεμίαν προδίδει ἀνίαν, ἀλλὰ μειδιᾷ.

— Ἰωάννα, λέγει ὁ Μαιλλάν πρῶτος διακόπτων τὴν σιωπὴν, ὁ Γάστων εἶναι καλά. (Φυλλάδιον 2. τόμ. ΣΤ')

Ἡ Κ. Δελωναίου ὑψώσεν εἰς οὐρανὸν βλέμμα εὐγνωμοσύνης.

— Καὶ ἦλθα ν' ἀπαιτήσω παρ' ὑμῶν μίαν ἐκδούλευσιν, ἐπανέλαβεν ὁ μαρκιῶν.

— Παρ' ἐμοῦ, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα μετὰ θαυμασμοῦ, λέγετε, μαρκιῶν; — Ἀλλὰ, ἐπανέλαβεν αὐτὴ περιλύπως, εἶναι λοιπὸν δυνατόν ὑμεῖς νὰ ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἐμέ;

— Σ' εὐγνωμονῶ ἀπὸ τοῦδε Ἰωάννα, διότι οἱ λόγοι οὗτοι μὲ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἡ καρδία σου ἐνθυμείται.

— Ναί, ἐνθυμοῦμαι, μαρκιῶν, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἦστε πάντοτε ὁ προστάτης τῆς οἰκογενείας μου, ὅτι ἐσώσατε τὴν ζωὴν τοῦ πατρός μου. Δὲν λησμόνησα ὅτι ὁ πατήρ μου ἀπέθανε, χωρὶς νὰ δυνηθῇ ν' ἀποτίσῃ τὴν πρὸς ὑμᾶς ὀφειλὴν του, καὶ ὅτι μᾶς ἐκληροδότησεν αὐτὴν. Βλέπετε, κύριε μαρκιῶν; τίποτε δὲν ἐλησμόνησα.

— Ὁ πατήρ σου εἶχεν εὐγενῆ καρδίαν, Ἰωάννα, ἦτο φίλος μου, καὶ δὲν ἔκαμα τίποτε δι' αὐτόν. Ἀλλὰ σήμερον, Ἰωάννα, διὰ μίαν λέξιν δύνασθε ν' ἀποτίσετε τὴν ὀφειλὴν του, ὡς τὴν λέγετε, καὶ μετὰ τόκου δύνασθε νὰ μετατρέψετε τὰ πρόσωπα καὶ νὰ καταστήσετε ἐμὲ ὑπόχρεόν σας.

Ἡ Κ. Δελωναίου ἐθεώρησε τὸν μαρκιῶνα μετ' ἐκπλήξεως καὶ φόβου.

— Ἐννοεῖται, ἐξηκολούθησεν, ὅτι ὀμιλῶ περὶ τοῦ υἱοῦ μου, τὸν ὁποῖον μία ψυχὴ, μία μὴν ψυχὴ δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς ἑαυτὸν, εἰς τὸ καθῆκόν του, εἰς τὰς κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις του, εἰς τὸν πατέρα του, εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Τώρα, Ἰωάννα, γνωρίζετε τί ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν.

Ἡ Κ. Δελωναίου ἔμεινεν ἄφωνος, τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύουσα, βεβουθισμένη εἰς τὴν θλίψιν της.

— Ἐὰν ἀγαπᾷς τὸν Γάστων, Ἰωάννα, ἐὰν τὸν ἀγαπᾷς πρέπει νὰ τὸν σώσῃς, ἐπανέλαβε λέγων ὁ Κ. Μαιλλάν.

— Καὶ διὰ νὰ τὸν σώσω, πρέπει νὰ παραιτήσω τὸν ἔρωτά του, δὲν εἶναι οὕτω; ἐψιθύρισε ἡ Ἰωάννα· πρέπει ν' ἀθετήσω τὸν πρὸς αὐτὸν λόγον μου, πρέπει νὰ μακρυνθῶ, νὰ φύγω μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ.

— Ναί, Ἰωάννα, τὸ εἶπες, πρέπει νὰ φύγῃς ὁ Γάστων ἀγαπᾷ γυναῖκα σπανίου πνεύματος καὶ μεγάλης καρδίας, τῇ ἔδοσεν ἐπίσημον ὑπόσχεσιν καὶ δὲν δύναται νὰ τὴν ἀθετήσῃ, δὲν ἀποσύρεται, καὶ βεβαία ἂν ἦναι ἡ δυσυχία του. Τότε ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ, διὰ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἀφωσιωμένου ἔρωτός της, ἀνάγκη νὰ πράξῃ ὅ,τι ἀδύνατον εἰς αὐτόν· αὐτὴ πρέπει νὰ φύγῃ, ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν φεύγει.

— Ναί, ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Ἰωάννα ὠχρὰ ὡς ὁ θάνατος, εἶμαι ἐμπόδιον εἰς τὴν ζωὴν του.

Καὶ ἡ κεφαλὴ της ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Ὡ! τὸ ἐννοῶ, πρέπει νὰ ὑποφέρετε μεγάλως! εἶπε σιγαλῶς ὁ μαρκιῶν, συγκινηθεὶς ἐνώπιον τῆς ἀληθοῦς καὶ σπαραξικαρδίου αὐτῆς θλίψεως.

Ἀλλ' ὑπερισχυοῦσης τῆς πατρικῆς αὐτοῦ στοργῆς καὶ τῆς Κ. Δελωναίου κλονιζομένης, 5.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ.

Α'.

— Άλλ' όμως, είπεν, εάν τὸν ἀγαπήτε, Ἰωάννα, σώσατέ τον· εἰς τὴν ζωὴν ἐκάστου ὑπάρχουσιν ὑποχρεώσεις ἀδυσώπητοι, καὶ ὅσον ἀξία καὶ ἂν ἦσθε τῆς ἀγάπης τοῦ υἱοῦ μου, πιστεύσατέ με, ἡ εὐτυχία του δὲν δύναται νὰ ἦναι πλησίον σας.

— Ὡ! ἐκράχυγασεν ἡ Ἰωάννα, μὲ συντρίβετε τὴν καρδίαν! . . .

Καὶ ἔπειτα, μετὰ μακρὰν σιωπὴν καθ' ἣν ἡ Ἰωάννα ἐπάλασεν, ὑποχωροῦσα ἐναλλάξ εἰς τὸν ἔρωτά της ἢ τὴν αὐταπαρηγοσίαν της,

— Θέλω ὑπκούσῃ, εἶπε μὲ φωνὴν νενεχωρωμένην, θέλω φύγει . . . ἀλλ' αὐτός; . . .

— Τὸ κακὸν εἶναι μέγα, ἀπήντησεν ὁ μαρκίων, ἀλλ' ἐλπίζω, δὲν εἶναι ἀθεράπευτον· θέλω ἐπαγρυπνήσει ἐπ' αὐτοῦ, θέλω θεραπεύσει τὸ τραῦμά του, καὶ ὁ Θεὸς εἴη βοηθός!

— Θέλω ἀναχωρήσει, ἐπανελάθεν ἡ Ἰωάννα, κατὰ βραχὺ ὑπὸ τῆς θλίψεως.

— Ὁ Θεὸς θέλει σοὶ καταλογίσει τὴν θυσίαν σου ἐν οὐρανοῖς, Ἰωάννα, ὁ πατήρ σου σὲ εὐλογεῖ ὅτι σώσεις τὸν υἱόν μου.

Ἡ Ἰωάννα ἤγγισε τὸ μέτωπόν της διὰ τῆς χειρὸς, ὡς διὰ τὴν ἀποδιώξῃ πάντα περιφύλακτον στοχασμὸν καὶ νὰ στηριχθῇ εἰς τὴν ἀνδρείαν της, καὶ ἀνυψοῦσα τὴν κεφαλὴν τὴν ὁποίαν ἐκάλλυνεν εἰς πλὴν ἢ ὑποταγή,

— Πρέπει νὰ πράξω τοῦτο πᾶντα, ἐπανελάβε, τὸ ἐνωθῶ. Ἄβριον ἀναχωρῶ.

— Ἰωάννα, εἶπεν ὁ Κ. Μαιλλάν, ἔχω εἰς τὴν Δελφιναιάν πύργον, τὸν ὁποῖον διάθεσι. Σὲ ἠγάπων καὶ πρότερον, ἢ δὴ σὲ ἀγαπῶ εἰς πλὴν. Θέλω ἀγρυπνεῖ μακρόθεν ἐφ' ὑμῶν. Θραύω τὴν καρδίαν σου, Ἰωάννα, καὶ ὅμως μὲ εἶσαι προσφιλῆς.

— Σὺς εὐγνωμονῶ, μαρκίων. Ἀλλ' ὁ κόσμος εἶναι μέγας, καὶ τί πρὸς ἐμὲ, ποῦ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ εἶς; Ὅχι εὖρω πάντοτε ἐρημὸν τινα διὰ νὰ κρύψω τὰ δάκρυά μου.

— ἔχεις ἀνάγκην ἤδη πολλῆς γενναιότητος, τέκνον μου.

— Μὴ φοβείσθε, μαρκίων, σὺς ὑπεσχέθη, ὅτι ὁ υἱός σας θὰ προσηλωθῇ ὅλος εἰς ὑμᾶς.

— Εὐχαριστῶ, Ἰωάννα, σεῖς τὸν σώζετε.

Ὁ Κ. Μαιλλάν ἠγέρθη.

— Κ. μαρκίων, εἶπεν ἡ Ἰωάννα ἄγουςα μετὰ τάχους πρὸς αὐτὸν ὅταν μίαν ἡμέραν, δὲν θέλω ζῆ πλὴν — καὶ τοῦτο δὲν θὰ βραδύνει — θέλετε εἰπεῖ εἰς αὐτὸν, δὲν εἶναι οὕτω πόσον τὸν ἠγάπησα. Θέλετε εἰπεῖ εἰς αὐτὸν, ὅστις θὰ μὲ ἐλέγχει ἴσως, ὅτι ἡ εὐτυχία του μ' ἦτο προσφιλεστέρη τῆς ἰδικῆς μου, καὶ ὅτι ἀναχωροῦσα μὲ εἶδετε, μὲ εἶδετε ἀπαρηγόρητον . . .

Ὁ Κ. Μαιλλάν ἐθλίψε τὴν χεῖρά της καὶ ἐξῆλθε, καὶ ἡ δύστηνος γυνὴ, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἔμειναν μέχρις ἐκείνου ἀδάκρυτοι, ἔπεσαν ἐπὶ τινος ἔδρας δλοφυρομένη, καὶ πικρὰ δάκρυα κατέβρεξαν τὸ πρόσωπόν της. (ἀκολουθεῖ)

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ Ἰουλίου κατὰ τὴν λαμπροτέραν τοῦ ἡλίου δύσιν, τὴν ὁποίαν ἐθαύμασε τις ποτὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁ κύρ Βλάκ, ὄπλοφύλαξ ἐπὶ τῆς ἡμιολίας (κορβέτης) ἢ Κλαυμύρη, καθήμενος ἐπὶ τινος τῶν τηλεβόλων τῆς πλώρας, διηγεῖτο τὰς τερατουργὰς ἐν τῇ Ἰνδικῇ ἐκστρατείας του εἰς ἐπήκοον ὁμάδος τινὸς ναυτῶν, οἵτινες τὸν περιεκύκλουν, ὅταν ὁ ἐπὶ τοῦ θώρακος (περρυκέτου) σκοπὸς ἐφώνησε

— Γῆ! γῆ! Σκωτικὰ ὄρη!

Ὁ κύρ Βλάκ διέκοψεν ἀμέσως τὴν διήγησίν του, ἠγέρθη ζωηρῶς ἐπὶ τοῦ τηλεβόλου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο, καὶ, ἐκβαλὼν τοῦ θυλακίου τῆς ἐπιχρῦσις κομβίους κοσμουμένης στολῆς του μικρὸν τι τηλεσκοπίον, τὸ διεύθυνε πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ σκοποῦ δειχθὲν σημεῖον.

— Ἐ! Ἐ! λοιπὸν, κύριε ὑπαξιωματικὲ, εἶπεν ἀλήθειαν ὁ σκοπός; ἀνεκράξαν ὁμοφώνως οἱ ναῦται.

— Ἐ! Ἐ! παιδιὰ μου! ἀπεκρίθη ὁ Βλάκ· ἐκεῖ κάτω, κατὰ τὸν ἄνεμον, φαίνεται σὰν ἓνα μαῦρο σύννεφο, καὶ ἡμπορεῖ . . .

— Σκωτικὰ ὄρη! σκωτικὰ ὄρη! ἀνεφώνησεν ὁ ναύτης ἐκ νέου.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἔχει ἀθάνατα μάτια τὸ πηλοκάρη, ἐπανελάθεν ὁ γέρον ναυτικὸς, πραγματικῶς νὰ τὸ ὄρος τῶν γιγάντων, ὡς τὸ λέγουσιν οἱ ὄρεινοί μας· ἄβριον εἴμεθα εἰς τὸ Ἐδιμβούργον. Λοιπὸν! παιδιὰ, ἐξηκολούθησε λέγων, πηδήσας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐν ζήτῳ πρὸς τιμὴν τῆς γηραιῆς μας Σκωτίας.

Μυρία κρρυγὰ, μυρία ἐπιφωνήσεις χραῖς ὑπεδέχθησαν τοὺς λόγους τοῦ ὄπλοφύλακος Βλάκ· καὶ ἡ ἡμιόλια δὲ αὐτῆ, τῆς ὁποίας τὰ ἰστία κολυπούμενα ὑπὸ πνεύματος ἀσθενοῦς αὔρας, διεχρυσούντο ὑπὸ τῶν τελευταίων τῆς ἡμέρας ἀκτίνων, ἐφάνη ὑψώσασα καὶ ταπεινώσασα τὴν ὠραίαν αὐτῆς πλώραν, ὡσανεὶ καὶ αὐτὴ ἠθέλησε νὰ χαιρετήσῃ τὴν πατρίδα γῆν.

Μετ' ὀλίγον ὅμως ἡ ἀναγεννωμένη νύξ ἤρχισε τῶν ὑδάτων νὰ σκοτίζῃ τὴν ἐπιφάνειαν. Αἱ ἐπιφωνήσεις ἔπαυσαν, οὐδ' ἡ ἠχώ ἐπανελέγε πλὴν ὄρη τῆς Σκωτίας.

Τὰ προσφιλῆ ταῦτα ὄρη, διὰ τῶν ὁποίων ὅλαι αἱ ἀναμνήσεις εἶχον ἀναγεννηθῆ ἐν τῇ ψυχῇ τῶν γενναίων ἐκείνων ναυτῶν, εἶχον ἐξφανισθῆ ἐν τῷ σκότει. Τότε δὲ μόνον ἔλαβαν τὰς ἐκ διφθέραις αἰώρας αὐτῶν καὶ κατέβησαν εἰς τὰς θέσεις των.

Β'.

Ἡμικεκλιμένος ἐπὶ τοῦ ἐδράνου τῆς φρουρᾶς, ὁ νέος Ἀρθούρος Μαγδογάλδος, κυβερνήτης τῆς Κλαυ-

μύρης, εἰσέπνεε μετ' ἀκηδίας τὸν καπνὸν τοῦ εὐώδους τῆς Ἀβάνης ταβάκου. Οὐδόλως εἶχε συμμεθέξει τῆς κοινῆς χαρᾶς, αὐτός. Εἰθισμένον ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὸ νὰ θεωρῇ τὸν ὠκεανὸν ὡς μόνον αὐτοῦ πατρίδα, ἡ γῆ τὸν ἐμελαγχόλει. Διότι ἐγνώριζε, φεῦ! ὅτι μετὰ τριετῆ ἀπουσίαν, οὔτε μήτηρ, οὔτε ἀδελφὴ ἐκαρᾶδοκεῖ αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς θαλάσσης, μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας, ὅπως εἰς αὐτὰς ἀρυσθῆ τὴν ζωὴν. Διότι ἐγνώριζεν ὅτι οὐδεμίαν καρδίαν ἐμελλε νὰ συγκινηθῇ ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως τῆς παρουσίας του! . . . Ἦτον ὄρφανός, μόνος ἐν τῷ κόσμῳ.

Μεγάλου ὀνόματος καὶ μεγάλης περιουσίας κάτοχος, ὁ λόρδος Μαγδογάλδος, ἠδύνατο, ἀναμφιβόλως, νὰ προσβλέψῃ πρὸς τὴν ἀνωτέραν κοινωνικὴν θέσιν· καὶ ὅμως, κατὰ τὸ μικρὸν τοῦ χρόνου διάστημα, καθ' ὃ ἐξῆσεν ἐν τῇ αὐλῇ, ταχέως ἀπηύδησε βλέπων ἀκαταπαύστως τὴν κακίαν τιμωμένην, τὴν μετριόφρονα ἱκανότητα λησμονουμένην, τὸν ἐγωϊσμὸν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς φιλίας, τὴν ἀπιστίαν ὑπὸ ἐνδείξεις ἀγάπης, καὶ εἶχε φύγει εἰς τὸ πλοῖόν του, προτιμήσας τοῦ κοσμικοῦ θορύβου τὸ ἀβέβαιον τῆς μυστηριώδους ἐκείνης φύσεως, ἐν τῷ μέσῳ τῶν θαλασσῶν, ὑπερ ἀνυψοῖ καὶ ἀναπτύσσει τὸν νοῦν, εἴτε ἐν τῷ ψιθυρισμῷ τῆς αὔρας παρουσιάζεται, εἴτε εἰς τὰς ἐκρήξεις τῆς καταγίδος ἐγείρεται.

Μετὰ λύπης λοιπὸν ὁ Ἀρθούρος ἐβλεπε φθάνον τὸ τέρμα τοῦ μακροῦ ταξειδίου του· οὐδ' εἶχε κινηθῆ ἀπὸ τοῦ μέρους, ἐφ' οὗ ἐκάθητο. Ἐν σιωπῇ παρετῆρει τὸν κυανοῦν οὐρανὸν, διαπεποικιλμένον ὑπὸ ἀργυροειδῶν ἀστέρων, οἵτινες ἐπὶ τῶν διαφανῶν κυμάτων ἀντανακλόμενοι, συνεκυλίσθη μετ' αὐτῶν. Μετ' εἶδους τινὸς μέθης ἠκροάζετο τὸν θόρυβον τοῦ ὄγκου τῆς ὠραίας αὐτοῦ Κλαυμύρης, ὅταν πρὸς τὸ μέσον τῆς νυκτὸς, μετ' ἐκπλήξεως ἠσθάνθη ἀτάκτους τινὰς ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῆς κινήσεις, ἔτεινε τὴν χεῖρα προσήμενον, ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶδεν ὅπισθεν αὐτοῦ σωρὸν ζοφερῶν νεφῶν, ἅτινα ἐφαίνοντο ὡς τόσα φάσματα, ἔτοιμα νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τῆς ἡμιολίας.

Ὁ πλοίαρχος ἠγέρθη καὶ ἤρπασε τὴν ναυτικὴν αὐτοῦ σάλπιγγα.

— Ὅλοι ἐπάνω! ἕκαστος εἰς τὴν θέσιν του, καὶ προσοχὴ πανταχοῦ! ἐφώνησεν.

Μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, τὸ σκότος τοσοῦτον καθίσταται ψηλαφητὸν καὶ πυκνὸν, ὥστε ἡ συνήθεια μόνη ὁδηγεῖ τοὺς ναύτας πρὸς τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν κεραιουχίαν σχοινία· ἡ θάλασσα μυκάται, ὁ ἄνεμος συρίζει τρομερῶς, τὰ κύματα συσσωρεύονται καὶ συνθραύονται μετὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς. Κρότος ὑπόκωφος, ὅμοιος πρὸς τὸν κρότον μηχανῆς, ἥτις ἐξαμύζεται, ἀντηγεῖ μακρόθεν, ὠρεῖται, πλησιάζει φερόμενος ἐπ' ἀφρίζοντων ὀρέων, καὶ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν τρομερὰ τὸν διαδέχεται ἐκρήξις. Ὁ κρότος οὗτος εἶναι ἡ καταγίξις, ἥτις ἐνοχῆπτει ἐπὶ τοῦ

πλοίου, τὸ περισφίγγει, τὸ βυθίζει εἰς τὴν ἀβυσσὸν ὅπως τὸ ἀνυψώσῃ ὑπὲρ τὰ κύματα καὶ τὸ ἐπαναβυθίσῃ πάλιν, τὸ κλίνει πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν, τὸ ἀφίνει νὰ ἐγερθῇ, τὸ ἐπαναρπάζει καὶ τὸ ἀνατρέπει πρὸς τὴν ἄλλην ὡς τέρας τερπόμενον εἰς τὸ νὰ βασανίξῃ τὴν λείαν αὐτοῦ πρὶν ἢ τὴν καταβροχθίσῃ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν μανιωδῶν τούτων ὠρυγμῶν τῆς θυέλλης, τοῦ καταπληκτικοῦ ἐκείνου τριγμοῦ τῶν σαλευόντων ἰσθῶν, τῶν κλονουμένων κεραιῶν, ἡ φωνὴ τοῦ πλοίαρχου ὑπερέχει.

— Ὅλα τὰ ἰστία μας εἶναι συνεσταλμένα; ἔρωτᾷ τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας.

— Οὔτε δάκτυλον ἰστίου δὲν ἔχομεν πλέον ἔξω, ἀποκρίνεται οὗτος.

— Καὶ οἱ ἄνεμοι στερεοῦνται;

— Ἐξακολουθοῦν νὰ πηδοῦν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς πρὸς τὴν δύσιν.

— Καὶ, εἶπε ναύτης τις, οἱ ἀχρεῖοι οὗτοι πολεμοῦν τρομερὰ, καὶ, νὰ μ' ἐπάρ' ὁ διάβολος, ἂν δὲν ἐδιάλεξαν διὰ πεδίον τῆς μάχης τὸ κατάστρωμα τῆς Κλαυμύρης.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! εἶπεν ἕτερός τις, περὶ σσότερον σκότος εἶν' ἐδῶ παρὰ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον· ἡ θύελλα μᾶς πετᾷ ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τόσον δυνατὰ, ὥστε στοιχηματίζω, ἂν ὁ ἴδιος ὁ διάβολος ἠξέυρη ποῦ εὐρισκόμεθα.

— Σιωπῆ, κρρυγάζει ὁ Ἀρθούρος νομίζων ὅτι διέκρινεν ἐν ἀπόπτῳ ἀδιόρατόν τι φῶς. . . Αἶφνης γραμμὴ φωτὸς διατρέχει τὸ κενὸν καὶ κρρυγῆ, ἱκανὴ νὰ παγώσῃ ἐκ φρίκης τοὺς ἀκούσαντας, ἐκφεύγει τοῦ στήθους του. Ὁ πύργος τῶν Παρθένων! (1) Εἴμεθα ὑπὸ τὸν πύργον τῶν Παρθένων! ἐπανελάβε. Τὸ πηδάλιον πρὸς τὸν ἄνεμον! ἔξω τὰ ἰστία τοῦ ἐπιδρόμου! Γρήγορα, παιδιὰ, γρήγορα, δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν καιρὸν.

Τὸ πρόσταγμά του ἀκόμη δὲν εἶχε δοθῆ, καὶ ἐξετελέσθη. Ἡ ἡμιόλια διέγραψε μέγα κύκλου τόξον, μεταβάλλουσα διεύθυνσιν, καὶ εὐκρινῶς ἠκούετο ἤδη ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ κρότος τῶν ἐπὶ τῶν σκοπέλων τοῦ πύργου τῶν Παρθένων θραυσμένων κυμάτων.

Παρελθόντος τοῦ κινδύνου, ὁ πλοίαρχος προσεκάλεσε τὴν προσοχὴν ὅλων αὐτοῦ τῶν ναυτῶν, ὑπεράνω τοῦ σκοπέλου τὸν ὁποῖον τόσον εὐτυχῶς εἶχαν διαφύγει, ἐπὶ μικροῦ τινος φωτεινοῦ σημείου, ὁμοιάζοντος λύχνον ἀπὸ τῶν θόλων ἀνηρητημένον τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν διήρκεσεν ἡ καταγίξις, ὀλίγην προσοχὴν ἔδοσαν εἰς τὸ θαυματουργὸν ἐκεῖνο φῶς· ἀλλ' ἀφοῦ πλέον οἱ ἄνεμοι κατέπαυσαν τὴν πάλιν αὐτῶν, ἀφοῦ αἱ ἐπὶ τῶν νεφελῶν ἰπτάμεναι σκιαὶ διεσκαδέσθησαν καὶ ἡ σελήνη ἔδειξεν ἐκ νέου τὸ ἀργυροειδὲς αὐτῆς μέτωπον, ἕκαστος τότε ἠρώτησεν ἂν δὲν ἦτον ἀπάτη ὀπτική, ἂν τὸ θαῦμα ἐκεῖνο εἶχε λάβει χώραν πραγματικῶς. Ἀλλ' ὁ Ἀρθούρος ἐγνώριζε τί νὰ πιστεύσῃ. Εἶχεν ἰδεῖ

(1) The maiden-castle.

ιδίους ὄμμασι τὸ φῶς, καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι τὸ εἶχεν ἀνάψει ἐπὶ τοῦ παραλίου χεῖρ ἄρωγός, εἰς ἣν ὄφειλε τὴν σωτηρίαν τῆς Κλαιυμόρης καὶ τοῦ πληρώματος αὐτῆς.

Περὶ τὴν πρωΐαν ἦλθε νὰ περάσῃ ἐνώπιον τοῦ Πύργου τῶν Παρθένων, πρὸ τῶν ἰδίων ἐκείνων βράχων ἐν οἷς ὀλίγου ἐδέησε ν' ἀπολεσθῇ αὐτός τε καὶ πᾶν τὸ πλήρωμα, ἐπὶ τινὰ χρόνον μετέηλεσκόπησεν καὶ τὸ παλαιὸν αὐτοῦ προτείχισμα καὶ τὰ διασπαρμένα αὐτοῦ ἐρείπια· ἀλλ' οὐδὲν ἰδὼν δυνάμενον νὰ τὸν μύσῃ εἰς τὸ συμβεβηκὸς τῆς νυκτὸς, ἐστράφη πρὸς τὸν λιμένα.

Γ'

Περὶ τὴν δεκάτην τῆς πρωΐας ὥραν, ἡ Κλαιυμόρη προσωαρίσθη εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ἐδιμβούργου. Ὁ Ἀρθούρος πᾶρχυτα διέταξε νὰ ἐτοιμασθῇ ἡ λέμβος του, καὶ ἀπέβη εἰς τὴν ξηράν.

Μόλις εἶχεν εἰσελθεῖ ὁ νέος λόρδος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, μόλις εἶχε δεχθῇ τὰ συγχρητήρια τῶν παλαιῶν τῆς οἰκογενείας του ὑπηρετῶν, καὶ, φλεγόμενος ὑπ' ἀνυπομονησίας νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Πύργον τῶν Παρθένων, ἵππευσε, καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν εὐρέθη ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς φερούσης πρὸς τὴν ἀρχαίαν κατοικίαν ὁδοῦ, κατοικίαν ἐν ἣ κατὰ τὴν ἀρχαίαν τῶν Σκώτων παράδοσιν, οἱ Πίκται κατέκλειον τὰς θυγατέρας αὐτῶν, πρὶν ἐκστρατεύσωσι. Φθάσας ἐνώπιον μικροῦ τινος χωριδίου, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους κειμένου ὑπερ ἐπέστεφεν ὁ πύργος, ἐπέζησεν ὅπως ζητήσῃ πληροφορίας.

Ἡ πρώτη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ παρουσιάσθη οἰκία ἔκειτο εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς μεγάλης ὁδοῦ καὶ κατωκεῖτο παρὰ τοῦ ῥάπτου Ὀμπσονος, ὡς ἀπεδείκνυε τὸ μέγα τεχνόσημον, ὅπερ κατεῖχεν ὅλην σχεδὸν τῆς οἰκίας τὴν πρόσοψιν. Εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ νεάνιδά τινα ἐργαζομένην ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ ἐργαστηρίου.

— Μάστορη! εἶπε.

— Τί ἐπιθυμεῖ ἡ εὐγενία τῆς; ἀπήντησε βραχύσωμός τις ἀνὴρ, γελαστὸν ἔχων τὸ πρόσωπον· θέλετε ἴσως κἀνὲν ἔνδυμα, κἀνένα μανδύαν, κἀνένα ὑπενδύτην κεντημένον; Ὅθ' σὰς ὑπηρετήσω πιστῶς καὶ ἴσως καλλήτερον ἀπὸ τὸν πρῶτον ῥάπτην τοῦ Ἐδιμβούργου.

— Δὲν ἀμφιβάλω περὶ τούτου· ἀλλ' εἰπέ μοι, κατοικεῖ τις εἰς τὸν πύργον τῶν Παρθένων;

— Οὐδεὶς... θέλετε νὰ σὰς πᾶρω τὸ μέτρον;

— Πῶς, οὐδεὶς! ἀλλὰ τὰ ἐρείπια φυλάττονται· ὑπάρχει τις φύλαξ· ὑπάρχει τις ἀνχωρητὴς, ἐφημέριος τοῦ παρεκκλησίου;

— Ἄ! μάλιστα, μάλιστα· δηλαδὴ ἄλλοτε, εἰς τὸν καιρὸν τῶν Πικτῶν.

Τότε ὑπῆρχον ἐν τῷ πύργῳ πληθὺς παρθένων, καὶ πιθανῶς κανεὶς ὅστις ποιμὴν τὰς ἐπετήρει. Ἀλλὰ σήμερον... Ἄ! στῆθε νὰ σὰς δεῖξω τὸ τε-

λευταῖον ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμα εἰς τὸν κύριον ἀστυνόμον.

— Εἶνε περιττόν.

— Ὅπως θέλετε.

— Γνωρίζετε τινὰ δυνάμενον νὰ μοι δώσῃ ἀκριβεῖς περὶ τοῦ Πύργου τῶν Παρθένων πληροφορίας;

— Ἄ! εἶπεν ὁ μάστορ-Ὀμπσον, ἡ εὐγενία σας δὲν ἦλθετε βέβαια ἐδῶ διὰ νὰ κάμετε ἔνδυματα. Ἔστω λοιπὸν ἄς μὴν ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου, καὶ ἄς ἴδωμεν τί ἐπιθυμεῖτε;

— Σὰς τὸ εἶπα.

— Τὸ γνωρίζω, τὸ γνωρίζω· δηλαδὴ θέλετε πληροφορίας περὶ τοῦ ἀρχαίου οἰκοδομήματος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐκεῖ ἐπάνω;

— Ἀκριβῶς.

— Ἡ εὐγενία τῆς θέλει νὰ με πιστεύσῃ;

— Σὲ ἀκούω.

— Ὅθ' εἶπω τότε ὅτι ὁ πύργος δὲν εἶναι παρὰ σωρὸς πετρῶν, τὰς ὁποίας οἱ ξένοι δὲν ἔρχονται πλέον νὰ ἐπισκέπτονται· νὰ μ' ἐπάρῃ ὁ διάβολος ἀν βλέπωμεν οὔτε μισὸν νὰ περάσῃ· δὲν εἶν' ἔτσι, Ἄννα; προσέθετο ὁ ῥάπτης στραφεὶς πρὸς τὴν ἐργάτιδα νέαν, ἥτις ἔνευσε καταφατικῶς.

Κατὰ πρῶτον ὁ Ἀρθούρος παρετήρησε τὸ ἄτομον πρὸς ὃ ὁ Ὀμπσον ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν ταύτην, καὶ ἡ ὄρασις του ἐσκοτίσθη, ἐσκίρτησε καθ' ὅλον τὸ σῶμά του, καὶ ἔμεινε βεθυθισμένος εἰς ἐκπληξιν καὶ θαυμασμόν.

— Κύρ Ὀμπσον, εἶπε, σὰς συγχαίρω· ἔχετε μίαν θυγατέρα ἥτις εἶναι, ἄνευ ἀμφισβητήσεως, ἡ ὠρριότερα κόρη τῶν τριῶν βασιλείων.

— Θυγατέρα! Δὲν εἶναι θυγάτηρ μου!

— Τόσον χειρότερον δι' ὑμᾶς, σὰς βεβαιῶ, διότι ὁ πατήρ τοῦ ἀγγέλου τούτου πρέπει νὰ ἦναι εὐτυχὴς θνητός.

— Ὅσον εὐτυχὴς δύνανται τις νὰ ἦναι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον!

— Πῶς;

— Ἀναμφιβόλως· δὲν ἔχει οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, εἶναι ὄρφανή.

— Ὀρφανή! ἀνέκραξεν ὁ Ἀρθούρος, ὄρφανή! δυστυχῆς παιδίον!

Ἡ Ἄννα ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς πλῆρεις δακρύων ἐπὶ τοῦ νέου λόρδου, ὡς διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν συμπληθητικὴν ἐκείνην λέξιν, καὶ ἀμέσως σχεδὸν τοὺς ἐταπεινώσεν ἐπὶ τῆς ἐργασίας αὐτῆς.

— Ἄλλως, ἐπανελάθειν ὁ Ὀμπσον, πρέπει νὰ ἦναι δά τις καὶ δίκαιος, εἶναι ὀφνίμο καὶ ἡσυχοκοράσιον, καὶ, ἐν ὅσῳ ὑπάρχει ἐργασία θὰ εὐρίσκει ἐνασχόλησιν πλησίον μου.

— Τότε, εἶπεν ὁ Ἀρθούρος, ἔλθετε αὖριον εἰς Ἐδιμβούργον καὶ θὰ σὰς δώσω ἐργασίαν διὰ πολλὸν καιρὸν.

— Καὶ ἡ εὐγενία τῆς εὐαρεστεῖται νὰ με δώσῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν τῆς;

— Λόρδος Μαγδονάλλδος· ὁ τυχὼν δὲ δύνανται νὰ σὰς δεῖξῃ τὸν οἶκόν μου.

— Λόρδος Μαγδονάλλδος! ἀνέκραξεν ὁ Ὀμπσον ἐκπεπληγμένος.

— Ὁ ἴδιος.

— Καὶ με κάμετε τὴν τιμὴν νὰ με εἶπτε, μυλόρδε, ὅτι εὐδοκεῖται...

— Νὰ σὲ δώσω τὴν προμήθειαν τῆς οἰκίας μου, σ' εὐχαρεστεῖ τούτου;

— Ὡ! μυλόρδε, μ' εὐχαριστεῖ τόσον, ὥστε ἐφοβούμην μήπως δὲν ἦκουσα καλῶς. Ἐλα λοιπὸν, Ἀννίκα μου, προσέθηκε, φέρε τὸ κατάστιχόν μου καὶ γράψε ἐπάνω, με μεγάλους χαρακτῆρας, τὸ ὄνομα τῆς εὐγενίας, τοῦ Λόρδου Μαγδονάλλδου.

— Συγχωρήσατε νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόπον, εἶπεν ὁ Ἀρθούρος, λαμβάνων τὴν γραφίδα ἀπὸ τὰς τρεμούσας τῆς Ἄννης χεῖρας· ἀκολούθως, ἀφοῦ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς προσήλωσε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῆς θελακτικῆς νεάνιδος, ἐνέγραψε τὸ ὄνομα του εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐργοδοτῶν τοῦ ῥάπτου, καὶ ἀνεχώρησε.

Δ'

Βεθυθισμένος εἰς βεθυθισμοὺς καὶ εἰς ὄνειροπολήματα, ὁ πλοίαρχος τῆς Κλαιυμόρης ἀνέβη βραδέως τὸν λόφον, ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν, ἐπεσκεπὴ τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανευρέθη, χωρὶς νὰ τὸ συλλογισθῇ, εἰς ἐκατὸν βημάτων ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ὀμπσονος ἀπόστασιν. Τίποτε δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἐν τῇ πορείᾳ αὐτοῦ ἢ εἰκὼν τῆς Ἄννης εἶχε τεθῆ μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀντικειμένων, ἅπερ εἶχεν ὑπάγει νὰ ἐξετάσῃ.

Τὸ τόσον εὐγνωμοσύνη· ἐκφραστικὸν ἐκείνο βλέμμα, τὸ ὁποῖον αὐτὴ εἶχεν ὑψώσει ἐπ' αὐτοῦ διὰ μίαν λέξιν, μίαν καὶ μόνην συμπαιθείας λέξιν, τὸ ἀνεύρισκε πανταχοῦ μεθ' ὅλης τῆς ἀράτου αὐτοῦ γλυκύτητος, μεθ' ὅλης τῆς μαγικῆς αὐτοῦ συνδυεμένου δυνάμεως. Τὴν μετέβλεπεν ἤδη ἐν τῷ ἰδίῳ ἐκείνῳ ἐργαστηρίῳ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως καθήμενην, καὶ ἀκίνητος ἔμεινε, καὶ νὰ παύσῃ δὲν ἠδύνατο τοῦ νὰ τὴν θαυμάζῃ. Εἰς κίνησιν τινὰ, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἢ νὰ ἐργάτις, τὸν παρετήρησε· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπήντησαν τοὺς ἐδικούς του, ἤρρυθιάσε, τοὺς ἐταπεινώσε καὶ δὲν τοὺς ἐπανύψωσε πλέον.

Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, ὁ Ἀρθούρος ἀνεμνήσθη τοῦ εἰς τὸν Πύργον τῶν Παρθένων ἐδηγήσαντος αὐτὸν λόγου, ἐμέμνηθη ἐαυτὸν διὰ τὴν ἀδυναμίαν του καὶ διότι δὲν εἶχεν ἀκριβῶς ἐκπληρώσει τὴν ἐντολήν του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐκτελέσῃ, ἀπὸ τῆς ἐπιούσης, χωρὶς νὰ σταθῇ εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἄννης. Ὅπως δὲ ἐνισχυθῇ ἐτι μᾶλλον πρὸς τὸ σκοπὸν τούτον, ἐπροεβῆ εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον τῶν τριῶν ἀρχῶν, βέβαιος ὅτι ἐκεῖ θέλει ἀπαντήσῃ τοὺς συντρόφους τῶν θαλασσοπορευῶν του γενναίους καὶ ἄγους, ὡς αὐτὸς ἐχρεώσταν τὴν ζωὴν

αὐτῶν εἰς τὸν ἐν τῇ παραλίᾳ ἀναφανέντα μυστηριώδη ἐκείνον φάρον.

Καὶ πραγματικῶς, ἐκεῖ τοὺς εὖρε συναθροισμένους μετὰ πλήθους συμπολιτῶν τῶν. Τὸ ἀντικείμενον τῆς συνδιαλέξεως ἦτο τὸ συμβεβηκὸς τῆς νυκτὸς, καὶ ἡ ἔλευσις τοῦ πλοίαρχου συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ τὸ καταστήσῃ ἐτι μᾶλλον περίεργον. Ἐκαστος ἔλεγε τὸ ἐδικὸν του· ὁ εἰς ἤθελεν ὅτι ἦτο θαῦμα ὑπερ τῆς Κλαιυμόρης, ὁ ἕτερος ἠλεκτρικὸς μόνον σπινθήρ. Ὁ μὲν ἠξίου ὅτι, διηκούσης τῆς καταγιγῆδος, ἐραίνοντο, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, φωταῖα ἀναπηδῶσαι ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ δὲ δι' ἀσχυρίζετο ἐξεναντίας, ὅτι τοιοῦτόν τι οὐδέποτε συνέβη. Ἀπὸ ὑποθέσεων δὲ εἰς ὑποθέσεις, περιήλθον εἰς διηγήσεις φαντασμάτων, πνευμάτων ἀναμμένην τὴν κόμην ἐχόντων, καὶ ἴσως ἠτοιμάζοντο ν' ἀναστήσωσιν ὅλας τὰς ἀπ' αἰῶνος κατοικησάσας τὸν πύργον παρθένους, ὅταν ὀρεινὸς τις λαθὼν τὸν λόγον ὑπεστήριξεν ὅτι, καθ' ἐκάστην νύκτα, τελώνιον τι, γυνὴ τις λευχείμων περιεφέρετο ἐπὶ τῶν ὀδοντωτῶν τοῦ πύργου ἐπάλλεων, κρατοῦσα δέλτρον εἰς τὴν χεῖρα, ὅτι τὴν εἶχεν ἰδεῖ πολλάκις, ὅτι πολλοὶ τῶν συμπατριωτῶν του τὴν εἶχον ἐπίσης ἰδεῖ, καὶ ὅτι, ἀν δὲν τοὺς ἐμπόδιζεν ὁ φόβος, τὸν ὑπὸ τὸ φάντασμα ἐκείνο ἐνέπνεεν εἰς ὄλους, ἤθελον πλησιάσαι πρὸς αὐτό. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσελθὼν γέρον τις ἀλιεὺς ἐπεβεβαίωσε τὴν κατάθεσιν τοῦ ὀρεινοῦ. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης, εἶπεν, ἀλιεῶν ἐσπέραν τινὰ κατὰ τοὺς βράχους τῆς παραλίας, εἶχεν ἰδεῖ ὑπεράνω τοῦ πλοιαρίου του οὐ μόνον τὸ μικρὸν φῶς ἀλλὰ καὶ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα τοῦ ἐναερίου δαίμονος.

Τὸ ἀνακλιτήριον ἐν τούτοις διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν καὶ ὅλοι ἐκείνοι οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἀνθρωποι ἀπεσύρθησαν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια. Ὁ Λόρδος Μαγδονάλλδος ὅμως δὲν τοὺς ἠκολούθησε. Κατεσχόμενος ὅλος ὑπ' ὅσων εἶχεν ἀκούσει, διεύθυνε πρὸς τὸ ὄρος τὰ βήματά του, καὶ, μετὰ παρέλευσιν δύο ὥρων, αὐτοὶ ἐκείνοι ἀπὸ τῶν ὁποίων εἶχεν ἀποχωρισθῆ, ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως ἐκείνης, θὰ τὸν ἐξελάμβανον ἀναμφισβητήτως καὶ αὐτὸν ὡς ἐναερίον φάσμα, ἐν μέσῳ τῶν ἀνατετραμμένων λειψάνων τοῦ πύργου τῶν παρθένων πλανώμενον.

Ε'

Ἀφοῦ ἠρεμήσεν ὅλα τὰ μέρη τοῦ ἀρχαίου ἐνδιατήματος χωρὶς τίποτε ν' ἀνακαλύψῃ, ὁ Λόρδος Μαγδονάλλδος ἐκαθέσθη ἐπὶ τμήματός τινος βράχου, ὅθεν ἐβλεπεν ἐπ' ἄπειρον ἀναπτυσσομένην τὴν θάλασσαν. Ἐκεῖ, τοὺς ἀγῶνας ἐστηρικμένους ἔχων ἐπὶ τῶν γονάτων του, τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς διηγετικῶς ἐστραμμένους πρὸς τοὺς σκοπέλους, ἄπου, τὴν προτερῆαν, ἡ Κλαιυμόρη ἐξ ἄπαντος ἤθελεν ἀπολεσθῆ ἄνευ τῆς βοήθειάς τῆς προνοίας, προσεπάθει ν' ἀνακλιεῖται εἰς τὴν ἐνθύμησιν αὐτοῦ πᾶν, ὅτι, εἶχεν ἀκούσει νὰ λέγῃσιν περὶ τοῦ φανταστικοῦ ἐκείνου ὄντος, ὅπερ

καθ' ἑκάστην νύκτα ἐπισκέπτετο τὰ ἐγκαταλελειμμένα ἐκεῖνα μέρη, ὅπου τὰν θόρυβός τις ὁμοιάζων πρὸς τὸν ἀποτελούμενον ὑπ' ἐσθήτος προσθιγομένης, εἴλικσε τὴν προσοχὴν του· ἐστράφη καὶ παρετήρησεν ὡς λευκὴν τινα καὶ ἀερῖαν σκιὰν ὀλισθαίνουσαν κατὰ μῆκος τῶν τειχῶν τοῦ ἀρχαίου περιβόλου τοῦ πύργου.

Νὰ ἐγερθῆ καὶ νὰ ὁρμήσῃ πρὸς ἐπιδιώξιν τῆς ἀλλοκότου ταύτης ὀπτασίας, ὁ Ἀρθούρος δὲν ἐχρειάσθη παρ' ἑν δεύτερον λεπτόν. Ἐπλησίασεν ἤδη, ἤδη διέκρινε μορφὴν ἀνθρωπίνην, ἣν ἤλπιζε νὰ φθάσῃ πρὸς τοὺς πόδας μικροῦ τινος γηλόφου, τὸν ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ὑπερβῆ μετ' ταχύτητα βέλους, ὅταν ἐξαίφνης ἐγένετο ἀφαντος.

Ἐκπεπληγημένος πέραν πάσης ἐκφράσεως, ἀλλὰ πεπεισμένος, μολοντοῦτο, ὅτι δὲν ἦτο παίγιον φανταστικοῦ πλάσματος, βέβαιος ὅτι εἶχεν ἰδεῖ, καὶ ἰδεῖ καλῶς τινα διερχόμενον τὰ μονήρη ἐρείπια, καὶ ὑπὲρ ποτε ἐπιθυμῶν ν' ἀνακαλύψῃ τὸ παράδοξον τοῦτο μυστήριον, ὁ νεανίας ἐκρύβη εἰς γωνίαν τινα τοῦ πύργου πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος.

Μόλις εἶχε λάβει τὴν θέσιν ταύτην καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου ἀνεφάνη γυνὴ τις κεκαλυμμένη διὰ μακροῦ λευκοῦ πέπλου. Κατ' ἀρχὰς αὕτη ἐστάθη ἀκίνητος ὡσεὶ ἀγαλμα ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἐκεῖνου βάρους. Ἀκολούθως ἀπεζώσθη τὴν ζώνην αὐτῆς, τὴν ἐκίνησεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της, ὅπως βεβαιωθῆ ἂν ὁ ἀνεμος ὄθει τὰς ἄκρας αὐτῆς πρὸς τὸ πέλαιος, ἀπέστειλε διὰ τῆς χειρὸς πολλὰ φιλήματα εἰς τὴν θάλασσαν, ὡσανεὶ ἐχαίρετα αὐτὴν, καὶ ἐκ νέου ἐγένετο ἀφανής.

Ὁ Ἀρθούρος ἐθορυβήθη. Διότι, ἐνώσω μὲν εἶχεν δυνηθῆ ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀκριβοῦς τῶν ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ τῶν τριῶν ἀγκυρῶν λεχθέντων, εἶχεν αἰσθανθῆ ἑαυτὸν ἰσχυρὸν καὶ γενναῖον. Ἄλλ' ἀφοῦ πλέον ἔλαβε δειγμάτια ὅτι οὐδεμία ἐν αὐτοῖς ὑπῆρχεν ὑπερβολή, ὅτι ἀληθὲς τὸ πᾶν ἦτον, ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ἐκλονίσθη, αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλιπον, καὶ ἀκουσίως αὐτοῦ, ἠσθάνθη ἑαυτὸν καταληφθέντα ὑπὸ τοιαύτης φρίκης, ὥστε ἐκολλήθη, οὕτως εἶπεῖν, εἰς τὰ τείχη τοῦ πύργου, καὶ ἐνῶ μετ' ὀλίγον ἡ πεπλοφόρος γυνὴ διῆλθε τόσον πλησίον αὐτοῦ, ὥστε ἡ ἐσθὴς αὐτῆς νὰ ψαύσῃ σχεδὸν τὴν ἐδικὴν του, τὴν ἄφησε νὰ διέλθῃ χωρὶς νὰ ἐκτείνῃ τὸν βραχίονα καὶ τὴν ἀρπάσῃ, χωρὶς νὰ τολμήσῃ κἄν νὰ συλλογισθῆ νὰ βίβη κατόπιν αὐτῆς, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον περιορίσθη εἰς τὸ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἐν τούτοις αὕτη δὲν ἐξῆλθε τῶν ἐρειπίων. Ἐπανελοῦσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ μικροῦ γηλόφου, περὶ οὗ εἶπομεν, ἔπεσε γονυκλινῆς ἐνώπιον πλαταίας πέτρης, καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχεται.

Τότε ὁ Ἀρθούρος, αἰσχυνοὺς διὰ τὴν ἀδυναμίαν του, ἄφησε τὸ κρησφύγετον αὐτοῦ καὶ ἐπλησίασεν ἀτρέμας· ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμήν ἠτοιμάζετο νὰ φανερωθῆ, ἀνεξήγητον φόβου καὶ σεβασμοῦ τὸν ἀνεχαίτισεν αἰσθημα... Διότι, πλησίον αὐτοῦ, δὲν

ὑπῆρχε πλέον οὔτε νύμφη, οὔτε πνεῦμα, οὔτ' ἐναέριον φάντασμα, οὔτ' ἄλλο τι τῶν ὑπερφυσικῶν ἐκεῖνων ὄντων, τὰ ὅποια γεννᾷ ἡ δεισιδάμων φαντασία τῶν ὄρειων Σκώτων, ὑπῆρχε πραγματικῶς ἐκεῖ γυνή τις, γυνὴ νέα καὶ εὐσεβής, ἥτις, ἔχουσα κεκλιμένον τὸ μέτωπον αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἐρειπίων, καὶ τὸ στῆθος τακτικῶς κινούμενον, προσήχετο μετὰ θερμότητος ἀγγελικῆς... Ὁ Ἀρθούρος διέμεινεν ὄρθιος, ἀκίνητος, μόλις τολμῶν ν' ἀναπνεύσῃ ἐκ φόβου μήπως διαταράξῃ τὴν προσευχὴν της!

Αἰφνης ἡ γυνὴ ἐγείρει τὴν κεφαλὴν, παραμερίζει τὸν πέπλον αὐτῆς, βίπτει ὀπίσω τὴν μακρὰν αὐτῆς κόμην, καὶ ὁ Ἀρθούρος ἀναγινώσκει... τὴν ἐργατίδα τοῦ ράπτου Ὀμπσονος.

— Ἡ Ἄννα! ἀνέκραζεν.

Ἐκπεπληγμένη, τρέμουσα, ἐκστατικὴ ἡ νεανίς θέλει νὰ φύγῃ. Ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἀναστέλλει.

— ὦ! μείνε καὶ τίποτε μὴ φοβοῦ, τῆ λέγει μετ' ἤχου φωνῆς προδίδοντας τὴν συγκίνησιν τῆς ψυχῆς του.

— Ὑμεῖς, ἐδῶ, ἀποκρίνεται ἡ Ἄννα, φρικῶσα εἰσέτι ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἐμφανίσεως τοῦ Ἀρθούρου, ὑμεῖς εἰς τὸν πύργον τῶν Παρθένων ἐν τοιαύτῃ ὥρᾃ!

— Ἡ τῆς ψυχῆς μου ῥοπή, αὐτὴ καὶ μόνη με φέρει ἐδῶ, ἐπειδὴ σ' εὐρίσκω ἐδῶ· ἀλλὰ σέ, εἰπέ μοι, σέ, ποῖος ἰσχυρὸς λόγος ἠδυνήθη νὰ σὲ φέρῃ τὴν νύκτα εἰς τὸν ἐρημον τοῦτον τόπον;

— Ἀφοῦ σὰς τὸν εἶπω, μιλόρδε, θὰ λάβετε οἶκτον πρὸς ἐμέ, δὲν ἔχει οὔτω; Καὶ θὰ μ' ἀφήσετε μόνην νὰ ἐκπληρώσω ἱερὸν καθήκον;

— Καθῆκον! καὶ ποῖον, Θεέ μου;

— Τὸ νὰ προσευχηθῶ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρὸς μου.

— Ἡ μήτηρ σου εἶν' ἐδῶ, λέγεις, ἐδῶ, ὑπὸ τὴν πέτραν ταύτην...

— ὦ! ἔλα, κόρη μου, ἔλα, ἀς προσευχηθῶμεν ὁμοῦ.

— Ὑμεῖς, μιλόρδε, ὑμεῖς! γονυκλινῆς ἐνώπιον τοῦ τάφου τούτου! ὦ! δὲν φοβοῦμαι τώρα πλέον, ὄχι!

Ὁ Ἀρθούρος διέμεινε σιωπηλὸς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὅπως συνέλθῃ· εἵπειτα δὲ λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς νέας ἐργατίδος καὶ σφίγγων αὐτάς εἰς τὰς ἐδικὰς του, τῆ εἶπε μετ' ἄνευ τὸν συμπαθητικώτερον τόνον.

— Ἄκουσε, Ἄννα, εἶμαι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνων οἵτινες ἔχουν βαθεῖαν πίστιν εἰς τὰς βουλάς τῆς προνοίας· ἂν τὸ πρῶτ' σήμερον ἦλθον εἰς τοῦ Ὀμπσονος, ἂν τὴν νύκτα ταύτην ἦλθον ἐν τῷ μέσῳ τούτων τῶν ἐρειπίων, τὸ ἕκκα διότι ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ μ' ὀδηγήσῃ πρὸς σέ διὰ νὰ ἦμαι ὁ προστάτης, ὁ φίλος, ὁ ἀδελφός σου... ἔχεις τὴν ἰδίαν πίστιν;

— Μιλόρδε!

— ὦ! ὄχι, δὲν τὴν ἔχεις, τὴν πίστιν αὐτήν! Διότι ἂν τὴν εἶχες, ἤθελες ἤδη μ' ἐμπιστευθῆ τὰ

μυστήρια τῆς καρδίας σου, θὰ μ' ἔλεγες τίς εἶσαι.

— Ὁ Ὀμπσον σὰς τὸ εἶπε, μιλόρδε, εἶμαι ὄρφανή· τρομερὰ καταστροφή μ' ἀφῆρασεν ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα.

— Γάλαινα! ἔχομεν τὴν αὐτὴν τύχην, διότι ὄρφανός καὶ ἐγὼ εἶμαι! ὦ! ὀμίλει, σ' ἀκούω μετὰ καρδίαν διὰ νὰ αἰσθανθῶ, καὶ ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ κλαῦσω.

— Ὁ πατὴρ μου, εἶπε μετὰ φωνὴν συγκινημένην ἡ Ἄννα, ἦτον ἐμποροπλοίαρχος τοῦ Ἐδιμβούργου. Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐπληρώθη ἀπὸ τὸ Ἑὐέλπι Ἀκρωτήριον ἔχων ἐν τῷ πλοίῳ ὄλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν· αὐτὸ ἦτο τὸ τελευταῖον του ταξίδιον. Ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ εἰχομεν ἔλθει εἰς τὸν πύργον τῶν Παρθένων διὰ νὰ προσπαθήσωμεν ν' ἀνακαλύψωμεν μακροθὲν τὸ πλοῖόν του. Τὸ εἴχομεν ἤδη πρυτανήσῃ, τοῦ ἐκάμναμεν σημεῖα, τοῦ ἔδεικνόμεν τὸν λιμένα καὶ περιεμένομεν νὰ τὸ ἴδωμεν ἐπισπλόν· ἀλλ' ἡ ἐλπίς μας ὑπῆρξε ματαιία! ὁ ἀνεμος ἠγέρθη σφοδρὸς καὶ τὸ ἐξώθησε πρὸς τὸ πέλαγος· ἡ νύξ ἐπῆλθε, καὶ μετ' αὐτῆς τρομερὰ καταιγίς· μολαταῦτα ἐμείναμεν εἰς τὸν πύργον ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ ἐπανιδώμεν τῇ ἐπαύριον τὸ ταχύτερον τὸ πλοῖον τοῦ πατρὸς μου... Ἀλλ' ἐπέπρωτο, φεῦ! νὰ μὴ ἐπανιδώμεν παρὰ τὰ ναυαγία του· ἐξοκέιλαν, ἐν τῷ σκότει, ἐπὶ τῆς ἀπαισίας ταύτης ἀκτῆς, εἶχεν ἀπολεσθῆ!... Ὄχι, ἐκστατικὴ ἡ μήτηρ μου παρετήρησε μετ' ἐμειδίᾳ ἀπογνώσεως τὰς διεσκορπισμένας σκνίδας, τὰς ὁποίας τὰ κύματα ἔφερον καὶ ἐπανέφερον ἀλληλοδιαδόχως, ὅποταν ἐν πτώμα προσέκρουσεν εἰς τοὺς βράχους... εἰς τὴν θέαν του ἐξεπέμψαμεν κραυγὴν καὶ γονυκλινῆς ἐπέσαμεν, κρύπτουσαι τὸ πρόσωπον εἰς ἀλλήλων τὸν κόλπον, διότι τὸ πτώμα ἐκεῖνο, μιλόρδε, τὸ εἴχομεν ἀναγνωρίσει, ἦτο τοῦ πατρὸς μου!... Δυστυχῆς παιδίον ἐγὼ, λησμονοῦσα τὴν ἐδικὴν μου ὁδόν, ἐπειρώμην νὰ παραμυθῶ τὴν μητέρα μου! — Μητέρα μου, τῆ ἔλεγον, καλὴ μου μητέρα, συνέλθε... καὶ ἀνέσῃκωσα τὴν κεφαλὴν της· ἦτον ἄλλοιομένη!... ἔφερον τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν της, πλὴν δὲν ἐπαλλε πλέον!... Ἡ μήτηρ μου, Θεέ μου! μιλόρδε... εἶχεν ἀποθάνει... εἶχεν ἀποθάνει εἰς τὰς ἀγκάλας μου!

— Ταλαίπωρον παιδίον! καὶ σὺ τί ἀπέγινες; εἶπεν ὁ Ἀρθούρος μετὰ μακρὰν σιωπῆν.

— Φεῦ! ἐπανελάθην ἡ νεανίς πνιγομένη ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἐφώνησε, ἐπεκαλέσθη ἔλεος, βοήθειαν, ἀλλ' οὐδενὸς ἀποκριθέντος, ἀνάσθητος καὶ ἐγὼ αὐτῇ ἔπεσα παρὰ τῇ μητρὶ μου... δύο ἡμέρας ὑστερον μόνον, ἔμαθον ἀπὸ τὸν Ὀμπσονα ὅτι εἶχον μεταφερθῆ παρ' αὐτῶ ὑπὸ τινων ὄρειων χωρικῶν, οἵτινες εἶχον ἀποδώσει τὰ τελευταῖα καθήκοντα εἰς τὴν μητέρα μου τὴν ὁμοίαν θάνατος μ' εἶχε τόσον σκληρῶς ἀφαρπάσει... Ἐκεῖ λοιπὸν, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος κεῖται ἤδη, μιλόρδε· ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος μετὰ ἡκουσε ποιοῦσαν τάξιμον τὸ ὁποῖον θὰ ἔχω τὴν γενναῖότητα νὰ ἐκπληρώσω, ἐνώσω σταγῶν ἀγμάτος ὑπάρχει εἰς τὴν καρδίαν μου; τὸ νὰ ἔρ-

χωμαι δηλαδή καθ' ἑκάστην ἐσπέραν νὰ προσεύχωμαι ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, καὶ, ὅταν ὁ ἀνεμος συρίξῃ, ὅταν ὠρῆται ἡ καταιγίς, νὰ θέτω μικρὸν φανὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ πύργου, ὅπως ἐμποδίσω, ἂν ἦνε δυνατόν, τοὺς δυστυχεῖς μας ναύτας τοῦ νὰ πλησιάζουν εἰς τοὺς σκοπέλους.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ πλοίαρχος ἠσθάνθη τὴν καρδίαν αὐτοῦ σκιρτῶσαν ἐντὸς τοῦ στήθους του· ἦτον ἔτοιμος νὰ θλίψῃ τὴν Ἄνναν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀποκαλῶν αὐτὴν ἄγγελον σωτῆρά του, ἀλλ' ἀνεχαίτισεν ἑαυτὸν.

— Οὕτω λοιπὸν, χθές, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ ἐργατίς τοῦ Ὀμπσονος, μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα τὸν ὄλεον πλοίου τινός, καὶ, ἐπειδὴ ἡ νύξ ἦτο ζοφερά, φοβουμένη μὴ ὁ μικρός μου φανὸς δὲν παρατηρηθῆ, ἔκαυσα τὸν πέπλον μου.

— Καὶ ἡ κόνις του, καὶ ἡ κόνις του, ποῦ εἶναι! ἀνέκραζεν ὁ Ἀρθούρος ἐν παρασφορᾷ καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ· ὁ ἀνεμος τὴν ἐπῆρε, δὲν εἶναι οὕτω; ἀλλ' ἐγὼ θὰ τὴν πληρώσω δι' ὅλης μου τῆς περιουσίας... Ἄκουσον, τέκνον μου, ἐκατὸν πενήκοντα ἀνθρωποὶ χρεωστοῦν τὴν ζωὴν των εἰς τὴν θαρραλεῖαν σου γενναῖότητα, εἰς τὴν τρυφερὰν φιλοστοργίαν σου· εἰπέ τί δύναται ἐν τῇ γῇ ν' ἀνταμαρτίψῃ τὴν εὐεργεσίαν αὐτῆν; ζήτησον ἐλευθερίας.

— Τί λέγετε! εἶναι δυνατόν, Θεέ μου! διὰ τοῦ φωτός ἐνὸς πέπλου νὰ ἐπιτύχω ν' ἀπυκλώσω ἐν πλοῖον ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς παραλίης!

— Καὶ τὸ πλοῖον τοῦτο, τὸ ὁποῖον, ἄνευ σοῦ, θὰ κατεσυντρίβετο ἐπὶ τῶν βράχων ὡς τὸ τοῦ δυστυχῆ σου πατρὸς, εἶναι τὸ ἐδικόν μου! Καὶ οἱ ναῦται οἱ ἐπιβάνοντες αὐτὸ εἰσιν οἱ ναῦταί μου, ἡ οἰκογένεια, ἥτις μοὶ ἔμεινεν! Ἐννοεῖς λοιπὸν ἤδη τίνος ἕνεκεν ἦλθον τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὸν πύργον τῶν Παρθένων;

— Τί, μιλόρδε, εἶναι δυνατόν...

— Ἄννα, ἡ περιουσία μου εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν σου· διάθεσε αὐτὴν· τί θέλεις; τί ἐπιθυμῆς;

— Ἄν νομίζετε ὅτι με ὀρεῖτε εὐγεννοσύνην τινα, μὴ συλλογίζεσθε ἐμὲ, μιλόρδε· ὑπάρχουν χῆραι, ὑπάρχουν ὄρφανὰ, ἀπὸ τὰ ὅποια ἡ θάλασσα ἀφῆρασε τὰ πάντα· ζητήσατέ τα, εὐεργετήσατέ τα, καὶ ἐγὼ θὰ νομίζω ἑμαυτὴν εὐτυχῆ διὰ τοῦτο.

— Δὲν δυνάμεθα λοιπὸν νὰ τὰ ζητήσωμεν ὁμοῦ, καὶ, ὁμοῦ, νὰ τὰ βοηθήσωμεν; εἰπέ, Ἄννα!

— Μιλόρδε!

— Θυγάτηρ ναυτικοῦ, θ' ἀρνηθῆς νὰ ἐνώσης τὴν τύχην σου μετὰ τῆς τύχης ἐτέρου ναυτικοῦ, ὅστις σὲ λατρεῖ, καὶ ὅστις σ' ἐξορκίζει γονυκλιτὶ νὰ δεχθῆς ὅτι γενναῖως τῷ ἔσωσες... Ἄννα, ἰδοὺ τὸ ὄνομά μου, ἡ ψυχὴ μου, ἡ ζωὴ μου εἰς χεῖράς σου!

— Λησμονεῖτε, μιλόρδε, ὅτι δὲν εἶμαι παραπτωχὴ κόρη.

— Εἶσαι ἄγγελος. Πρὶν ἀκόμη νὰ σ' ἀνέρω εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου τούτου, εἶχον ἀρυσθῆ εἰς τὰ βλέμματά σου ὡς ἀποκαλύψιν τινα εὐτυχίς· σὲ ἡγάπων· στοχάσου ἤδη ὁποῖαν ἀγαλλίασιν, ὁποῖαν χαρὰν παράφορον αἰσθάνομαι, μαθὼν ὅτι

ἔρω; οὗτος ἀπειθύνεται πρὸς ἐκείνην ἥτις μ' ἔσωσεν... Ἄννα! σὲ ἀγαπῶ ὦ! σὲ ἀγαπῶ μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου!

— Ἀρκεῖ, μιλόρδε... Δὲν δύναμαι νὰ γίνω ἰδική σας.

— Τί λέγεις!

— Ὄχι, ὄχι, εἶναι ἀδύνατον!

— Ἀδύνατον! ὦ! δὲν μ' ἀγαπᾶς.

— Μεταξὺ ἡμῶν ὑπάρχει ἐμπόδιον ἀνυπερβλήτων, εἶπεν ἡ Ἄννα μετὰ ταραχῆς, ἣν προσεπάθει νὰ κρύψῃ.

— Πρὸς Θεοῦ! ἐξηγήσου!

— Ἰππεσχέθην εἰς τὴν Παρθένον ν' ἀφιερῶσω τὰς ἡμέρας μου εἰς τὸ νὰ προσφυλάττω ἀπὸ τοῦ βράχους τῆς παραλίας ταύτης τοὺς δυστυχεῖς ἡμῶν ναύτας ἢ ὑπόσχεσις αὕτη σήμερον μ' εἶναι ὑπὲρ ποτε προσφιλέης, ὑπὲρ ποτε ἱερά, διότι σὰς ἔσωσε τὴν ζωὴν... Δὲν θὰ τὴν παραβῶ.

— Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη εἶναι ἀσθενής, ἄνευ ἀξίας εἰς ἐδική μου.

— Ἄλλ ὅπως γίνω ἐδικήσου, Ἀρθούρε, δὲν πρέπει, εἰς τοὺς πόδας του θυσιαστηρίου, νὰ δώσω ἑτέραν ὑπόσχεσιν, νὰ κάμω ἕτερον ὄρκον;

— Λοιπὸν!

— Λοιπὸν δὲν δύναμαι νὰ τὸ κάμω χωρὶς νὰ γίνω ἐπίορκος. Ἀνήκω εἰς τὴν Παρθένον.

— Θέλεις νὰ μ' ἀπελπίσης;

— Ἀνήκω εἰς αὐτὴν, φίλε μου, δι' ἐπισήμου ὄρκου, δοθέντος ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός μου, καὶ ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὁποίου οὐδεὶς εἰς τὸν κόσμον δύναται νὰ μ' ἀποτρέψῃ.

— Ἐκτός ἐμοῦ, ὅστις θὰ σ' ἀπαλλάξω αὐτοῦ ἀπὸ αὐρίου, ἀνέκραξεν ὁ Ἀρθούρος, ὡσανεὶ οὐρανία τις ἔμπνευσις εἶχεν αἴφνης εἰσδύσει ἐν τῇ ψυχῇ του. Ναί, Ἄννα, ἂν ὁ Θεὸς σ' ἔδωκε τὴν εὐσεβῆ ταύτην ἰδέαν τοῦ ν' ἀφιερῶσης τὴν ζωὴν σου εἰς τοὺς δυστυχεῖς τοὺς ἐξοκέλλοντας εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἐμπνέει ὅμως ἀφ' ἑτέρου ἐμὲ τὸ νὰ σὲ καταστήσω εὐτυχῆ. Ὑγιαίνει λοιπὸν, Ἄννα, ἕως αὐρίου!

— Ἀλλὰ τίς εἶναι ὁ σκοπὸς σας;

— Θὰ τὸν μάθης αὐρίου, Ὑγιαίνει!

Καὶ ὁ νεανίας ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ δὲ νεανίς, εὐτυχῆς διότι ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της πάλλουςαν ὑπ' ἐλπίδος καὶ ἔρωτος, διήλθε τὸ λοιπὸν τῆς νυκτὸς προσευχομένη ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός της.

ΣΤ'.

Τῇ ἐπαύριον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σελήνη ἤσυχος ἀνέτελλε καὶ σιωπηλῆ, ὁ κυβερνήτης τῆς Κλαυμῆρας, ὑφ' ὅλου τοῦ πληρώματος αὐτῆς παρακολουθούμενος, ἐστάθη ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ βάρου Ὀμπονος καὶ εὗρεν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ ἐργαστηρίου τὴν νέαν ἐργάτιδα ἐργαζομένην ἀκόμη.

— Ἄννα, τῇ εἶπε, τὸ συμβόλαιον, τὸ ὁποῖον μᾶς συνδέει, τὸν ἕνα μετὰ τοῦ ἄλλου, εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός σου· τὸ συμβόλαι-

ον τοῦτο οὐδόλως ἐμποδίζει, δικαιώνει ἀπειναντίας, τὴν εὐσεβῆ ὑπόσχεσιν, εἰς ἣν ἐγὼ καὶ οἱ γενναῖοι οὗτοι ἄνδρες ὀφείλομεν τὴν ὑπαρξίν μας· ἐλθε νὰ τὸ ἰδῆς καὶ θὰ κρίνης ἀφ' ἑαυτῆς.

Καὶ ἡ νέα ἐργάτις περικυκλωμένη ὑφ' ὅλων τῶν ναυτῶν τῆς Κλαυμῆρας, ὠδηγήθη παρ' αὐτῶν εἰς τὸν πύργον τῶν Παρθένων, μέχρι τοῦ μικροῦ γηλόφου, εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου ἔκειντο τὰ λείψανα τῆς μητρός της.

Ἐκεῖ ὑψοῦτο ὑπερμεγέθης σταυρὸς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεθιβάζετο φάρος, φωτίζων ὅλην τὴν παραλίαν. Εἰς τὴν θέαν ταύτην ἡ Ἄννα προσέκλινεν ἐπὶ τοῦ λίθου καὶ ἀνέγνω μετὰ τρεμούσης φωνῆς τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν.

« Ἐδῶ ἀναπαύεται ἡ σύζυγος δυστυχοῦς τισοῦ ναύτου. Εἶθε ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς οὗτος φάρος προσφυλάττει πάντοτε τὸν θαλασσοπόρον ἀπὸ τῆς καταγίδος· αὐτὸ εἶχεται ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, ἡ Μαῖδν Ἄννα Μαγδοράδου. »

— Μαγδονάδος! εἶναι τὸ ἐδικόν μου ὄνομα· ὀφείλω νὰ τὸ ἐξαλείψω; εἶπεν ὁ Ἀρθούρος.

— Ὄ! ὄχι, ἀνέκραξεν ἡ νεανίς, τεινύσασα αὐτῷ τὴν χεῖρα· ἰδική σου καὶ ἤδη καὶ διὰ παντός.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. II. Γ.)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΦΟΥΛΤΩΝ.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ ἔτους 1804, ἐνῶ ὁ Ναπολέων εὕρισκετο εἰς Βουλόννην, ὁ μηχανικὸς Ζόνες Φούλτων, παρουσίασεν εἰς αὐτὸν ὑπόμνημα, περὶ τῆς κινητικῆς τοῦ ἀτμοῦ δυνάμεως, ἐφαρμοστέας ἐπὶ τῶν πλοίων, ἅτινα ἔμελλον νὰ χρησιμεύσωσι εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀγγλίας ἀπόδασιν.

Ὁ Ναπολέων ἀφοῦ μετὰ προσοχῆς ἀνέγνωσεν αὐτὸ, ἠρώτησεν,

— Ἄν ὁ ἄνθρωπος οὗτος λέγει τὴν ἀλήθειαν, τοῦ χαρίζω ἐν βασιλείον.

Καὶ καθυπέβαλε πάραυτα τὸ ὑπόμνημα εἰς ἐπιτροπὴν συγκειμένην ἐκ μελῶν ληφθέντων ἐκ τῶν διαφόρων τάξεων τοῦ Ἰνστιτούτου. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπεφάνθη ἀποκαλοῦσα ἀεροβατοῦντα καὶ παράφρονα τὸν συγγραφέα τοῦ ὑπομνήματος, ἡ δὲ ὑπόθεσις ἐμεινε νεκρά.

Τῷ 1815 μετὰ τὴν μάχην τοῦ Οὐατερλώ (μάχη, ἥτις ὑπῆρξε μία τῶν θαυμασιωτέρων ἐμπνεύσεων τοῦ μεγάλου τούτου πολεμιστοῦ, καταβλήθέντος διὰ μόνης τῆς προδοσίας) ἐπέβαινε μετὰ τῶν ἀκολούθων του, τὸν Βελ.λογοφόνητῆ καὶ ἔγραφε πρὸς τὸν ἀντιβασιλέα τῆς Ἀγγλίας τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν.

» Ἰψηλότατε! Ἐν τῷ μέσῳ τῶν κομμάτων ἅτινα κατασπαράττουσι τὴν πατρίδα μου, καὶ τῆς

δυσμενεῖας τῶν ἰσχυροτέρων τῆς Εὐρώπης ἡγεμόνων, κατέλυσα τὸν πολιτικὸν βίον μου. Ἐρχομαι, ὡς ὁ Θεμιστοκλῆς, ζητῶν ἄσυλον παρὰ τοῦ Βρετανικοῦ λαοῦ καὶ τίθεμαι ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων του, ὅς ἐπικαλοῦμαι παρὰ τῆς Ἰμετέρας Β. Ἰψηλότητος, ὡς τοῦ ἰσχυροτέρου, τοῦ καρτερικωτέρου καὶ γενναιοτέρου τῶν ἐχθρῶν μου.»

« ΝΑΠΟΛΕΩΝ »

Δέκα ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἐλάμβανεν ὁ Ναπολέων τὴν ἐπομένην διακοίνωσιν τοῦ Ἰπουργείου.

» Δὲν συμφέρει οὔτε διὰ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα, οὔτε διὰ τὸ πρὸς τοὺς συμμάχους χρέος ἡμῶν, ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης νὰ ταραξῆ καὶ πάλιν τὴν ἡσυχίαν τῆς Εὐρώπης. Ἡ νῆσος τῆς Ἀγίας Ἐλένης προσδιωρίσθη ὡς ἡ μέλλουσα διαμονὴ αὐτοῦ.»

Ὁ Ναπολέων καταληφθεὶς ἀπὸ ὄργην ὑπερήφανον, ἔγραψε τὴν διαμαρτύρησιν ἐκείνην, ἧς ἀπαντες γνωρίζουσι τὴν ἀκόλουθον περικοπὴν.

» Ἐγὼ ἐπικαλοῦμαι τὴν ἱστορίαν αὕτη θέλει εἶπει, ὅτι εἰς ἐχθρὸς, ὅστις ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἐπολέμησε τὸν Ἀγγλικὸν λαόν, ἤλθεν ἐλευθέρως ἐν τῇ κακοτυχίᾳ του νὰ ζητήσῃ ἄσυλον ὑπὸ τοὺς νόμους του: ὁποῖον ἄλλο τεκμήριον ἡδύνατο νὰ δώσῃ τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης του; Ἄλλ' ἰδοὺ πῶς ἀνταπεκρίθη ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς εἰς τὴν τοιαύτην μεγαλοφυχίαν του. Ἰπεκρίθη, ὅτι τείνει χεῖρα φιλόξενον πρὸς τὸν ἐχθρὸν τοῦτον, καὶ, ὅταν οὗτος καλῇ τῇ πίστει προσῆλθε, τὸν ἐδολοφόνησε.»

Τὴν 6 Αὐγούστου ὁ Ναπολέων μετεβιβάσθη ἐπὶ τοῦ Νορθομβελάνδ, καὶ τὸ πλοῖον ὄργωνε τοῦ Ἀτλαντικοῦ τὰ κύματα πρὸς τὴν Ἁγίαν Ἐλένην.

Ἐνῶ βυθισμένος εἰς λυπηροὺς λογισμοὺς παρετήρει τὴν θάλασσαν, ἀνεκάλυψε στήλην μέλαιναν, ἥτις ἀπτομένη τῶν κυμάτων, ἄφινεν ὀπισθεν αὐτῆς μακρὰν γραμμὴν πυκνοτάτου καπνοῦ, ὡς ἀπὸ μεγάλης καμίνου ἐξερχομένου.

Ὁ Ναπολέων, λέγει ὁ Σαιντ - Ἰλαίρ, ἐκπληκτος, ἔλαβε τὸ τηλεσκόπιον καὶ ἐφώνησε,

— Τί εἶναι τοῦτο; φαίνεται ὡς σωλὴν καπνοδόχου.

— Εἶναι ἀτμόπλοιον, εἶπεν ὁ Ἄγγλος ὑποπλοίαρχος.

— Ἀτμόπλοιον! ἀπεκρίθη ὁ Ναπολέων βαθέως συγκινηθείς. Δὲν εἶδα ποτέ. Μὲ πόσῃ ταχύτητά τρέχει! φαίνεται ὅτι γλυστρά ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὡς ἐπὶ τροχαλίας.

— Εἶναι ὁ Φούλιων, ἐπρόσθεσεν ὁ ἀξιωματικὸς, παρατηρῶν αὐτὸ μὲ τηλεσκόπιον ἰσχυρότερον Διακρίνω κάλλιστα τ' ὄνομά του γεγραμμένον ἐπὶ τῆς πρύμνης.

— Ὁ Φούλτων! ἀπεκρίθη ὁ Ναπολέων σκιρτήσας, ἅμα ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ὁ Φούλτων, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐφευρέτου του.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Ναπολέων, κτυπῶν τὸ μέτωπόν του· καθήσας δ' ἔπειτα ἐπὶ θρανίου παρὰ τὸ ἄκρον τοῦ καταστρώματος, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον

(Φυλλάδιον 2. τόμ. ΣΤ').

μεταξὺ τῶν χειρῶν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ πολῷ μεμψιμοιρῶν.

— Οὕτως ἡ τύχη ἑνὸς κράτους ἐξαρτᾶται ἀπὸ μίαν νέαν ἰδέαν! Οὕτως ἡ φύσις ἐκρυπτε εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς μίαν ἐπιστήμην, ἥτις ἡδύνατο νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην τοῦ κόσμου! εἶχον εἰς χεῖρας μου τὸ ἀπόκρυφον τοῦτο, καί! τὸ εἶχον καὶ ἄφησα αὐτὸ νὰ ἐκφύγῃ, ἐπειδὴ ἐξήτησα τὴν γνώμην τῶν ἄλλων καὶ ὄχι τὴν ἰδικήν μου. Ἐ! τώρα πιστεύσατε τῶν λογίων, εἶπε βιαίως ἐγειρόμενος καὶ μετ' ἀνησυχίας περιπατῶν. Ἰδοὺ ἡ ὠραία γνώμη τοῦ Ἰνστιτούτου! ὅ,τι νέον δὲν θέλουσι πώποτε νὰ τὸ πιστεύσωσι, δὲν καταδέχονται ὥστε ἄλλος τις νὰ γνωρίζῃ περισσότερον αὐτῶν. Ὁ φθόνος, ὁ φθόνος μᾶς παραφέρει καὶ μᾶς καθιστᾷ πολλάκις ἀδίκους πρὸς τοὺς ἄλλους.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ φρουρὸς ἐφώνησε.

— Γῆ! Γῆ!

— Γῆ! Γῆ! ἐπανελάβεν ὁ Ναπολέων, συγκινηθείς μέχρι δακρύων. Ναί, εἶναι ἡ γῆ ἥτις μέλλει νὰ καλύψῃ τὸ πτώμά μου.

Ἦτον ἡ 18 Ὀκτωβρίου τοῦ 1815, ἡ ὀγδοηκοστὴ ἡμέρα μετὰ τὴν ἐξ Ἀγγλίας ἀναχώρησίν του.

Ὁ ἀτυχῆς κατέβη ἐπὶ τῆς λέμβου, ἥτις ἔμελλε νὰ τὸν ἀποβιβάσῃ εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν. Ὁ Ἄγγλος ναύαρχος ἠθέλησε πρῶτος νὰ καταβῆ, ἀλλ' ὁ Ναπολέων κρατήσας αὐτόν, τῷ εἶπε μετ' εὐγενοῦς ἀξιοκρητείας;

— Συγχωρήσατε, Κύριε, ἐγὼ πρῶτος ὀφείλω νὰ καταβῶ.

Ὁ Ναπολέων εἰς τὴν Ἁγίαν Ἐλένην ὑπῆρξε μεγαλύτερος ἐν τῇ δυστυχίᾳ του, παρ' ὅσον ὑπῆρξεν ἐν τῇ δόξει του. Ποσάκις δὲν θὰ εἶπε καθ' ἑαυτόν.

« Ἐὰν δὲν ἐθυσίαζα τὰς ἐλευθερίας τῶν λαῶν, δὲν ἤθελον πίνειν τὸ πικρὸν τῆς ἐξορίας πότηριον.»

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικῦ) A. B. B.

Ἡ ΠΕΝΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΑΓΑΘΟΠΟΙΪΑ

Ὅστις δὲν ἀπελπίζεται περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος, ὅστις πιστεύει ὅ,τι ἀκμάσουσιν αὖθις τὰ γράμματα καὶ αἱ ἐπιστήμαι, ὅτι ἀναλάμψουσιν αἱ προγονικαὶ ἀρεταὶ καὶ ἡ μεγαλοφυΐα, προβλέπει καὶ τὸ μέλλον τῆς τέχνης μεγαλεῖον.

Οἱ νέοι Φειδιᾶ καὶ Πολύκλητοι, οἱ Ἀπελλεῖς καὶ οἱ Πραξιτέλεις, ὄχι μόνον γεγονότα τῆς ἀρχαιότητος, ὄχι μόνον χαριέσσας ἀλληγορίας τῆς μυθολογίας, ἀλλὰ καὶ νέας ὑποθέσεις ἢ σοβαρὰς καὶ σεμνὰς παραστάσεις καὶ ἀλληγορίας χριστιανικὰς θέλουσιν ἐξεικονίζει διὰ τῆς γλυφίδος αὐτῶν ἢ τῆς γραφίδος.

Η ΠΕΝΙΑ ΚΑΙ Η ΑΓΑΘΟΠΟΪΑ.

Δεν έχουν βεβαίως ανάγκην προτύπων άλλων, οί ατενίζοντες εις τὴν Ἀκρόπολιν, ἢ ζῶντες ἐν χώρα, ἥς ἐκάστη, ὡς εἶπεν, γραμμὴ ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ ὕλου ἐναρμόνιον τι καὶ θαυμάσιον καὶ οἰονεὶ λαξευθὲν ὑπὸ χειρῶν τοῦ μεγάλου καὶ αἰωνίου ἀριστοτέχνου, ἥς ὁ οὐρανός, ὁ ὄριζον, αὐτὴ ἢ χλόη ἀποπνεύσει ποιήσεως, ἀλλ' ὅμως κρίνομεν ὄχι ἄσκοπον, ἵνα εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν εἰκονογραφικῶν μας ἔχωμεν πολλάκις ὑπ' ὄψιν ἔργα τῆς νεωτέρας ἢ τῆς ἀρχαίας τέχνης, δυνάμενα νὰ προετοιμάσωσι καὶ νὰ μορφώσωσι τὴν πρὸς τὰς καλλὰς τέχνας φιλοκαλίαν καὶ προθυμίαν τῶν νέων.

Ἡ παρούσα εἰκὼν εἶναι ἀνάγλυφον τοῦ Βίκτωρος Βιλαιν. Ἡ ἐν μέσῳ σεμνοπρεπῆς κόρη ἐστὶν ἡ ἀλληγορία τῆς εὐποιίας ἢ χάρις καὶ ἡ γλυκύτης ἐκλάμπει ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς. Ἡ ἐνδυμασία τῆς δὲν εἶναι ἀνειμμένη καὶ πολυτελής, δὲν καταντᾷ εἰς τὸ ἄσεμνον καὶ τρυφηλόν, καὶ πορευομένη ἵνα ἐλαφρόνῃ τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς τῆς, δὲν θέλει νὰ λυπηθῇ αὐτοὺς διὰ τῆς ἐπιδείξεως τοῦ πλοῦτου τῆς ἀλλ' ἔχει κομψότητα, διότι ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς πρέπει ν' ἀναγινώσκειται εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ σώματος ἢ κόρη εἶναι καθαρὰ καὶ ἀγνή, διότι οἱ ἔχοντες θεῖαν τινὰ ἀποστολὴν πρέπει νὰ ἦναι ἄσπιλοι καὶ ἀκήρατοι. Ἐνῶ ρίπτει τὸν ὄβολόν τῆς εἰς τὴν τρέουσαν χεῖρα τοῦ γυμνιτεύοντος τούτου καὶ ἰσθνεοῦς γεροντός, τὸν θεωρεῖ ἰλαρὰ καὶ λέξει ἐλπίδος προσφέρει. Ἐλεημοσύνη διπλασίαν ἔχουσα

τέχνην τοῦ μεγάλου Βαραήλ, τὰ δὲ λαμπρὰ καὶ τὴν ἀξίαν! Διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς στηρίζει γραῖαν γυναικᾶ, εἰς ἣν ἔδωκε χιτῶνα καὶ κάλυμμα, τὴν λαμβάνει συνεταιρὸν τῆς εἰς τὰς εὐποιίας καὶ συγκινήσεις κῦτῆς, καὶ συμμετοχὸν τῆς εὐπορίας τῆς ἐλευσῶσα δὲ, πράττει οὕτως, ὥστε ὁ λαμβάνων μὲν νὰ λησμονῇ τὸ διδόμενον, ὁ δὲ ἐλεηθεὶς νὰ νομίζῃ ὅτι ὑπακούει αὐτὸν, βοηθοῦσα τοὺς ἄλλους. Ἔργον ἔντεχρον καὶ ἀξίον τῆς ἀρετῆς ταύτης, ἣν εἰκονίζει, τῆς πρώτης καὶ τῆς γλυκυτέρας τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, τὴν ὁποῖαν ὅμως δὲν ἐνθυμοῦνται πάντοτε οἱ πλοῦσοι τοῦ κόσμου τούτου.

ΑΓΑΡ ΚΑΙ ΙΣΜΑΗΛ.

Μεταξὺ ὅλων τῶν καλλιτεχνημάτων τῶν ἐκτεθέντων κατὰ τὸ 1843 εἰς τὴν βασιλικὴν ἀκαδημίαν τοῦ Λονδίνου, ἄριστον ἐκρίθη ἡ προκειμένη εἰκονογραφία τοῦ ζωγράφου Γαστλάκν παριστάνουσα τὴν Ἄγαρ καὶ τὸν Ἰσμαήλ, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀβραάμ, ἐνδοὺς εἰς τὴν ζῆλοτυπίαν τῆς συζύγου τοῦ Σάρρας, ἀπέπεμψε τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ αὐτὴ ἀνεχώρησε καὶ περιεπλανήθη εἰς τὴν ἔρημον, φέρουσα ἄσκὸν μόνον ὕδατος καὶ ὀλίγον ἄρτον.

Εἶναι δὲ τὸ εἰκονογράφημα ἐξαιρετικῶς διὰ τῆς γραφίδος ἐλαφρῆς καὶ ἀπλῆς, ἥτις ἀνακαλεῖ τὴν

ΑΓΑΡ ΚΑΙ ΙΣΜΑΗΛ.

διαφανῆ χρώματά του καθιστᾷ αὐτὸ ἀξίον νὰ διοργανισθῇ πρὸς τὰ ὠραιότερα ἔργα τοῦ Κορρέγιου. Ἡ Ἄγαρ, ὡς ἐνταῦθα παριστᾶται, ἀρυσταμένη ὕδωρ ἀπὸ φρέατος προσφέρει τὸν ἄσκὸν εἰς τὸν ἐκ δίψης θνήσκοντα υἱὸν τῆς Ἰσμαήλ.

» Ἀνέστη δὲ Ἀβραάμ. τὸ πρῶτ, καὶ ἔλαβεν ἄρτους καὶ ἄσκὸν ὕδατος καὶ ἔδωκε τῇ Ἄγαρ, . . Ἀπελθούσα δὲ ἐπλανᾶτο κατὰ τὴν ἔρημον, κατὰ τὸ φρέαρ τοῦ ὄρκου. . .

« Καὶ ἀνέωξεν ὁ Θεὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς καὶ ἶδε φρέαρ ὕδατος ζῶντος, καὶ ἐπορεύθη καὶ ἐπλησε τὸν ἄσκὸν ὕδατος, καὶ ἐπότισε τὸ παιδίον».

Ὁ καλλιτέχνης ἐκδοτός εἰς τὴν φαντασίαν καὶ εἰς τὸ αἶσθημα διὰ μὲν τῆς μορφῆς ἐν γένει παρέστησε φυσικώτατα τὸν ἀνατολικὸν χαρακτῆρα εἰς τὰ πρόσωπα, διὰ δὲ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῆς στάσεως ἐνέπνευσε διὰ τῆς γραφίδος τὴν ἐνδόμυχον συμπάθειαν πρὸς τὸν θεατὴν, ὅστις ἀπέναντι τῆς εἰκόνας του, αἰσθάνεται ὅτι ὁ Σαβαώθ, ὁ σωτὴρ τοῦ ἐλέους, εἰσέηκουσε τὴν δέσιν τῶν περιπλανωμένων ἐν τῇ ἔρημῳ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΑΣΜΑ ΠΕΙΡΑΤΩΝ.

ὑπὸ Βύρωνος.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Κ. Ν. ΔΟΣΙΟΥ.

Εἰς τὸ μαῦρον τῆς θαλάσσης, κυανοῦν, χαρίεν ρεῦμα,
Ἡ ψυχὴ εἶν ἐλευθέρη καὶ ἐλεύθερον τὸ πνεῦμα.

Ἄπου ἄνεμοι φυσῶσι καὶ τὸ κύμα ἐξαφροῦται,
Παντοῦ τὸ βασιλεῖόν μας κ' ἡ πατρίς μας ἐξαπλοῦται!
Ἐδῶ εἴμεθα μονάρχαι ὅστις δήποτ' ἀπαντήσει
Τὴν σημαίαν μας, ὡς σκῆπτρον πρέπει νὰ τὴν προσ-
κυνήσῃ.

Ἡ ἀγρία, θορυβώδης ζωὴ αὐτῆ μάς εὐφραίνει,
Ἥτις εἰς τὰς ἀναπαύσεις ἐκ τοῦ μόχθου μεταβαίνει.
ὦ, τίς νὰ τὴν περιγράψῃ; ἔχι σὺ, ὦ θηλυδρία!
Ἄν τὰ κύματα σαλεύσουσιν, σὺ ἐκλείπει ἡ καρδία.

Οὔτε σὺ δ' εἰς ἀνέσεις καὶ εἰς ἀσωτείας πλέων,
Τὸν ὁποῖον καὶ ὁ ὕπνος κ' ἡ χαρὰ δὲν θέλγει πλέον.
ὦ, τίς ἄλλος, εἰμὴ ὅστις, πλεύσας ἐπὶ τῆς θαλάσσης,
Ἄνεσχίρησε κ' ἠσθάνθη, εἰς τὰς ἀχανεὶς ἐκτάσεις

Τοῦ αἰσθήματος τὴν μέθην, τοὺς σφυγμοὺς σφοδρῶς
κτυποῦντας.

Ὅτε ῥίγος μάς λαμβάνει ἀνευ ἵχνους προχωροῦντας,
Ὅστις ἠδονὴν εὐρίσκει ὅπου μάχαι συγκροτοῦνται,
Καὶ εἰς τοὺς κινδύνους τρέχει, ἐν ᾧ ἄλλοι τοὺς φο-
βοῦνται.

Ὅστις εὐχεται πᾶν ὅ,τι τοὺς ἀνάνδρους καταπλήττει,
Καὶ αἰσθάνεται βαθέως, ὅπου πᾶς τις χαῦνος φρίττει,
Ναί, αἰσθάνεται ἐντὸς του, εἰς ψυχὴν ὄλην ὀργώσαν,
Τὰς ἐλπίδας μετεώρους καὶ τὴν τόλμην του σφριγώσαν;
Ὅταν ὁ ἐχθρὸς μάς πέσῃ, ἀποθνήσκωμεν ἀσμένως, —
Θάνατος δι' ἡμᾶς εἶναι ὕπνος τις ἐκτεταμένος.

Τὴν ζωὴν καλὰ τὴν ζῶμεν, — ἀεὶ ἐλθῆ λοιπὸν ἀγθέλη, —
Ἄν ἡ πόλεμος ἢ νόσος μάς θερίσῃ, τί μάς μέλει;
Ἄφες τὸν ἐκλελυμένον, σύροντα νοσώδες σῶμα,
Πρὸς τὸν κράββατον νὰ ἔρπη καὶ νὰ σήπητ' εἰς τὸ
στρώμα,

Καὶ τὴν κεφαλὴν εἰς στήθος δυσπνοοῦν νὰ κατακλίνῃ·
 Εἰς ἡμᾶς ἀρμόζει χλόη, ὄχι πυρετώδης κλίνη.
 Ἐν ᾧ οὗτος ἀποθνήσκει μ' ἀγωνίαν καὶ μὲ πόνον,
 Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐκβαίνει μὲ τὸν ἕνα πρῶτον κλόνον.
 Μουσώλειον καὶ ὑδρία τὴν ταφὴν του ἄς στολίση,
 Καὶ νεκρὸν ἄς τὸν χρυσώσῃ ὅστις ζῶντα τὸν ἐμίσει·
 Δι' ἡμᾶς δάκρυα λίγα, ὄχι ὁμῶς πεπλασμένα,
 Ὅταν εἰς τὸν τῆς θαλάσσης ἐνθιπτόμεθα πυθμένα.
 Δὲν μᾶς λησμονοῦν οἱ φίλοι οὐδ' εἰς τὰ συμπόσιά των,
 Κάθεις πίνει πρὸς τιμὴν μιν τὸ ποτήριον γεμάτον,
 Καὶ ἀντὶ ἐπιτυμβίου, εἰς ἡμέρας τῶν αἱμάτων,
 Ὅτε, νικητῆ, μοιράζουσι μεταξ' τὰ λάφυρά των,
 Συναφρωμένοι κράζουσι, μὲ τὴν λύπην εἰς τὰ χεῖλη,
 «Τί χραρὸν θὰ εἶχον τώρα οἱ καλοὶ πεσόντες φίλοι.»

ΕΚΕΙΝΗ.

Α΄.

Εἰς σύρτιν ὅπου στρώνεται ἀνύποπτος γαλήνη
 Τὸ εὐθρυπτον ἀκάτιον τοῦ βίου μου προσπλέει,
 Χεῖρ ἄγνωστος τὴν τρόπιδα πρὸς αὐτὴν διευθύνει
 Καὶ πεπρωμένη θύελλα, ὡς ζέφυρός μου πνέει.

Β΄.

Ναυδάτης εἰς τὴν ἄστατον πικρίδριαν τοῦ κόσμου
 Ν' ἀκούω τῶν τρικυμιῶν ἀπέκκαμον τὸν στόνον,
 Τῶν τόσων πόθων μου χορδαὶ ἠχοῦσαι πάλ' ἐν-
 τὸς μου, Σιγοῦν ὡς ψυχορράγνημα ὑπάρξεων ἀφώνων.

Γ΄.

Ἵπῆρξε δι' ἐμέ ποτε ὁ κόσμος κῆπος πλάνης,
 Μ' ἐφίλευε τὰ ῥόδα τῆς ἡ μάχισ' ἀθωότης,
 Καὶ εἰς τὴν δρόσον ἐβλεπον τοῦ φύλλου τῆς βοτάνης
 Νὰ πᾶς εἰς ἴριδα; χρυσᾶς καὶ κόσμος καὶ νεότης.

Δ΄.

Κ' ἐκείνην τότε ἐγνώρισα — κόμη ξανθὴ, λυμένη
 Τὸ μέτωπόν τῆς ἔστρεψε χλοῦν καὶ λυπημένον·
 Ἐμελαγχόλει μαχικᾶ, ὡς ἦδη πονομένη,
 Κυλιούσα τὸ βλέμμα τῆς νοθρὸν, ἀπηυδημένον.

Ε΄.

Ἀνέτελλ' εἰς τὰ χεῖλη τῆς μειδίαμ' ἀθυμίας,
 Καθὼς εἰς ῥόδον πρωϊνὸν ἀκτίς συννεφωμένη,
 Ἡ λαλιά τῆς ὡς πνοὴ ἐπέρα μελωδίας,
 Εἰς τόνους ἀναπλάσεων ἀγνώστων τευνομένη.

ΣΤ΄.

Ὡς χίμαρην τ' ἀλησιμονῶ κατόπιν ἐνυπνίου
 Μ' εὐφραίνει τώρα στεναγμῶν συνειθισμένον μέλος,
 Ριγοῦντα ὑπὸ τὸν ψυχρὸν μεσημβρινὸν τοῦ βίου,
 Ὡς ἐνταμον ὑπάρξεως χωρὶς σκοπὸν καὶ τέλος.

Δ. ΒΑΑΒΑΝΗΣ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Σεπτέμβριος.

Ὁ σεπτέμβριος μὴν, ὁ κατέχων εἰς τὴν ἱστο-
 ρίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος δόξης ἅμα καὶ ἀδο-
 ξίας σελίδας· ὁ πλούσιος ἦδη εἰς τελετὰς καὶ πα-
 νηγύρεις δημοτελεῖς, ἐλαμπρύνθη ἐφέτος ὑπὸ γε-
 γονότος μεγάλου, ὑπὸ τελετῆς ἀληθῶς ἱεροπρεποῦς.
 Ἐνθα αἱ ἀρχαῖαι Ἀθηναὶ ἱδρυσαν βωμὸν τῷ
 Ἀγνώστῳ Θεῷ, τῷ Θεῷ δὲ προησθάνθη ὁ Σωκρά-
 τῆς καὶ προσέδωκε ὁ Πλάτων, ἐνθα ὁ πνευματέμφο-
 ρος Παῦλος πρῶτος ἐκήρυξε τὴν βασιλείαν τῶν οὐ-
 ρανῶν, καὶ πρῶτος ἐπίστευσεν ὁ σύγχρονος τῶν Ἀ-
 ποστόλων, Διονύσιος ὁ Ἀρσοπαγίτης, ἐκεῖ τὸ νέον
 Ἑλληνικὸν ἔθνος, θειασμοῦ καὶ ἀγαλλιάσεως ἔμπλεον,
 ἴδε, τελοῦσαν τὴν μυστικὴν καὶ προαιώνιον ἀπο-
 στολήν τῆς, τὴν ἁγίαν αὐτοῦ θρησκείαν, ἧτις, νύμ-
 φη περικαλλῆς, ἐπεφάνη φῶς ὡς ἱμάτιον ἐνδεδυ-
 μένη, καὶ τὸ θεῖον τῆς λυτρώσεως σύμβολον εἰς
 χεῖρας αἴρουσα. Ἐχειροτονεῖτο ὁ πρῶτος Ἕλληνας Ἀρ-
 χιερεὺς ὑπὸ Ἱεραρχῶν Ἑλλήνων.

Εἶδτε πῶς, κατὰ τὴν Ἀνάστασιν, τὸ χριστεπώ-
 νυμον πλήρωμα προσδοκᾷ μετὰ φόβου, πίστεως
 καὶ ἀγάπης τὴν ἱεράν καὶ τὴν μεγάλην λέξιν, Χρι-
 στοῦ Ἀνέστη, καὶ φῶς περιαιυγάζει τὸν οἶκον τοῦ Θε-
 οῦ, καὶ ὁ λαὸς ἐναγαλλιάσει καὶ ἀλλαλαγμῶ «Χρι-
 στοῦ Ἀνέστη» ἀναβοᾷ. — Μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθου-
 σιασμοῦ καὶ τῆς αὐτῆς ἀγάπης ἐθεάσατο καὶ ὁ
 λαὸς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος τὰς χειροτονίας τῶν
 πνευματικῶν ποιμένων του. Τοσοῦτον ὁ Ἕλληνας
 πρόσκειται τῇ θρησκείᾳ αὐτοῦ! Ἐπὶ Βυζαντινῶν,
 βεβαίως αἱ χειροτονίαι αὐταὶ ἐτελοῦντο λαμπρό-
 τεραι, καὶ ἐπίσης λαμπρῶς τελοῦνται καὶ σήμερον
 ἐν τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ, λειτουργοῦντος αὐτοῦ τοῦ Πα-
 τριάρχου μετὰ δώδεκα Ἀρχιερέων, καὶ συμπαρα-
 στατοῦντος ὄλου τοῦ πατριαρχικοῦ κλήρου, ἀλλ' οὐ-
 δέποτε χειροτονίαι ἄλλαι ἠύφρανον τοσοῦτο τὴν
 διάνοιαν τῶν πιστῶν.

Ὁ μικρὸς μὲν, ἀλλ' ὁ πρῶτος καὶ θεμέλιος τῆς
 Παιλιγενεσίας ἡμῶν κύκλος ἐμφαίνει τρεῖς ἐπο-
 χὰς κυρίας. Πρώτην, τὴν ἐγερσιν τοῦ ἔθνους, ἐπι-
 στεφθεῖσαν διὰ τῆς εὐτυχοῦς ἐλεύσεως τῆς Βασιλείας·
 δευτέραν τὴν διὰ τῶν ἀντιπροσώπων του καθίδρυ-
 σιν τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιοματίων, καὶ τρίτην
 τὴν καθιέρωσιν αὐτῆς τῆς θρησκευτικῆς τοῦ ἀνε-
 ξαρτησίας.

Μεγάλοι καὶ ἐπίσημοι, καὶ αἱ τρεῖς ἐποχῆ! ἀλλ'
 ἤθελον εἶσθαι ἀτελεῖς ἡ Ἑλληνικὴ ἀναγέννησις;
 καὶ ἀπελευθέρωσις, ἐνόσω δὲν εἰσῆρχετο ἡ Ἑλλάς
 διὰ τοῦ ἐν πνεύματι ἀδελφικοῦ ἀσπασμοῦ εἰς τὴν
 ἐνότητα τῆς καθόλου Ἐκκλησίας. Ὁ Ἕλληνας οὐδέ-
 ποτε ἐχώρισε τὴν πατρίδα ἀπὸ τῆς πίστεως, τὴν
 διουπόστατον αὐτῆς θεοτήτά του.

Τῆς πίστεως ἡ ἀποστολὴ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ; τῆς
 χάρις μεγάλη ἀνεφάνη πάντοτε. Εἰς μὲν τὰς δυνα-
 τῆς ἡμέρας ἦτο ἡ παρήγορος καὶ ἀντιλήπτωρ
 τοῦ λαοῦ, ἡ μυστικὴ κιβωτὸς τοῦ ἐθνισμοῦ του.
 Κατὰ δὲ τὴν παιλιγενεσίαν ἐπροπορεύετο τῶν μα-
 χῶν, καὶ τῇ μιᾷ χειρὶ κρατοῦσα τὸν Σταυρὸν, ἵνα
 εὐλογῆ, ἐπαλλε τῇ ἑτέρᾳ τὴν ῥομφαίαν, ἵνα κατα-
 βάλλῃ πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον. Λαμπρὰν δὲ ἐ-
 πίσης καὶ νῦν ἔχει τὴν ἐντολήν, προωρισμένη, ὡς
 ἄλλοτε ἡ στήλη τοῦ πυρὸς ὠδήγει τοὺς υἱοὺς τοῦ
 Ἰσραὴλ διὰ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας,
 νὰ ὀδηγήσῃ καὶ αὐτὴ λαὸν νεάζοντα ἐπὶ εἰς τὴν εὐφο-
 ρον γῆν τῆς ἠθικῆς ἀναπλάσεως.

Εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης συμπροῆσαν τὴν
 ἡμέραν ἐκείνην τῆς χειροτονίας ἡ Βασιλεῖα, ὁ Λαὸς,
 ἡ Πίστις — καὶ ὁ Ἕλληνας ἀντεπροσωπεύετο οὕτω
 κατὰ πρῶτον, ἐν ὅλῃ τῇ πληρότητι αὐτοῦ καὶ λαμ-
 πρότητι.

Ἡ Ἑλλάς, τὸ σκεῦος τοῦτο τῆς ἐκλογῆς καὶ ἡ
 σφραγὶς τῆς ἀποστολῆς τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ,
 ἡ ἀσπασθεῖσα πρώτη ἀδιστάτως καὶ μεταδοῦσα,
 διὰ τῆς θείας γλώσσης τῆς, τὸ καινὸν κήρυγμα
 τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἰσότητος εἰς πᾶσαν τὴν οἰ-
 κουμένην, ἡ Ἑλλάς εἰσῆλθεν αὐτῆς περικαλλῆς καὶ
 περιβλεπτοῦς εἰς τὴν ἁγίαν Σιών.

Ὁ πρῶτος προχειρισθεὶς ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ὄντως ἱε-
 ροπρεπῆς καὶ εὐσεβῆς καὶ πολὺς περὶ τὴν ἱεράν
 καὶ τὴν θύραθεν σοφίαν, ἦτο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κ.
 Μισαὴλ Ἀποστολίδης, προχειρισθεὶς εἰς τὴν Ἀρ-
 χιεπισκοπὴν τῆς Ἀχαΐας καὶ Ἡλίδος. Ἡ χειροτο-
 νία Ἀρχιερέως εἶναι μία τῶν λαμπροτέρων καὶ σε-
 μνοτέρων τελετῶν.

Ἡμῖς ἐπισημῶς, ἐνόσω διαρκεῖ τὸ κέλευσμα, μόνον
 τὸ στοιχάριον, τὸ φελώνιον καὶ τὸ καλυμμαύ-
 χιον, ἀναγινώσκει τὸ σύμβολον τῆς πίστεως καὶ τὴν
 ὁμολογίαν, καὶ γενόμενος ἦδη νυμφίος τῆς ἐκκλησίας,
 περιβάλλεται ἕκαστος τῶν ἱερώων ἀμφίων, ἐν εὐ-
 χαίς καὶ ἄσμασιν, — τὴν σάκκον, τὸ ὠμοφόριον,
 τὴν ζώνην, τὸ ὑπογονάτιον, ὅπερ ἐστὶν ἡ ῥομφαία
 αὐτοῦ, τὸ ὄφραριον, τὸ δεξιὸν καὶ εἴτα τὸ ἀριστερὸν,
 ἐπιμάνικα, καὶ τέλος τὴν μίτραν καὶ τὴν
 ποιμαντορικὴν ῥάβδον, τὴν πατερίτζαν· πρώτην
 δ' εὐχὴν αὐτοῦ πρὸ τοῦ πιστοῦ ἐκφωνεῖ τὸ εἰ-
 ρῆνη πάσι! εὐχὴ ἀγάπης τῶνόντι καὶ πᾶσαν τὴν
 θείαν διδασκαλίαν τοῦ χριστιανισμοῦ εἰκονίζουσα!

Μετὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀχαΐας, δεύτερος ἐ-
 χειροτονήθη ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κ. Φιλόθεος εἰς τὴν
 ἀρχιεπισκοπὴν Ἀκροναυκίας καὶ Αἰτωλίας, τρί-
 τος ὁ ἱεροκλήρυξ Κ. Νεόφυτος Κωνσταντινίδης
 ἐπίσκοπος Ἰδρας καὶ Πεσῶν, τέλος ὁ Πρωτοσύγ-
 γελος Κ. Γεω. Παζώνης εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν
 Ἀργολίδος, πάντες οὗτοι ἄνδρες διαπρέποντες ἐπὶ
 μαθήσει καὶ εὐσεβείᾳ.

Εἶχαν παραδοθῆ πρὸ πολλοῦ εἰς λήθη αἱ λογο-
 μαχίαι τῶν τομιστῶν καὶ ἀντιτομιστῶν, ἀλλ' αἱ
 χειροτονίαι ἐξήλειψαν καὶ τὸ ἔσχατον αὐτῶν ἔγνος.
 Γιαὶν ἔχουεν ἐλαφραῖν! ὅτι τὸ μνημόσυνον αὐτῶν
 ἀπόλετο μετ' ἡχοῦ!

Ἄλλη τελετὴ ἐπίσης ἀξία λόγου ἦτο καὶ ἡ τῆς
 καθιέρωσης τοῦ νέου Πρωτάνθρου τοῦ Πανεπιστημίου

τοῦ ἀξιολύτου Κ. Π. Ἀργυροπούλου, οὗ ἡ εὐγλωττος
 φωνὴ ἠκούσθη πάλιν. Ἐξέθηκε βίον ἀνδρὸς ἐλλογιμοῦ
 καὶ διασήμου, ὅτε τὸ γένος ἡμῶν ἔκειτο εἰσέτι ἐν
 ἀφανείᾳ καὶ ἀμαθίᾳ, τοῦ Α. Μαυροκορδάτου. Ὁ ἀξιό-
 τιμος Κ. Πήλικας, ὁ προκατόχος τοῦ Κ. Ἀργυρο-
 πούλου, παραδίδων τὴν πρωτανείαν, ἀπήγγειλεν εὐ-
 γλωττον ἐπίσης λόγον, δι' οὗ ἐδικαίωσε τὰς περὶ τοῦ
 τελευταίου ποιητικοῦ συναγωνισμοῦ ταπεινάς ἡμῶν
 κρίσεις.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸν σεπτέμβριον, μῆνα ἦδη
 ἱερὸν, ἀλλὰ μὴ παραλείψωμεν καὶ τὸν μῆνα τῆς
 Παρθένου, τὸν Αὐγουστον, μῆνα κοσμητῶν ὄλων, εἰς
 δὲ ἔληξαν καὶ τὰ τελευταῖα ἡμῶν Ἔργα καὶ Ἡμέραι.

Τῶν λουτρῶν ἡ ἐπιδημία, ἀλλ' ἐπιδημία σωτή-
 ριος, διήρκει εἰσέτι, εἰσέτι ἄπαρ ὁ ὅμιλος τῶν λουσο-
 μένων, ὑπουργοὶ καὶ βουλευταί, γερουσιασταὶ καὶ
 τοκισταί, Ἀσκληπιάδαι καὶ δικανικοὶ ἤρσαντο δρό-
 σον καὶ ῥώμην εἰς τὰ βασίλεια τῆς Ἀμφιτρίτης,
 χωρὶς ν' ἀκούωσι τῆς φωνῆς τοῦ δαίμονος τῶν Αἰ-
 γιαλῶν, κραυγάζοντος ἐκάστῳ αὐτῶν, τὸ

«Νῆσον ἀνομήματα, μὴ μόνον ὄψιν,»
 εἰσέτι τὸ φύλον τὸ ὠραῖον ἐδῶκτιζον τὰ ἀβρὰ
 σώματά των εἰς τὰ χλιαρὰ τοῦ ὠκεανοῦ νάματα, ἄ-
 τινα ἐκπλύνουσι μὲν πάντα ῥύπον σωματικὸν καὶ
 πᾶν ψιμμύθιον, ἀλλὰ ν' ἀπαλύνουσι καὶ τὸ ἀτεγκτον
 καὶ σκληρὸν τῶν καρδιῶν δὲν ἱκανοῦσι, καὶ ἰδοὺ
 ὄχληροὶ ἄνεμοι φθινοπώρου ἐπιπνεύσαντες, καὶ Σι-
 ληνούς καὶ Ναιάδας διεσκόρπισαν, ὡς σκορπίζει
 τοὺς ἀστάχους τοῦ ἀγροῦ ἡ πνοὴ αὐραῖς ἔσπε-
 ρίας.

Τότε δὲ ἀπέπλευσαν καὶ πάντα τὰ ἐν Πειραιεῖ
 πλοῖα, ἅτινα ἐπλήρουν ἄλλοτε αὐτὸν διὰ τῶν μου-
 σικῶν των καὶ τοῦ πατάγου τῶν κανονοδόλων.
 Κατήρεια ἄρα καὶ σιωπὴ καὶ ἐρημία ἐπανῆλθον πάλιν
 εἰς τὴν πόλιν αὐτῆς τοῦ Θεμιστοκλέους, καὶ ἡ
 μαρμαίονος προτομὴ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ μαρμαρίνου
 στυλοβάτου τῆς ἔχουσε, λέγεται, μαρμαίρεα δά-
 κρυα ἐπὶ τῇ ἀλλοιώσει αὐτῆς!

Καὶ ὁμῶς ὁ Πειραιεὺς ἦτο ἀξίος καλητέρας τύ-
 χης. Προπύλαια τῶν Ἀθηνῶν (εἰ καὶ λαμπρὰ προ-
 πύλαια εὐτελοῦς Ἀκροπόλεως), ἅτινα πᾶς ὁ εἰσερ-
 χόμενος ξένος βλέπει καὶ διέρχεται κατὰ πρῶτον,
 ὁ Πειραιεὺς, λέγομεν, δεῖται καὶ εἶναι ἐπιδεικτικὸς
 μορφόσεως· διότι, καὶ τοι ἀτελεῖς, εἶναι ὁμῶς πό-
 λιν κανονικὴν καὶ εὐρυάγειον, κατ' ἀντίτροπον λό-
 γον τῶν Ἀθηνῶν, τῆς σκολιοτέρας τῶν πόλεων,
 τὴν ὁποίαν οὐδ' αὐτῆς αἱ ἄτροτοι προσπάθειαι τοῦ
 νῦν φιλοτίμου δημάρχου, καὶ αἱ ὀσημέραι ἀνεγει-
 ρόμεναι λαμπραὶ οἰκοδομαὶ, καὶ ἡ ὕδωρ τῶν Μουσῶν
 νὰ κανονίσωσι καὶ νὰ καλλωπίσωσι δύνανται.

Ἀληθὲς μὲν, ὅτι αἱ πλατεῖαι τοῦ Πειραιεὺς εἶναι
 ἀπεραντοί, καὶ ὡς ἔφημοι τῆς Λιβύης, διαχωρίζου-
 σιν τὰς κατοικοῦμένας χώρας, ἀλλὰ τὸ κακὸν οὐκ ἐ-
 στίεν ἀθεράπευτον· δύνανται νὰ κατοικηθῶσιν ὑπὸ
 προτομῶν καὶ ἀνδρείωντων, ἢ νὰ ἐγερθῆ ἐπ' αὐτῶν
 κρυστάλλινόν τι Ἑλληνικὸν παλάτιον, ὅταν ἐπέλ-
 θωσιν οἱ ἀγῶνες τῆς Ἑλληνικῆς βιομηχα-
 νίας καὶ τέχνης, διότι ὄχι μόνον οἱ Ἰθαῖοι τῆς

Αγγλίας παράδεισοι, αλλά και αι έρημοι αὐταὶ ἔχουσι τὸ χρήσιμόν των.

Ὁ Πειραιεύς καὶ κατ' ἄλλον λόγον εἶναι ἄξιος προσοχῆς. Ἐνῶ τὰ πάντα ἀλλαγῶ μένουσι στάσιμα καὶ βλίνουσι πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁ Πειραιεύς συνεκέντρωσεν ἐν ἑαυτῷ πᾶσαν τὴν πρόοδον τῆς Ἀνατολῆς. Ἐκ Πόρου μεταφέρεται ἡ βορβοροφάγος πρὸς καθαρισμόν τοῦ λιμένος, καὶ ἀτμόπλοιοι μέλλει ν' ἀγορασθῆ πρὸς τὴν σκοπὸν τοῦτον, ὅπερ θέλει συγχρόνως αὐξήσῃ καὶ τὸν ἐθνικὸν στόλον μας. Φανοὶ θέλουσιν ἐγερθῆ ἐπὶ τῆς προκυμαίας διὰ νὰ λάμπωσιν ἐπὶ τοῦ λιμένος, εἰς δὲ τὴν Ψυττάλειαν ἤρχισεν ἡ οἰκοδομὴ Φάρου χρησιμωτάτου εἰς τοὺς ναυτιλομένους. Τὸ νησίδριον τοῦτο, ἡ Ψυττάλεια, δύναται νὰ καταστῆ τερπνὴ τις διατριβή. Κατεσκευάσθη δρόμος ἀμαξιτὸς ἐκ τῆς παραλίας φθάνων μέχρι τῆς κορυφῆς του, ὅπου θέλει ὑψοῦται ὁ φανός· ὁ ὁρμίσκος του εἶναι εὐθετος εἰς προσώρμωσιν λέμβων καὶ πλοιαρίων, ἂν δὲ ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν Πειραιεὶ δενδροφυτεία μεταδοθῆ καὶ ἐπὶ τοῦ νησίου τούτου, καὶ οἰκίσκοι τινὲς ἀγροτικοὶ καὶ ἐνηθητήρια ἀνεγερθῶσιν, ὦ! τότε καὶ αὐτὴ ἡ Προκίδια τῆς Νεαπόλεως καὶ ἡ Ἰσχία θέλουσι φθονεῖ τὴν Ψυττάλειαν μας, καὶ ὁ κόλπος τοῦ Πειραιῶς ἔσται ἐφάμιλλος τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως...

Τὸ πάντων ὅμως οὐσιωδέστατον, καὶ ὅπερ θ' ἀποτρέπη τοῦ λοιποῦ τὰς ἀριστοκρατικὰς τῶν Ἀθηνῶν οἰκογενείας ν' ἀποδημῶσι, θέρουσ, εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ πολλὰκις ν' ἀπειναντίζωσι, σπεύρουσαι ἀργύριον ἐλληνικὸν εἰς χώρας βαρβάρους, εἶναι ἡ μελετωμένη σύστασις σιδηρᾶς ὁδοῦ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Τότε πιστεύομεν, ὅτι αἱ Ἀθηναὶ θέλουσιν ἐξέλθῃ τοῦ Διπύλου των καὶ καταθῆ πανδημί εἰς Πειραιᾶ, ἔχοντα καὶ τὴν διαμονὴν τερπνοτέραν καὶ τὸ κλίμα εὐκρατέστερον καὶ περιπάτους ὠραιότερους, ὅποιον τὸ Πάνθεον καὶ ἡ προκυμαία, κατὰ τοῦτο δὲ μόνον ὑστεροῦνται ἤδη, ὅτι μεγίστη ἐν αὐτῷ ἡ ἐρημία καὶ μονοτονία. Ἄν παρῆρθετε ἐφέτος εἰς τὸν χαρίεντα τοῦτον περίπατον, ἐπὶ μικρᾶς λοφίας ὑψοῦμενον, βλέποντα δὲ πρὸς δύο θαλάσσας, σκιαζόμενον ὑπὸ δενδροστοιχιῶν, ἐπὶ βράχων πεφυτευμένων, καὶ διηνεκῶς ὑπὸ ζεφύρων καὶ αὔρας περιπνεόμενον, ἠθέλετε ἐραστῆ τοῦ Πειραιῶς. Δὲν θὰ ἐλυπεῖσθε, ἂν περιβλέψαντες κύκλω, εἰς μάτην ἐζητεῖτε νὰ θέλῃτε τὴν ὄρασίν σας πρὸς θίασόν τινα καλλονῶν. Ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν κἂν ἅπαξ, ἂν δὲν ἐστόλιζον τὸν περίπατον τοῦτον αἱ Ἀθηναί, δύο μόνον ἢ τρεῖς ἠθέλετε ἰδεῖ παρακτίους θεότητας, ἀλλὰ θεότητας ἀληθεῖς καὶ γλαυκοπίδας.

Πρὶν ἀφήσωμεν τὸν Πειραιᾶ, μνημονεύσωμεν ἀνεκδότου τινός, τὸ ὅποιον διηγοῦνται τὰ χρονικὰ τῶν ἐφετεινῶν λουτρῶν. Ἐν Εὐρώπῃ τὰ ἀνεκδοτα εἰς τε τὰ θαλάσσια καὶ τὰ θερμὰ λουτρά εἶναι πολυπληθῆ καὶ ἀστεῖα πολλὰκις, ἀλλὰ παρ' ἡμῖν εἶναι τόσον σπάνια, ὥστε δὲν δύναται νὰ τὰ παραλείψῃ, ὁσάκις ἂν τύχη τοιαύτης λείας, ὁ ἀπορῶν πάντοτε ἡμερογράφος.

Κυρία τις, διάσημος πάντοτε ἐπὶ χάριτι καὶ

καλλονῇ, εἶχεν, ἐν τῇ κλίσει τῆς νεότητός της, ἀλλ' ἔχι καὶ τῆς καλλονῆς καὶ αἰσθηματικότητος, σύζυγον ἢ ἀπλῶς φίλον, δὲν λέγουσι τὰ ἀττικὰ μάρμαρα, δύο ὄλας ὀλυμπιάδας νεώτερον αὐτῆς. Τὰ νεάζοντα εἰσέτι κάλλη καὶ τὰ θέλγητρα τῆς δεσποίνης ἐδούλωσαν πραγματικῶς τὸν εὐαίσθητον νεανίαν. Τρία ἔτη παρήλθον γαλήνια καὶ εὐδαίμονα, διότι οὐδεμία δυσἀρέσκεια καὶ ἀνία χωρεῖ ὅπου ὁ Ἔρως καὶ ὁ Ἀντέρως συνοικοῦσιν.

Ἀλλὰ, φεῦ! ἦλθε τέλος καὶ ἡ εἰμαρτὴ τριετιςπροθεσμία καὶ σὺν αὐτῇ ἡ παρακμὴ τῆς καλλονῆς, μετὰ τὴν δύσιν τῆς νεότητος (δύσιν πανολεθρίαν!) ὡς ἐπέρχεται τὸ σκότος τῆς νυκτός μετὰ τὴν δύσιν τοῦ φωσῆρος τῆς ἡμέρας. Ἡ δυστυχῆς γυνὴ ἰδοῦσα αἴφνης, μιᾶ πρωΐα, εἰς τὸ κάτοπτρόν της τὰ μεμαραμένα κάλλη αὐτῆς καὶ τὰς ρυτίδας της τὰς ὁποίας ἀτελῶς ἐθεράπευεν ἡ τέχνη, μέγα ὠλόλυσεν, ἀναλογιζομένη τὰς συνεπειάς.

Καὶ δὲν ἠπατήθη. Ὁ (σύζυγος ἢ ὁ φίλος της) εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ παραμελῆ αὐτῆς, νὰ τὴν ἀποφεύγῃ, ὅσον τὸ δυνατόν. Ὅταν δὲ τῆς εἶπον καὶ τίς ἦτο ἡ εὐτυχῆς, ἀλλ' ἐρωτότροπος ἀντιζήλος της, τότε δὴ τότε ἐμάνη ἡ τάλαινα καὶ προσέτρεξεν εἰς τὸ τελευταῖον τῶν δυσερῶτων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν καταφύγιον, τὰ μάγια.

Εἰς ἀπόκεντρον τῆς ἀποκέντρον συνοικίας Γεραιῶν καλύβιον, ὑπάρχει γραία τις μάγισσα, γυνὴ, ἠθέλεν εἰπεῖ ὁ Λουκιανός, Θετταλίς, ὁ δὲ Θεόκριτος, φαρμακεῦτρια. Τὸ κατεσκληκὸς πρόσωπόν της, τὸ σκελετωδὲς σῶμά της, τὸ σῦφαρ τῶν λαϊμῶν της, ἡ ὑπόλευκος καὶ τραχεῖα κόμη της, ἡ βραγχώδης ρωνὴ της, καὶ μύσταξ τις ἀραιὸς, ὥσπερ ἐφῆβου, ὑποφύμενος εἰς τὸ ὑπορρίνιον, δίδουσιν εἰς αὐτὴν ἀνδρικήν τινα ἔμα καὶ ἀποτρόπαιον ὄψιν. ἠθέλες εἰπεῖ τὸ Δωδωναῖον μαντεῖον ἢ τὸ ἄντρον τοῦ Τροφωνίου.

Ὅχι ἴνυγα, ὄχι βοτάνας, ὄχι φάρμακα, ἀλλὰ παιγνιόχαρτα καὶ κυάμους ἔχει ἡ μάγισσα αὐτὴ ὡς φίλτρα της· εἰς τὸ πλευρὸν δὲ αὐτῆς παρακάθεται, οἰονεὶ προσεζάρχουσα τῶν μαγεῶν, γαλή τις, — καὶ τὰ ὄμματα αὐτῆς ἀστράπτουσιν εἰς τὸ σκότος τοῦ σπηλαίου ἐκείνου, ὡς ἄνθρακες πεπυρακτωμένοι. Διηγοῦνται οἱ γείτονες, ὅτι καθεκάστην σχεδὸν, περὶ μέσας νύκτας, κραυγαὶ ξέναι καὶ κρότοι ἀγριοὶ ἀκούονται ἐν τῇ καλύβῃ της, ὡσεὶ ὀμίλου δαιμόνων, ἰπευόντων ἐπὶ χειρίδων σαρόθρου καὶ ψυχᾶς κολασμένων μετὰ τοὺς θυλάκας αὐτῶν σπαρασσόντων, μόνον δὲ ὅταν φωνήσῃ ὁ ἀλέκτωρ, παύει ἡ κριγῆ, παύουσι τὰ καγγάσματα καὶ αἱ ὕλακαί, καὶ παύει πᾶς θύρβος.

Γυναῖκες πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας ἀλλὰ, καὶ ἄνδρες ἐπίσης, προσέρχονται εἰς τὴν μάγισσαν καθεκάστην, ἐρωτῶσαι τὸ μαντεῖον ἢ θέλουσαι νὰ ρίψωσι μάγια κατ' ἀστάτου τινός καὶ ἀσπλάγχχου ἀνδρός. Φεῦ! ἡ προμήτωρ Εὐα ἀπατηθεῖσα, ἠπάτησε καὶ αὐτὴ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, καὶ ἔκτοτε, ὁ ἀνὴρ ἐκδικούμενος, φαίνεται, τὴν ὀλεθρίαν ἀπάτην, δι' ἣν ἀποβλήθέντες ἀμφοτέροι τοῦ παραδείσου, ἐκάθην-

το ἀπέναντι αὐτοῦ καὶ ἐθρήνου, ἀπιστεῖ ἀεὶ ποτε πρὸς τὴν γυναῖκα, τὴν πρωταίτιον τοῦ ὀλέθρου του! Ἄλλ' αὐτὸς πάλιν τὴν ἐδίδαξε τὴν ἀστασίαν καὶ τὸ παλίμβουλον εἰς τὰ τῆς καρδίας πικρὰ, οὐαί! κομισάμενος τὰ δίδακτρα τῆς καθηγεσίας του!

— Ὁ (σύζυγός μου ἢ φίλος μου), κυρὰ Μήτηρνα, δὲν με ἀγαπᾷ πλέον, λέγει ἡ γυνὴ, ὅτε παρεγένετο εἰς τὸ οἶκημα τῆς μαγίσσης, ζήτησέ με ὅ,τι θέλεις, νὰ μ' ἐπαναφέρῃς μόνον τὴν καρδίαν του.

Ἡ μάγισσα ἀνέβλεψε προσεκτικῶς πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτῆς τὰ βλοσυρὰ καὶ γυμνὰ βλεφαρίδων ὄμματα της.

— Ὁ... κόρη μου, εἶναι νέος, ἀπαντᾷ ἡ Πυθία, καὶ σὲ ἀγαποῦσε πολὺ, ἕως πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Λοξίας δὲν ἠθέλε χρησιμοδοτῆσαι καλλίτερον. Ἡ γυνὴ ἀνεσπάρτησε, θαυμάσασα τὴν ἐξ ἐτοίμου μαντεῖαν τῆς μαγίσσης τῶνόντι ἐκείνης, καὶ ἐξαγαγούσα τοῦ κόλπου της βλακάντιον πλήρες ἀργυρίου, τὸ ἔχυσεν ἐπὶ τῆς βερυπωμένης καὶ ἐτεροζυγῆς μαγευτικῆς τραπέζης τῆς Θετταλίδος.

— Ἀέγῃ, λοιπὸν, πῶς πρέπει νὰ κερδήσω πάλιν τὴν ἀγάπην του.

— Νὰ ρίψω τὰ χαρτιά.

— Ρίψετα λοιπὸν γρήγορα.

Καὶ ἡ Πυθία, ἀφοῦ ἐθίξεν, ἐπ' ἄκρων δακτύλων, τὸν ἐπιτῆς τραπέζης ἀργυροῦν ὄγκον, καὶ διὰ τοῦ βλέμματος της κατεμέτρησε τὸ πῶσόν, ἔλαθε τὰ χαρτὰ της, ἤρχισε νὰ τ' ἀναμιγνύῃ, νὰ τὰ κόπτῃ καὶ ἐπανακόπτῃ ἐπιλέγουσα ἐπωδάς τινας μυστικὰς καὶ ἀκαταλήπτους, καὶ ἔπειτα διακτάσσει αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἀλλὰ τὰ ἐπαναβρίπτει πάλιν καὶ ἀπὸ τούτων μεταβαίνει εἰς τοὺς κυάμους.

— Τί λοιπὸν λέγουσι τὰ χαρτιά, κυρὰ Μήτηρνα; ἐρωτᾷ ἡ ἀνυπόμονος κυρία.

— Αἶ, κόρη μου! ἀπαντᾷ ἡ φαρμακεῦτρια, τὸν ἄνδρα σου τὸν ἐπλάνεσε μία μελανόξανθος γυναῖκα, πολὺ τὸν ἐξουσιάζει· ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ προδίδει πλέον, ἂν περάσῃς ἀπὸ θαλάσσαν.

— Ἀπὸ θαλάσσαν! ἐκφωνεῖ ἡ κυρία, καὶ τίνι τρόπῳ;

— Τὸν τρόπον δὲν τὸν λέγουσι τὰ χαρτὰ ἀποκρίνεταί ἡ Πυθία, ψελλίζουσα πάντοτε (εἶναι καὶ νωδός). Συνοήσου καὶ θέλεις τὸν μαντεύσει μόνη σου.

Ἡ κυρία ἀπῆλθε, χρηστὰς συναποφέρουσα τὰς ἐλπίδας. Εἶδεν ὅτι οὐ πάντα ἀπώλετο δι' αὐτὴν. Τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας κατεκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀπαγορεύσασα τὴν εἴσοδον εἰς πάντα καὶ σκεπτομένη καὶ διαπορούσα τί ποτε βούλεται ὁ χρησμός. Ὁ πρῶτος λογισμὸς της ἦτο τὸ ταξίδιον, ἀλλ' ἂν ἀπομακρυνθῆ τοῦ Δάμωνός της, δὲν ἀρίνει αὐτὴν νὰ τρέξῃ ἀκωλύτως τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας; δὲν τῷ δίδει τὸ δικαίωμα τῆς κήτης;

— Δὲν ἐνοεῖ βεβαίως τοῦτο τὸ μαντεῖον, ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὴν ἡ δέσποινα, ἔπειτα, εἰς τί δύναται νὰ μ' ἐπαναφέρῃ τὴν νεότητά μου, τὸν ἐρωτᾷ τοῦ τὸ διὰ θαλάσσης ταξίδιον; . . .

Ἐτάρθη πάλιν ἐπὶ μακρῶν, ἔπειτα ἐγερθεῖσα

αἴφνης καὶ κροτοῦσα ἀπὸ χαρᾶν τὰς εὐμόρφους πάντοτε χεῖράς της, « τῶρα, τῶρα ἐνοεῶ, ἐκραύγασε, πρέπει νὰ κάμω θαλάσσια λουτρά, ἰδοὺ τί ἐξηγεῖ τὸ « ν' ἀπεράσω ἀπὸ θαλάσσαν. »

Ἀκριβῶς τότε ἐπεκράτει καὶ ἡ τῶν λουτρῶν ἐπιδημία, καὶ ἡ κυρία ἐνοικιάσασα ἐπὶ ἀδρότατῳ μνησιῶ οἰκίαν ἐν Πειραιεὶ, ἐνιδρύθη ἐν αὐτῇ καὶ ἤρχισε λουρομένη τακτικώτατα πρώτας, μεσημερίας καὶ ἑσπέρας.

Ὁ Δάμων μείνας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ προτιμῶν τὴν Κηφησίαν, ὅσῳ σπανιώτερον τὴν ἔβλεπε, τόσῳ περιποιητικώτερος ἦτο πρὸς αὐτὴν, ὁσάκις ἤρχετο νὰ τὴν ἰδῆ. Τῇ συνέχισε δὲ ἐπὶ τῇ ὠρελείᾳ τῶν λουτρῶν καὶ τὴν παρεκίνηει νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὰ ἀνεκδότως καὶ μέχρις ἐσχάτου φθινοπώρου.

Φαντάσθητε τῆς δυστήνου γυναικὸς τὴν ἀγαλλίαν.

— Ἄν μετὰ εἴκοσι μόνον λουτρά, μετέβαλλα τοσοῦτον τὸν Δάμωνά μου, ἐσκέφθη, θέλω τὸν τρελλάνει ἀφεύκτως, ὅταν φθάσω μέχρι τῶν ὀγδοήκοντα. Εὐγέ σου, μάγισσα! Καὶ κράξασα τὴν πιστὴν θεράπαινάν της, ἔσειλεν αὐτῇ νέον ὄγκον ἀργυρίου, ὃν εὐχαρίστως ἐδέχθη ἐκείνη, γελῶσα ὑπὸ τὸν μύστακα.

Πιστεύομεν, ὅτι ἡ εὐαίσθητος κυρία δὲν κάμνει πλέον θαλάσσια λουτρά, καθ' ὅτι ὁ καλὸς Δάμων μέχρι τέλους ἐφάνη πρὸς αὐτὴν ἀστατος ὀλοτελῶς, καὶ ἡ δυστυχῆς ἐνόησεν, ὅτι τὸ « εἴσεις ἀφίξεις οὐ θνήξεις » τῆς μαγίσσης ἐσήμαινε, ὅτι ἔπρεπε, κατὰ μίμησιν τῆς μουσολήπτου Σαπφούς, νὰ ριφθῆ ἀπὸ τῆς λευκάδος πέτρας καὶ νὰ πῆ τὸ ἄλμυρον κύμα τῆς θαλάσσης.

Κοινωνικῶν ἢ πολιτικῶν συμβάντων ἄλλων δὲν εὐποροῦσιν οἱ δύο τελευταῖοι μῆνες. Τὸ κυριώτερον εἶναι ὁ κατάπλους, ὄχι εἰς Σαλαμίνα, ἀλλ' ἐξωθεν αὐτῆς, τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου, τοῦ βασιλείως τούτου τῶν θαλασσῶν. Ἀνάμνησις θλιβερῶν συμβάντων συνδέεται βεβαίως μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ στόλου τούτου, ἀλλ' ἡ Ἑλλάς μνήμων μόνον τῶν εὐεργεσιῶν, χεῖρι ἐπαναβλέπουσα στόλον φίλης καὶ εὐεργετίδος δυνάμεως, ὅταν μάλιστα ὁ στόλος οὗτος εἶναι μυριοπληθὴς καὶ καταβιβρώσκει καθεκάστην μόνῃς μὲν σταφυλῆς τρισυρίας μᾶς ἀττικᾶς, μόνου δὲ ρητινίου κοτύλας, ὣν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Αἱ πολιτικαὶ μας ἐφημερίδες μετὰ τὰ τιμικὰ ἔπαθον ἀφορίαν θεμάτων.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἀνὴρ ἐλληνομαθὴς καὶ φιλέλληνας ἔρχεται ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς Γερμανίας μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀναβῆ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ αἰῶνες καὶ ὅλαι αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπεσκεύθησαν μετὰ σεβασμοῦ, καὶ λύση ἐπιτοπίως ἀρχαιολογικῆν τινὰ καὶ καλλιτεχνικῆν ἀπορίαν, διεγερθεῖσιν ἐν τῇ σοφῇ ἐκείνῃ χώρῃ. Καὶ τίς ἀγνοεῖ ὅσοι τινὰ δὲν ἐπιχειρεῖ ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ φιλοσοφικὴ περιέργεια, μείζων πολὺ καὶ αὐτῆς τῆς γυναικείας! Ὁ Ἐμπεδοκλῆς ρίπτεται εἰς τὴν Αἴτνην, ἵνα ἐκ τοῦ σύνεγγυς σπουδάσῃ τὰ αἴτια τῶν ἡραιστίων ἐκρήξεων, εἰ καὶ ὁ κρατῆρ ἀπερρίψεν ἔξω τὴν κρηπίδα του. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης βυθίζεται εἰς τὰ

κύματα τοῦ Εὐρίπου, ζητῶν τὴν λύσιν τῶν παλιό-
ροιῶν αὐτοῦ. Καὶ ἄπορον λοιπὸν, ἂν σοφὸς ἀνὴρ,
ἔχων « πολιάν τε κάρα, πολιάν τε γένειον » διῆλθε
« οὐρεα σκιδόντα, θάλασσαν τε ἠχῆσσαν »

ἐπὶ πτερύγων ἀτμοῦ, χάριν ἀρχαιολογικῆς τινας
ἀπορίας. Καὶ ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶναι προσφιλεῖς εἰς
τοὺς Ἕλληνας· ἀλλ' ἰδοὺ ἡ ἐπιστημονικὴ περι-
έργεια καὶ ἔλευσις τοῦ ἀποδίδεται εἰς ζήτημά τι
σπουδαιότατον καὶ ζωτικὸν διὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ
αἱ ἐφημερίδες, πλάσασσαι λόγων ἀφορμὰς, πληροῦ-
σιν ἤδη τὰς ἀτελευτήτους στήλας των.

Ἐν τῇ μεγαλεπινοίᾳ των αὐτῶν πάλιν ἐφευρίσκουσι,
(καὶ ἡ ἐφεύρεσις χορῆζει χρυσοβόλου) ὅτι ἡ ὑπουργι-
κὴ ἀδελφότης δὲν διατελεῖ ἐν ἐνότῃτι πνεύματος
καὶ ἐν ὁμονοίᾳ, καὶ ὅτι ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ ἀ-
πειλοῦσι νὰ διαρρήξωσι τοὺς ἀδελφικούς αὐτῆς δε-
σμούς. Ἄλλ' ἔστι Θεὸς κηδόμενος καὶ ὑπὲρ τῶν
ὑπουργῶν, ἵνα σώσῃ αὐτοὺς τοῦ ὀλέθρου, χάριν τῆς
εὐημερίας καὶ τῶν μεγάλων τοῦ ἔθνους συμφερόν-
των, ὡς ὑπάρχει καὶ Θεὸς τῶν Βουλῶν, μισθοδο-
τουμένων ἀνελλιπῶς, ἵνα προασπίξωσι τὰ συμ-
φέροντα καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ καὶ ἄγωσιν
αὐτὸν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον τῆς κοινῆς εὐημερίας.
Χύνουσι μὲν ὑπὲρ αὐτῶν ἰδρώτας οἱ λαοὶ, ἀλλὰ καὶ
αὐτοὶ ἀφθονωτέροις διαφοροῦνται ὑπὲρ ἐκείνων . . .
ἐκ τῶν μεγάλων καύσεων τῶν Ἀθηνῶν. Πρὸς τὰ ἐμ-
βριθῆ αὐτῶν ἔργα εἶναι ἀνεπαρκῆς ὁ ὑπάρχων κύ-
κλος τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ ἂν ἠδύναντο, ἤθελαν, ὡς ὁ
Ἰησοῦς Ναυὶ, εἰπεῖ τῷ ἡλίῳ, στήτω, ἵνα εἰς τοὺς
δώδεκα τοῦ ἔτους μῆνας προστεθῶσιν ἕξ ἄλλοι. Κα-
τέφαγεν αὐτοὺς ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου των.

Ἀλλὰ πόσον διαφόρως πράττει σοφῆ τις σύγ-
κλητος, μισθοδοτουμένη ἐπίσης δι' ὅλου τοῦ ἔτους
τακτικῶς, ἀλλ' αὐτὴ περιορίζουσα τὴν περίοδον τοῦ
ἐνιαυτοῦ εἰς μόνην πενταμηνίαν, ζηλοῦσα δικαίως
τὸ πάλαι ἰουδαϊκὸν ἔτος. Ἀληθῶς, ὁ σοφὸς οὗτος
σύλλογος σπεύδει ἵμὲν νὰ μεταδώσῃ τὴν σοφίαν αὐ-
τοῦ εἰς τοὺς ὁμιλητάς του, ἀλλὰ σπεύδει βραδέως,
τὸ ἀρχαῖον τοῦτο ἀξίωμα σοφώτατον πάντων ὁ-
μολογῶν.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν τῶν ὑπουργῶν, ὁ Θεὸς τῶν Βου-
λῶν καὶ ὁ Θεὸς τῶν ἐφημερίδων σώζουσι τὴν Ἑλλά-
δα, ἐκτὸς ἂν, ὡς εἰς τὴν ἀσθενῆ ἐκείνην, ἥτις ἐπέ-
γραψεν ἐπὶ τοῦ τάφου της « πολλῶν ἱατρῶν εἴσοδος
μ' ἀπώλεσε » συμβῆ καὶ εἰς τὴν πλήρη ὑγείας Ἑλ-
λάδα ἡμῶν, ἐπιγράψουσιν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς
Ἀκροπόλεως « πολλῶν Θεῶν κῆδος μ' ἀπάλεσεν ».

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

Ἰὺνδὸν Ἀρσενίου Οὐσέ.

Α'.

Ἡ Ἀφροδίτη ἀναδυομένη ἐκ τῆς θαλάσσης εἶναι
σοφώτατον ἔμβλημα· ἡ ἐντελεστέρα ὠραιότης πρέ-
πει νὰ ἔχῃ κόκκον ἄλατος εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τρι-
χυμίας εἰς τὴν καρδίαν

Β'.

Ἰπάρχουσι γυναῖκες τινες σταλεῖσαι ἐπὶ τῆς γῆς
ἵνα διαχύσωσι ἄρωμα θείας χάριτος. Αὐταί, ὡς ἡ
ἀρχαία Ἐστία, φυλάττουσιν ἀγρύπνως τὴν ἀρετὴν
των ἐνταυτῶ καὶ τὸν ἔρωτα· ἡ κοιτίς τοῦ τέκνου
των τὰς προστατεύει ἐν ἡμέραις δοκιμασιῶν, καὶ
διανύουσι τὴν ὄχθην, εὐτυχέστεραι ὅτι ἐθριάμβευ-
σαν ἢ ὅτι ἔπεσον.

Γ'.

Ἡ γυνὴ παρηγορεῖται ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς πτώ-
σεως, ὀλισθαίνουσα εἰς δευτέραν, καὶ οὕτω καθεξῆς,
ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν· παρηγορεῖται δηλαδὴ
πάντοτε, χωρὶς ποτὲ νὰ ἦνε παρηγορημένη.

Δ'.

Ἡ πλέον ἐρωτευμένη γυνὴ ἔχει πάντοτε καὶ
δευτέρον τινα ἔρωτα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς καρδίας της.

Ε'.

Ὁ ἔρωσ δὲν γηράσκει, ἀποθνήσκει νήπιον.

ΣΤ'.

Εἰς μὲν τὴν γυναῖκα ὁ ἔρωσ εἶναι ἡ περιέργεια,
εἰς δὲ τὸν ἄνδρα εἶναι αὐτὸς ὁ ἔρωσ.

Ζ'.

Αἱ γυναῖκες ἔγραψαν τὴν ἐποποιίαν τοῦ ἔρωτος,
οἱ ἄνδρες τὴν ἐσχολίασαν, ἀλλ' ὅμως δὲν τὴν ἐν-
νόησαν.

Η'.

Γινώσκει πλειότερα ὅστις ἀνεδίφησε τὸ τολ-
μηρὸν ἐκεῖνο βιβλίον, τὸ ὀνομαζόμενον γυνὴ, ἢ ὁ-
στις ὠχρίασεν ἐπὶ τὸν πίνον τῶν βιβλιοθηκῶν.
Εἰς τίνα σοφὸν δὲν δύναται νὰ εἴπῃ ἡ γυνή;
« Ἡ ἐπιστήμη, εἶμαι ἐγώ. »

Θ'.

Ὁ ἔρωσ εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναίκος εἶναι ὡς ὁ
ἀδάμας ἐντὸς τοῦ ἄνθρακος. Εὐρίσκεις ἐν αὐτῷ τὸ
πῦρ, τὸν θάνατον καὶ τὸ φῶς.

Ι'.

Εἶδον πολλὰς ἐπαναστάσεις καὶ γνωρίζω τώρα
τί πρέπει νὰ φρονῶ περὶ τῆς ἐπιβροχῆς των ἐπὶ τῆς
κοινωνικῆς ἀναπτύξεως. Δὲν κρατοῦν τὸ σκῆπτρον
τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὰς χεῖράς των, ἀλλὰ τὴν ῥά-
βδον τῆς Κίρκης, τὴν μεταβάλλουσιν τοὺς ἀν-
θρώπους εἰς θηρία καὶ κτήνη.

(ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΟΜΙΕ, ἀνέκδοτα τεμάχια.)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἡ Σειρὴν (τέλος). — Δύο νύκτες θεριναί. — Ὁ
πύργος τῶν Παρθένων. — Ἱστορικὰ ἀνέκδοτα: Να-
πολέων καὶ Φούλτων. — Ποιήσεις. Ἄσμα πειρατῶν
ὑπὸ Βύρωνος· Ἐκείνη. — Ἡ Πενία καὶ ἡ ἀγαθοποιία.
— Σάρρα καὶ Ἰσμαήλ. Ἔργα καὶ Ἡμέραι. — Σύμ-
βολα καὶ Παράδοξα.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ. Ἡ ἀγαθοποιία, ἀνάγλυφον.
— Ἡ Σάρρα καὶ ὁ Ἰσμαήλ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ. Ὁ Ἰπικόμης τῆς Βραζελόννης.